

ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

วัชร ถิ่นธานี

GRAD VRU

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

พ.ศ. 2558

FACTORS ATTRACTING FOREIGN DIRECT INVESTMENT IN THAILAND

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF DOCTOR OF BUSINESS ADMINISTRATION
IN BUSINESS ADMINISTRATION
GRADUATE SCHOOL
VALAYA ALONGKORN RAJABHAT UNIVERSITY
UNDER THE ROYAL PATRONAGE PATHUM THANI
2015

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
ชื่อนักศึกษา วัชร ถิ่นธานี
รหัสประจำตัว 54B73180107
ปริญญา บริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชา บริหารธุรกิจ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สอาด บรรณเจตฤทธิ)
..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ)
..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วงศ์ธีรา สุวรรณิน)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษ ศรีโวหาร)
..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ)
..... กรรมการและเลขานุการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สอาด บรรณเจตฤทธิ)
..... ผู้ทรงคุณวุฒิ
(ศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์)
..... ผู้ทรงคุณวุฒิ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิต อุ๋อัน)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษ ศรีโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 19 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
ชื่อนักศึกษา	วัชรีย์ ถิ่นธานี
รหัสประจำตัว	54B73180107
ปริญญา	ปริญญาบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชา	บริหารธุรกิจ
ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สอาด บรรณเจตฤทธิ
กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	อาจารย์ ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ อาจารย์ ดร.วงศ์ธีรา สุวรรณิน

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหา และอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย 2) ศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และ 3) วิเคราะห์และเสนอแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ทั้งการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือบริษัทที่ลงทุนโดยตรงในประเทศไทย จำนวน 1,020 บริษัท กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 540 บริษัท ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ตามการแบ่งประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริมการลงทุน ครอบคลุมทุกประเภทกิจการ ได้แก่ กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร กิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน อุตสาหกรรมเบา ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก และกิจการบริการและสาธารณูปโภค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือแบบสอบถาม มีค่าความสอดคล้องของข้อความกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย .80 และมีค่าความเชื่อมั่น .83 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมลิสเรล ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือผู้บริหารบริษัทต่างชาติ จำนวน 80 บริษัท โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 บริษัท ซึ่งประสงค์จะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย และตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลแบบสามเส้า วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย คือปัญหาด้านแรงงาน ได้แก่ แรงงานในสถานประกอบการมีความชำนาญไม่เพียงพอ (ร้อยละ 28.33) ปริมาณแรงงานในตลาดแรงงานไม่เพียงพอ (ร้อยละ 25.02) แรงงานที่มีฝีมือหาได้ยาก (ร้อยละ 20.92) แรงงานเรียกร้องค่าจ้างสูงเกินไป (ร้อยละ 15.18) และอัตราการลาออกจากงานสูง (ร้อยละ 10.55) ปัญหาด้านวัตถุดิบ ได้แก่ คุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี (ร้อยละ 35.57) ปริมาณวัตถุดิบไม่เพียงพอ (ร้อยละ 31.85) ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่าการนำเข้า (ร้อยละ 16.66) และวัตถุดิบบางชนิดไม่มีในประเทศไทย (ร้อยละ 15.92) ปัญหาด้านเครื่องจักร ได้แก่ เครื่องจักรหลักที่สำคัญไม่มีผลิตในประเทศไทย (ร้อยละ 49.62) เครื่องจักรที่ผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง (ร้อยละ 32.40) และไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร (ร้อยละ 15.00) ปัญหาด้านโลจิสติก ได้แก่ ปัญหาด้านถนนและระบบรางที่ไม่เพียงพอ (ร้อยละ 44.62) ปัญหาด้านท่าเรือ (ร้อยละ 36.66) และปัญหาด้านท่าอากาศยาน

ยาน (ร้อยละ 12.03) ปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ ได้แก่ กฎ ระเบียบราชการที่ไม่ชัดเจน (ร้อยละ 44.25) และซ้ำซ้อนต้องติดต่อหลายหน่วยงาน (ร้อยละ 40.00)

2. ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย จำแนกเป็น 3 ระดับ คือ

1) ปัจจัยระดับประเทศ ได้แก่ ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย (ค่าน้ำหนัก 0.54) ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย (ค่าน้ำหนัก 0.53) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล (ค่าน้ำหนัก 0.52) ตลาดอาเซียน (ค่าน้ำหนัก 0.46) ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ (ค่าน้ำหนัก 0.45) 2) ปัจจัยระดับจังหวัด ได้แก่ นโยบายของท้องถิ่น (ค่าน้ำหนัก 0.75) การมีส่วนร่วมของชุมชน (ค่าน้ำหนัก 0.60) สภาพแวดล้อมทางสังคม (ค่าน้ำหนัก 0.55) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน (ค่าน้ำหนัก 0.53) และศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า (ค่าน้ำหนัก 0.52) และ 3) ปัจจัยระดับบริษัท ได้แก่ ต้นทุนค่าขนส่ง (ค่าน้ำหนัก 0.65) ต้นทุนการผลิต (ค่าน้ำหนัก 0.63) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท (ค่าน้ำหนัก 0.55) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ (ค่าน้ำหนัก 0.53) และต้นทุนการดำเนินการ (ค่าน้ำหนัก 0.52)

3. จากการวิเคราะห์พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ประเทศที่เข้ามาลงทุนมาก ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศในกลุ่มอาเซียน และประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน การลงทุนส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการบริการและสาธารณูปโภค และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งกิจการเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดเล็กที่มีขนาดการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ใช้แรงงานสูงและเทคโนโลยีไม่ทันสมัย ดังนั้น ข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศไทย ควรเน้นส่งเสริมกิจการที่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย กิจการที่มีการวิจัยและพัฒนา และ กิจการบริการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม ให้มีความยั่งยืนต่อไป

Thesis Title	Factors Attracting Foreign Direct Investment in Thailand
Student	Watcharee Tintani
Student ID	54B73180107
Degree	Doctor of Business Administration
Field of Study	Business Administration
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Sa-ard Banchirdrit
Thesis Co-Advisor	Dr. Boonruang Sriharun Dr. Wongtheera Suvannin

ABSTRACT

This purposes of this research were 1) to study problems and obstacles of foreign direct investment in Thailand, 2) to study factors that affect foreign direct investment in Thailand, and 3) to analyze and proposes an approach that would attract foreign direct investment in Thailand. Mixed methods research was employed for this research. For the quantitative approach, a research population of 1,020 direct investment companies in Thailand was studied. The sample size was 540 companies that were selected by a multi-stage sampling method, covering all categories of industry that have been promoted by the Board of Investment, namely, agriculture and agricultural products, mining, ceramics and basic metals, light industry, metal products, machinery and transport equipment, electronic industry and electrical appliances, chemicals, paper and plastic, services and public utilities. The research tool was a questionnaire with an Index of Item Objective Congruence (IOC) at 0.80 and reliability at 0.83. Quantitative data was analyzed by LISREL program. For the qualitative approach, the population was eighty foreign investors, the sample was ten foreign investors who volunteered to join this study. Semi-structured interviews were conducted. Reliability of the data was tested by triangulation method. The qualitative data was analyzed by basic statistics: frequency, percentage and mean.

The research findings were as follows:

1. Problems and obstacles of direct investment in Thailand were 1) labor related issues, comprising inadequate labor skills, at 28.33%; an insufficient number of laborers in the labor market, at 25.02%; a shortage of skilled labor, at 20.92%; excessively high wages, at 15.18%; and high turnover, at 10.55%; 2) raw materials related issues, comprising low quality of raw materials, at 35.57%; an inadequate quantity of raw materials, at 31.85%; the high cost of domestic raw materials in comparison to imported raw materials; at 16.66%; and a lack of some crucial raw

materials, at 15.92%; 3) machinery related issues; comprising a lack of available manufacturing machinery in Thailand, at 49.62%; high local machinery costs, at 32.40%; and a lack of machinery maintenance facilities, at 15.00%; 4) logistics related issues, comprising inadequate road and rail systems, at 44.62%; inadequate port facilities, at 36.66%; insufficient airports, at 12.03%; and 5) government regulatory issues, comprising unclear regulations, at 44.25%, and duplication of regulatory agencies, at 40.00%.

2. Factors that attract foreign direct investments can be classified into three categories: 1) national level factors, comprising Thailand's location, weighted at 0.54; current integration in ASEAN community, weighted at 0.53; corporate income tax rate, weighted at 0.52; the ASEAN market, weighted at 0.46; and sufficient raw materials, weighted at 0.45; 2) provincial level factors, comprising local policies, weighted at 0.75; local community participation, weighted at 0.60; social environment, weighted at 0.55; investment privilege, weighted at 0.53; and goods distribution potentiality, weighted at 0.52; and 3) corporate level factors, comprising transportation costs, weighted at 0.65; production costs, weighted at 0.63; competitiveness, weighted at 0.55; exemption of imported duties for raw materials, weighted at 0.53; and operation costs, weighted at 0.52.

3. The analysis of the findings can be summarized as follows: The key players of foreign direct investment are Japan, European countries, United State of America, ASEAN countries and the People's Republic of China. Most of the companies invested in metal products, machinery and transport equipment, service and public utilities, electronic industry and electrical appliances. The majority of companies was small and labor intensive, with low technology and capital investment less than 50 million baht. In conclusion, the recommendations are that the Thailand Board of Investment should focus on high technology, and research and development in order to enhance the country's competitive advantages and the sustainable industrial development.

กิตติกรรมประกาศ

ดุษฎีนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยดี ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ คณะกรรมการที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สอาด บรรณเจตฤทธิ ประธานที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ อาจารย์ ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ และอาจารย์ ดร.วงศ์ธีรา สุวรรณิน กรรมการที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ ที่ให้เกียรติเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ ตลอดจนการแก้ไข ปรับปรุงดุษฎีนิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษฐ์ ศิริโวหาร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิต อุ๋อัน กรรมการสอบดุษฎีนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ เสนอแนะเป็นอย่างดี และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญด้านการลงทุนระหว่างประเทศและการทำวิจัย รองศาสตราจารย์ไฉ จามรมาน รองศาสตราจารย์สุรัชย์ ธรรมทวิธิกุล อาจารย์ ดร.เรืองเดช เร่งเพียร อาจารย์ ดร.อัฉรา เกษสุวรรณ ดร.บงกช อนุโรจน์ และดร.รัชณี วัฒนวิศิษฐ์พร ที่ได้ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย และช่วยเหลือในหลายสิ่งหลายอย่าง จนกระทั่งดุษฎีนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ขอขอบคุณผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและเจ้าหน้าที่ทุกท่าน ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติการส่งเสริมการลงทุน รายชื่อบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และข้อมูลอื่นๆ ที่มีประโยชน์ในการวิจัย ตลอดจนช่วยแจกแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและครบถ้วนตามความต้องการ ขอขอบคุณบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และให้ความร่วมมือด้วยดีในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณผู้บริหารของบริษัทต่างชาติ ที่ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามสัมภาษณ์เชิงลึก ทำให้การวิจัยครั้งนี้ ได้ผลสำเร็จครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณทุกคนในครอบครัว เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน พี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจตลอดมา จนทำให้ดุษฎีนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

GRAD VRU

วัชรีย์ ถิ่นธานี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อไทย.....	ก
บทคัดย่ออังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามเพื่อการวิจัย.....	9
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	9
1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	9
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	12
1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	16
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	19
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ.....	21
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ.....	30
2.3 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย.....	41
2.4 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ.....	54
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	59
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ.....	68
3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ.....	83
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงปริมาณ.....	87
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	128
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศไทย.....	135
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	137
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	137
5.2 การอภิปรายผล.....	143
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	162
บรรณานุกรม.....	167

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	177
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	178
ภาคผนวก ข รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม กับวัตถุประสงค์.....	186
ภาคผนวก ค ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์.....	188
ภาคผนวก ง ตารางค่าความน่าเชื่อถือของการทดสอบใช้แบบสอบถาม 30 ชุด.....	192
ภาคผนวก จ รูปถ่ายในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 ท่าน.....	195
ประวัติผู้วิจัย.....	201

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1	ผลิตภัณท์มวลรวมภายในประเทศตามราคาประจำปี จำแนกตามสาขาการผลิต พ.ศ. 2552-2556..... 2
2.1	เงื่อนไขทางเลือกต่างๆ ในการให้บริการแก่ตลาด..... 36
2.2	เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2556..... 45
2.3	เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2556 จำแนกตาม สาขาการลงทุน..... 46
2.4	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมปี พ.ศ. 2556..... 47
2.5	ประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน..... 54
4.1	สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ..... 88
4.2	สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบจำลองสมการโครงสร้าง..... 88
4.3	ค่าสถิติเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบสมการโครงสร้างเชิงสมมติฐาน กับข้อมูลเชิงประจักษ์..... 90
4.4	สัญลักษณ์ขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้..... 90
4.5	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน.... 92
4.6	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามโครงการใหม่หรือโครงการขยาย..... 93
4.7	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามระยะเวลาที่เข้ามาลงทุน..... 94
4.8	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามทุนจดทะเบียน..... 95
4.9	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ..... 96
4.10	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามจำนวนการจ้างงาน..... 97
4.11	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามที่ตั้งของสถานประกอบการ..... 98
4.12	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการ..... 99
4.13	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท..... 100
4.14	ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามมูลค่าการส่งออกต่อปี..... 101

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.15 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท.....	102
4.16 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ.....	104
4.17 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า.....	105
4.18 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ.....	106
4.19 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทปัญหาด้านแรงงาน.....	107
4.20 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านวัตถุดิบ.....	108
4.21 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านเครื่องจักร.....	109
4.22 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านโลจิสติก.....	110
4.23 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ.....	111
4.24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยระดับประเทศ.....	112
4.25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยระดับจังหวัด.....	113
4.26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยระดับบริษัท.....	114
4.27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในภาพรวมของปัจจัยแต่ละระดับ.....	115
4.28 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย.....	115
4.29 ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (Bartlett's Test of Sphericity) และค่าดัชนีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออลคิน.....	117
4.30 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนปรับแบบจำลองการวิจัย.....	119
4.31 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หลังปรับแบบจำลองการวิจัย.....	122
4.32 ผลการวิเคราะห์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์หรือค่าความ เชื่อถือได้ของตัวแปร หลังปรับแบบจำลองการวิจัย.....	125

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	แบบจำลองการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย.....	11
2.1	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามขนาดการลงทุน.....	48
2.2	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามลักษณะการลงทุน.....	49
2.3	โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริม ปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามประเภทกิจการ.....	50
2.4	มูลค่าโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามประเภทกิจการ.....	51
2.5	จำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมในปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามที่ตั้งโครงการ.....	52
2.6	โครงการขอรับการส่งเสริมการลงทุนเพื่อการส่งออกปี พ.ศ. 2556 จำแนกตาม ประเภทกิจการ.....	53
3.1	การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า.....	86
4.1	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน.....	93
4.2	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยรับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามโครงการใหม่หรือโครงการขยาย.....	94
4.3	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามระยะเวลาที่เข้ามาลงทุน.....	95
4.4	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามทุนจดทะเบียน.....	96
4.5	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ.....	97
4.6	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามจำนวนการจ้างงาน.....	98
4.7	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามที่ตั้งของสถานประกอบการ.....	99
4.8	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการ.....	100
4.9	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท.....	101

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า	
4.10	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามมูลค่าการส่งออกต่อปี.....	102
4.11	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท.....	103
4.12	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ.....	104
4.13	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า.....	106
4.14	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ.....	107
4.15	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านแรงงาน.....	108
4.16	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านวัตถุดิบ.....	109
4.17	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านเครื่องจักร.....	110
4.18	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านโลจิสติก.....	111
4.19	ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ.....	112
4.20	แบบจำลองการวิจัย.....	118
4.21	องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยระดับประเทศ.....	120
4.22	องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยระดับจังหวัด.....	121
4.23	องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยระดับบริษัท.....	121
4.24	หลังปรับแบบจำลองการวิจัย.....	123
4.25	หลังปรับแบบจำลองการวิจัย.....	124

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) มีความสำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศกำลังพัฒนา เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศให้มากขึ้น เพื่อให้มีการขยายกิจการหรือการลงทุนใหม่ๆ ทำให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะก่อให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยี ความรู้ทางด้านการบริหารจัดการ และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีมาตรฐาน เป็นสินค้าคุณภาพที่สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ ประเทศกำลังพัฒนาและประเทศต่างๆ จึงมีนโยบายเพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามามากที่สุด (Cheng, T. & Ku, Y., 2000) เช่นเดียวกับประเทศไทย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นปัจจัยสำคัญในการผลักดันให้เศรษฐกิจของประเทศไทยมีการพัฒนาขึ้นมารวดเร็วกว่า ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่ประเทศที่มีความเป็นอุตสาหกรรมมากขึ้น โดยรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชน ซึ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2497 รัฐบาลในขณะนั้นประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. 2497 ก่อนหน้านั้น รัฐเป็นผู้ลงทุนในอุตสาหกรรม โดยจัดตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นมาดำเนินการ แต่เมื่อประสบกับปัญหารายได้จากการส่งออกข้าวลดลง จนทำให้ขาดดุลชำระเงิน ในปี พ.ศ. 2496 รัฐจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องลดบทบาทของรัฐ ให้เอกชนเป็นผู้ลงทุนแทน โดยรัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุน และให้หลักประกันสำหรับนักลงทุนต่างประเทศว่า ให้นำเงินกำไรกลับประเทศได้ รัฐจึงมีการออกกฎหมายฉบับดังกล่าวขึ้นมา ซึ่งประเทศไทยนับเป็นประเทศแรกในภูมิภาคนี้ ที่มีกฎหมายเฉพาะเพื่อการส่งเสริมการลงทุนขึ้น

อย่างไรก็ตาม ระหว่างปี พ.ศ. 2497-2501 ที่มีการใช้กฎหมายฉบับนี้ มีกิจการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนเพียง 9 ราย และได้รับการอนุมัติเพียง 6 รายเท่านั้น เนื่องจากความไม่ชัดเจนของกฎหมาย และมีขั้นตอนค่อนข้างยุ่งยาก ต้องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่ออนุมัติเป็นรายๆ ไป และต้องใช้เวลาานกว่าจะทราบผล ต่อมารัฐบาลจึงได้มีการปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายส่งเสริมการลงทุนใหม่ โดยยกเลิกพระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. 2497 และตราพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ. 2503 ซึ่งมีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยกำหนดระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลให้มีความยืดหยุ่นน้อยลง คือจากเดิมยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 2-5 ปี เป็นให้เหมือนกันหมด คือยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 5 ปี เท่านั้น และยังมีการแต่งตั้ง “คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม” ขึ้น โดยมีอำนาจหน้าที่ให้การส่งเสริมการลงทุน ต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมายส่งเสริมการลงทุน เมื่อปี พ.ศ. 2508 และมีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2509 มีฐานะเทียบเท่ากรมสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี และในปี พ.ศ. 2515 มีการเปลี่ยนชื่อสำนักงานจากเดิม เป็น “สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน” เพื่อให้สอดคล้องกับบทบาทใหม่ ที่ให้การส่งเสริมการลงทุนครอบคลุมกิจการอื่นๆ มากขึ้น เช่น กิจการเกษตรกรรมและบริการ เป็นต้น และได้มีการแก้ไขกฎหมายส่งเสริมการลงทุนหลายครั้ง เพื่อให้ทันสมัย สามารถกระตุ้นให้เกิดการลงทุนได้จริง การแก้ไข

ครั้งสำคัญมีขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2520 เมื่อมีการออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ขึ้นเพื่อใช้แทนประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 227 ที่ใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 โดยมีการปรับปรุงในด้านสิทธิและประโยชน์ให้มีความหลากหลายและยืดหยุ่นมากขึ้น ตลอดจนเพิ่มหลักประกันแก่นักลงทุน เพื่อดึงดูดให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากขึ้น ผลของการดำเนินนโยบายดังกล่าวทำให้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น โดยเข้ามาลงทุนในสาขานอกเกษตรกรรม ได้แก่ สาขาการอุตสาหกรรมทำให้สัดส่วนสาขาการผลิตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต ประเทศไทยต้องพึ่งพาผลผลิตจากภาคเกษตรกรรมเป็นสำคัญ ต่อมาสาขานอกเกษตรกรรมมีความสำคัญมากขึ้น และมีสัดส่วนสูงกว่าสาขาเกษตรกรรมมาก สำหรับในช่วงระยะเวลา 5 ปี ที่ผ่านมา ในปี พ.ศ. 2552 สาขาเกษตรกรรม มีมูลค่า 1,036,586.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 11.46 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และสาขานอกเกษตรกรรม มีมูลค่า 8,004,965.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 88.54 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยสาขาการอุตสาหกรรม มีมูลค่า 3,087,741.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 34.15 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

สำหรับปี พ.ศ. 2556 สาขาเกษตรกรรม มีมูลค่า 1,425,783.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 11.98 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และสาขานอกเกษตรกรรม มีมูลค่า 10,472,927.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 88.02 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยสาขาการอุตสาหกรรมมีมูลค่า 3,919,706.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 32.94 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศตามราคาประจำปี จำแนกตามสาขาการผลิต พ.ศ. 2552-2556

หน่วย: ล้านบาท

สาขาการผลิต	พ.ศ. 2552	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556
เกษตรกรรม	1,036,586	1,251,807	1,406,280	1,395,743	1,425,783
นอกเกษตรกรรม	8,004,965	8,853,014	9,133,854	9,979,606	10,472,927
อุตสาหกรรม	3,087,741	3,599,713	3,583,033	3,865,033	3,919,706
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ	9,041,551	10,104,821	10,540,134	11,375,349	11,898,710

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรีน (2557)

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย นับตั้งแต่กลางปี พ.ศ. 2523 ได้เกิดกระแสการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำนวนมาก โดยในช่วงแรก เป็นช่วงที่บริษัทญี่ปุ่นมีการย้ายฐานการผลิตออกนอกประเทศครั้งใหญ่ ภายหลังจากการแข็งค่าของเงินเยน อันเป็นจุดเริ่มต้นของการลงทุนของญี่ปุ่นที่เข้ามายังประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยยังมีน้อย และบางประเทศยังเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยลดลง จากสถิติธนาคารแห่งประเทศไทย พบว่า ในช่วงระยะเวลา 5 ปี ที่ผ่านมา โดยในปี พ.ศ. 2552 การลงทุนโดยตรงจาก

ต่างประเทศในประเทศไทย มีมูลค่ารวม 166,436.80 ล้านบาท เข้ามาลงทุนในกิจการผลิต 82,812.61 ล้านบาท (ร้อยละ 49.76 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุนมากที่สุด คือกิจการผลิตเคมีภัณฑ์ มีเงินลงทุนรวม 17,314.43 ล้านบาท (ร้อยละ 20.91 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) รองลงมา กิจการผลิตยานยนต์ รถพ่วง และรถกึ่งพ่วง มีเงินลงทุนรวม 13,205.62 ล้านบาท (ร้อยละ 15.95 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) กิจการผลิตยางและพลาสติก มีเงินลงทุนรวม 10,423.56 ล้านบาท (ร้อยละ 12.59 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) กิจการผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า มีเงินลงทุนรวม 9,990.63 ล้านบาท (ร้อยละ 12.06 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) และกิจการผลิตเครื่องจักรและเครื่องมือ ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น มีเงินลงทุนรวม 6,570.73 ล้านบาท (ร้อยละ 7.93 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) ตามลำดับ

ประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากที่สุด คือ ญี่ปุ่น โดยมีเงินลงทุนรวม 46,905.79 ล้านบาท (ร้อยละ 28.18 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) รองลงมา ได้แก่ บริติช เวอร์จิน ไอส์แลนด์ มีเงินลงทุนรวม 36,917.48 ล้านบาท (ร้อยละ 22.18 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สหภาพยุโรป มีเงินลงทุนรวม 34,041.77 ล้านบาท (ร้อยละ 20.45 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) มาเลเซีย มีเงินลงทุนรวม 25,434.15 ล้านบาท (ร้อยละ 15.28 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และสิงคโปร์ มีเงินลงทุนรวม 24,504.18 ล้านบาท (ร้อยละ 14.72 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ตามลำดับ สำหรับประเทศอื่นๆ ยังเข้ามาลงทุนในประเทศไทยน้อยมาก เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน มีเงินลงทุนเพียง 856.33 ล้านบาท (ร้อยละ 0.51 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และบางประเทศเพิ่มการลงทุนต่ำกว่าการลดการลงทุนในประเทศไทย ทำให้มีเงินลงทุนสุทธิติดลบ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา (ปี พ.ศ. 2552 มีเงินลงทุนสุทธิ -16,985.29 ล้านบาท)

สำหรับปี พ.ศ. 2556 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย มีมูลค่ารวม 391,938.60 ล้านบาท โดยเข้ามาลงทุนในกิจการผลิต มีมูลค่ารวม 155,395.80 ล้านบาท (ร้อยละ 39.65 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุนมากที่สุด ได้แก่ กิจการผลิตยานยนต์ รถพ่วง และรถกึ่งพ่วง มีเงินลงทุนรวม 52,298.04 ล้านบาท (ร้อยละ 33.65 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) รองลงมา กิจการผลิตคอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์ทางทัศนศาสตร์ มีเงินลงทุนรวม 32,793.38 ล้านบาท (ร้อยละ 21.10 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) กิจการผลิตเครื่องจักรและเครื่องมือ ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น มีเงินลงทุนรวม 10,267.50 ล้านบาท (ร้อยละ 6.61 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) กิจการผลิตถ่านโค้กและปิโตรเลียม มีเงินลงทุนรวม 9,778.71 ล้านบาท (ร้อยละ 6.29 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต) และกิจการผลิตยางและพลาสติก 8,810.42 ล้านบาท (ร้อยละ 5.67 ของเงินลงทุนรวมในกิจการผลิต)

ประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากที่สุดยังคงเป็นญี่ปุ่น โดยมีเงินลงทุนรวม 206,091.16 ล้านบาท (ร้อยละ 52.58 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) รองลงมา สหรัฐอเมริกา มีเงินลงทุนรวม 48,247.86 ล้านบาท (ร้อยละ 12.31 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สหราชอาณาจักร มีเงินลงทุน 43,119.09 ล้านบาท (ร้อยละ 11.00 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สิงคโปร์ มีเงินลงทุน 35,347.35 ล้านบาท

(ร้อยละ 9.02 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และฮ่องกง มีเงินลงทุน 21,232.80 ล้านบาท (ร้อยละ 5.42 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ตามลำดับ สำหรับประเทศที่เพิ่มการลงทุนต่ำกว่าการลดการลงทุนในประเทศไทยทำให้มีเงินลงทุนสุทธิติดลบ ได้แก่ เนเธอร์แลนด์ โดยมีเงินลงทุน - 68,048.58 ล้านบาท ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยยังมีน้อย และมีหลายประเทศที่ลดการลงทุนในประเทศไทย

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยยังมีน้อยมาก เมื่อเทียบกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน ถือเป็นปัจจัยขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สำคัญของอาเซียน เนื่องจากเป็นปัจจัยที่มีส่วนส่งเสริมการขยายฐานเม็ดเงินลงทุน และเพิ่มอัตราการจ้างงานภายในภูมิภาค เม็ดเงินลงทุนที่ไหลเข้า-ออกทั้งหมดภายในอาเซียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ภูมิภาคอาเซียนมีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น ได้แก่ การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก ขนาดและศักยภาพทางเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียน การรวมตัวทางเศรษฐกิจของภูมิภาค (Regional Integration) ที่ส่งเสริมให้มีการเติบโตอย่างต่อเนื่องของเครือข่ายการผลิตของภูมิภาค (Regional Production Networks) ซึ่งในการเข้ามาลงทุนโดยตรงในภูมิภาคอาเซียนนี้ นักลงทุนต่างชาติส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนอย่างน้อยสองประเทศ ซึ่งเท่ากับเป็นการใช้ประโยชน์จากเครือข่ายการผลิตบนฐานการผลิตร่วมกันของอาเซียน โดยส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ยานยนต์ และชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วน แต่อย่างไรก็ตาม การเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยยังมีน้อย และบางประเทศมีการเพิ่มการลงทุนต่ำกว่าการลดการลงทุนในประเทศไทย ทำให้มีมูลค่าการลงทุนสุทธิติดลบ โดยในปี พ.ศ. 2554 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน มีมูลค่าการลงทุนรวม 97,536.90 ล้านเหรียญสหรัฐ เป็นการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มูลค่า 3,861.08 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 3.96 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ซึ่งในปีนี้ ยุโรปเข้ามาลงทุนในอาเซียนมากที่สุด โดยมีมูลค่า 29,324.00 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 30.10 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ยุโรปเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 565.36 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 1.93 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากยุโรปในอาเซียนทั้งหมด รองลงมาเป็นการเข้ามาลงทุนของกลุ่มอาเซียน โดยมีมูลค่า 15,354.50 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 15.70 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ซึ่งในปีนี้กลุ่มอาเซียนเพิ่มการลงทุนต่ำกว่าการลดการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ทำให้มูลค่าการลงทุนสุทธิติดลบ โดยมีมูลค่า -50.66 ล้านเหรียญสหรัฐ อันดับสาม ญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน มูลค่า 9,706.80 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 10.00 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด แต่ญี่ปุ่นเพิ่มการลงทุนต่ำกว่าลดการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ทำให้มูลค่าการลงทุนสุทธิติดลบ โดยมีมูลค่า -948.23 ล้านเหรียญสหรัฐ อันดับสี่ สหรัฐอเมริกา เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน มูลค่า 9,026.60 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 9.30 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด โดยสหรัฐอเมริกาเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 451.05 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 5.00 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากสหรัฐอเมริกาในอาเซียนทั้งหมด และอันดับห้า สาธารณรัฐประชาชนจีน เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน มูลค่า 7,187.10 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 7.40 ของมูลค่าการลงทุน

โดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด และสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 294.80 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 4.10 ของการลงทุนโดยตรงจากสาธารณรัฐประชาชนจีนในอาเซียนทั้งหมด

ปี พ.ศ. 2555 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน มีมูลค่าการลงทุนรวมทั้งสิ้น 114,082.20 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 16.96 เป็นการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มูลค่าการลงทุน 10,699.17 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 9.38 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา แต่มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยก็ยังมีน้อย เมื่อเทียบกับการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน โดยในปีนีญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในอาเซียนมากที่สุด โดยมีมูลค่า 23,746.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 20.80 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 5,069.55 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 21.35 ของการเข้ามาลงทุนในอาเซียน รองลงมา เป็นการเข้ามาลงทุนของกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน มีมูลค่า 20,624.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 18.10 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ซึ่งในปีนี้กลุ่มอาเซียนเพิ่มการลงทุนในประเทศไทยต่ำกว่าการลดการลงทุน ทำให้มีเงินลงทุนสุทธิติดลบ โดยมีมูลค่า -342.01 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อันดับสาม ได้แก่ ยุโรป เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียนมีมูลค่า 17,420.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 15.30 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ยุโรปเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 1,654.86 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 9.50 ของการเข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน อันดับสี่ สหรัฐอเมริกา เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน มูลค่า 11,079.50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 9.70 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด โดยสหรัฐอเมริกาเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 1,134.91 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 10.24 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากสหรัฐอเมริกาในอาเซียนทั้งหมด และอันดับห้า ฮองกง เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน มูลค่า 5,029.90 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 4.40 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด โดยเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 410.11 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็น ร้อยละ 8.15 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากฮองกงในอาเซียนทั้งหมด

สำหรับปี พ.ศ. 2556 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน มีมูลค่าการลงทุนรวม 119,756.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็นการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มูลค่า 12,806.90 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 10.69 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา แต่มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยก็ยังมีน้อย เมื่อเทียบกับการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน โดยในปีนียุโรปเข้ามาลงทุนในอาเซียนมากที่สุด โดยมีมูลค่า 26,683.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 22.30 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด แต่ยุโรปเพิ่มการลงทุนในประเทศไทยต่ำกว่าการลดการลงทุนในประเทศไทย ทำให้มีมูลค่าการลงทุนติดลบ กล่าวคือมีมูลค่าการลงทุน -542.04 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รองลงมา ได้แก่ ญี่ปุ่น มีมูลค่าการลงทุนในอาเซียน 22,868.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 19.10 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด และญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มีมูลค่า 6,640.41 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 29.04 ของมูลค่า

การลงทุนโดยตรงของญี่ปุ่นในอาเซียน อันดับสาม เป็นการเข้ามาลงทุนของกลุ่มอาเซียน มีมูลค่า 20,134.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 16.80 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด โดยกลุ่มอาเซียน เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มูลค่า 1,456.54 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 7.23 ของการเข้ามาลงทุนในอาเซียนทั้งหมด อันดับสี่ สาธารณรัฐประชาชนจีน มีมูลค่าการลงทุน 7,850.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 6.60 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด โดยสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มีมูลค่า 478.80 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 6.21 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงของสาธารณรัฐประชาชนจีนในอาเซียนทั้งหมด และอันดับห้า ฮองกง มีมูลค่าการลงทุน 4,245.30 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 3.50 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนทั้งหมด โดยฮองกงเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มีมูลค่า 700.81 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 16.51 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงของฮองกงในอาเซียนทั้งหมด

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก หรือขนาดการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท กิจการขนาดใหญ่ที่ใช้เทคโนโลยีทันสมัย และกิจการที่มีการวิจัยและพัฒนาซึ่งมีน้อย จากสถิติสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน พบว่า ปี พ.ศ. 2552 มีโครงการที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น จำนวน 1,573 โครงการ มูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 723,376.00 ล้านบาท เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำนวน 788 โครงการ (ร้อยละ 50.09 ของจำนวนโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) และมีมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 350,755.00 ล้านบาท (ร้อยละ 48.49 ของมูลค่าเงินลงทุนที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเหล่านี้ เป็นโครงการที่มีต่างชาติถือหุ้นร้อยละ 100 มีจำนวน 438 โครงการ (ร้อยละ 55.58 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และมีมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 202,824.00 ล้านบาท (ร้อยละ 57.82 ของมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และเป็นโครงการร่วมทุน จำนวน 350 โครงการ (ร้อยละ 44.42 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และมีมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 147,932.00 ล้านบาท (ร้อยละ 42.18 ของมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก มีขนาดการลงทุนโครงการละไม่เกิน 50 ล้านบาท โดยมีจำนวน 372 โครงการ (ร้อยละ 47.21 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) รองลงมา ได้แก่ มีขนาดการลงทุน 100–499 ล้านบาท มีจำนวน 206 โครงการ (ร้อยละ 26.14 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และมีขนาดการลงทุน 50–99 ล้านบาท จำนวน 107 โครงการ (ร้อยละ 13.58 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ตามลำดับ โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 500 ล้านบาท มีเพียง 103 โครงการ (ร้อยละ 13.07 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ซึ่งนับว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เป็นโครงการขนาดใหญ่มีน้อยมาก สำหรับประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุน

กิจการบริการ โดยมีจำนวน 229 โครงการ (ร้อยละ 29.06 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) รองลงมา ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 176 โครงการ (ร้อยละ 22.33 ของจำนวนโครงการทั้งหมดที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 164 โครงการ (ร้อยละ 20.81 ของจำนวนโครงการทั้งหมด ที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ตามลำดับ โดยเป็นโครงการผลิตเพื่อส่งออกไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่ายอดขาย มีจำนวน 237 โครงการ (ร้อยละ 30.08 ของจำนวนโครงการทั้งหมด ที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) โดยมีจำนวน 357 โครงการ (ร้อยละ 45.30 ของจำนวนโครงการทั้งหมด ที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) รองลงมา ตั้งสถานประกอบการในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) โดยมีจำนวน 252 โครงการ (ร้อยละ 31.98 ของจำนวนโครงการทั้งหมด ที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และตั้งสถานประกอบการในเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) จำนวน 179 โครงการ (ร้อยละ 22.72 ของจำนวนโครงการทั้งหมด ที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ตามลำดับ

ปี พ.ศ. 2556 มีโครงการที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น จำนวน 2,237 โครงการ มูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 1,110,366.00 ล้านบาท เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำนวน 1,132 โครงการ (ร้อยละ 50.60 ของจำนวนโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) มีมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 524,768.00 ล้านบาท (ร้อยละ 47.26 ของมูลค่าเงินลงทุนที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเหล่านี้ เป็นโครงการที่มีต่างชาติถือหุ้น ร้อยละ 100 จำนวน 706 โครงการ (ร้อยละ 62.37 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และมีมูลค่าเงินลงทุนรวมทั้งสิ้น 232,679.00 ล้านบาท (ร้อยละ 44.34 ของมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และเป็นโครงการร่วมทุน จำนวน 426 โครงการ (ร้อยละ 37.63 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) มีมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 292,089.00 ล้านบาท (ร้อยละ 55.66 ของมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าเงินลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท โดยมีจำนวน 524 โครงการ (ร้อยละ 46.29 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) รองลงมา ได้แก่ มีขนาดการลงทุน 100-499 ล้านบาท จำนวน 285 โครงการ (ร้อยละ 25.18 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และมีขนาดการลงทุน 50-99 ล้านบาท จำนวน 165 โครงการ (ร้อยละ 14.57 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ตามลำดับ

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 500 ล้านบาท มีเพียง 158 โครงการ (ร้อยละ 13.96 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ซึ่งนับว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่เป็นโครงการขนาดใหญ่มีน้อยมาก ตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สำหรับประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย ส่วนใหญ่ต่างชาติ เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง โดยมีจำนวน 378 โครงการ (ร้อยละ 33.39 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการ จำนวน 272 โครงการ (ร้อยละ 24.03 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 207 โครงการ (ร้อยละ 18.29 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ตามลำดับ โดยเป็นโครงการผลิตเพื่อส่งออกไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่ายอดขาย จำนวน 224 โครงการ (ร้อยละ 19.79 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) โดยมีจำนวน 586 โครงการ (ร้อยละ 51.77 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) รองลงมา ตั้งสถานประกอบการในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) โดยมีจำนวน 366 โครงการ (ร้อยละ 32.33 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) และตั้งสถานประกอบการในเขต 3 จำนวน 180 โครงการ (ร้อยละ 15.90 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน) ตามลำดับ

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยยังมีน้อย เมื่อเทียบกับการเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศกลุ่มอาเซียน และบางประเทศลดการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย และโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ยังเป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนโครงการละไม่เกิน 50 ล้านบาท โครงการขนาดใหญ่ยังมีน้อยมาก โดยส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) ซึ่งเป็นเขตที่มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคมากกว่าเขต 3 ซึ่งเป็นจังหวัดที่อยู่ห่างไกลจากส่วนกลาง จึงมีประเด็นสำคัญว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย นักลงทุนประสบปัญหาหรือมีอุปสรรคอะไรบ้าง ทำอย่างไรจึงจะให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากขึ้น หรือมีปัจจัยอะไรบ้าง ที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทยในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ต้องการมากขึ้น และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ควรมีแนวทางในการส่งเสริมการลงทุนอย่างไร เพื่อให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจการขนาดใหญ่ ที่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือเทคโนโลยีขั้นสูง หรือกิจการที่มีการวิจัยและพัฒนา หรือกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง เพื่อให้อุตสาหกรรมภายในประเทศไทยพัฒนาขึ้น อันจะเป็นการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก

1.2 คำถามเพื่อการวิจัย

1.2.1 ปัญหา และอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยเป็นอย่างไร

1.2.2 ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยมีอะไรบ้าง ทั้งปัจจัยระดับประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด และปัจจัยระดับบริษัท

1.2.3 แนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ควรจะเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

1.3.2 เพื่อศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

1.3.3 เพื่อวิเคราะห์ และเสนอแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดของงานวิจัยได้มาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งทางด้านแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ และปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทั้งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ ซึ่งพบว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ ผลผลิตมวลรวมภายในประเทศ (Chakrabarti, 2001) เสถียรภาพทางการเมืองของประเทศ ผู้รับการลงทุน (Chakrabarti, 2001., Biswas, 2002) นโยบายส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลผู้รับการลงทุน (Dunning, 1973., Girma & Wakelin, 2001., Konings, 2001., Mortimore & Vergara, 2004) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล (Blonigen, 2011) ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบหรือทรัพยากรธรรมชาติในประเทศ (Dunning, 1993., Hiratsuka, 2006., Mortimore & Vergara, 2004) ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้ง (Buckley, 1985., Dunning, 1981., Mortimore & Vergara, 2004) (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) การมีตลาด (Hiratsuka, 2006) การเข้าร่วมประชาคมอาเซียน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) การเปิดเสรีทางการค้า (Chakrabarti, 2001) (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) ความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน (Biswas, 2002) ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน (Hiratsuka, 2006) (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) ความเพียงพอของปริมาณแรงงานและคุณภาพของแรงงานในประเทศหรือในท้องถิ่น (Hiratsuka, 2006) อัตราค่าจ้างแรงงานในประเทศผู้รับการลงทุนหรืออัตราค่าจ้างแรงงานในท้องถิ่น (Chakrabarti, 2001., Dunning, 1973., Hiratsuka, 2006., Kojima, 2007., Schenider & Frey, 1985) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (Konings, 2001., Mortimore & Vergara, 2004., Blonigen, 2011) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนที่ให้แก่อุ้เข้ามาลงทุน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) นโยบายของท้องถิ่นเกี่ยวกับการเข้ามาลงทุนของต่างชาติ (Konings, 2001) การมีส่วนร่วมของชุมชนหรือคนในท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) สภาพแวดล้อมทางสังคมหรือ

ของท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2555) ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ (Dunning, 1981., Herzer, 2007) ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า (Kojima, 2007) ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต ได้แก่ โรงพยาบาล สถานศึกษา ฯลฯ (Hiratsuka, 2006) ต้นทุนการผลิต (Djankov & Hoekman, 2000., Dunning, 1973., Herzer, 2007., Kojima, 2007) ต้นทุนค่าขนส่ง (Dunning, 1981., Herzer, 2007., Hiratsuka, 2006) ต้นทุนการค้าเนิการ (Dunning, 1981) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท (Dunning, 1993., Girma & Wakelin, 2001., Herzer, 2007., Hiratsuka, 2006) และอัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท (Chakrabarti, 2001., Dunning, 1973., Hiratsuka, 2006) (ภาพที่ 1.1)

1.5 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีขอบเขตของการศึกษา ดังนี้

1.5.1 เชิงเนื้อหา

ในส่วนของ การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่เปิดให้การส่งเสริมการลงทุน ซึ่งแบ่งเป็น 7 หมวด ดังนี้

หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร ได้แก่ กิจการเพาะขยายพันธุ์พืช และปรับปรุงพันธุ์พืช กิจการเพาะปลูกด้วยระบบไฮโดรโปนิก (Hydroponics) กิจการปลูกป่า กิจการผลิตปุ๋ยชีวภาพ ปุ๋ยอินทรีย์ หรือสารปรับปรุงดิน กิจการขยายพันธุ์สัตว์หรือเลี้ยงสัตว์ กิจการผลิตอาหารสัตว์หรือส่วนผสมอาหารสัตว์ กิจการฆ่าและชำแหละสัตว์ กิจการฟอกหนัง แต่งสำเร็จหนังสัตว์ หรือการตกแต่งขนสัตว์ กิจการผลิตหรือถนอมอาหาร หรือสิ่งปรุงแต่งอาหารโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย (ยกเว้นการผลิตน้ำตาลและไอศกรีม) กิจการผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชหรือสัตว์ กิจการผลิตแป้งจากพืช หรือเดกตริน หรือโมดิไฟด์สตาร์ช กิจการคัดคุณภาพและบรรจุ เก็บรักษา พืช ผัก ผลไม้ หรือดอกไม้ โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากพืชสมุนไพร (ยกเว้นยา สบู่ ยาสระผม ยาสีฟัน และเครื่องสำอาง) กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากผลพลอยได้หรือเศษวัสดุทางการเกษตร กิจการผลิตแอลกอฮอล์หรือเชื้อเพลิงจากผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งเศษหรือขยะหรือของเสีย กิจการห้องเย็น หรือกิจการห้องเย็นและขนส่งห้องเย็น และกิจการศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตร

หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน ได้แก่ กิจการทำเหมืองแร่หรือแต่งแร่ (ยกเว้นแร่ดีบุก) กิจการผลิตเซรามิก กิจการผลิตแก้วหรือผลิตภัณฑ์แก้ว กิจการผลิตวัสดุทนไฟหรือฉนวนกันความร้อน (ยกเว้นอิฐมวลเบา อิฐน้ำหนักเบา) กิจการผลิตแผ่นยิปซัมหรือผลิตภัณฑ์จากยิปซัม กิจการผลิตผลิตภัณฑ์คอนกรีตอัดแรงสำหรับงานสาธารณูปโภค กิจการผลิตผงโลหะ กิจการผลิตเฟอร์โรอัลลอย กิจการผลิตเหล็กขั้นต้นและเหล็กชั้นกลาง กิจการผลิตเหล็กชั้นปลาย กิจการผลิตท่อเหล็กหรือท่อเหล็กไร้สนิม กิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กหล่อ กิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กทุบ กิจการรีด ดึง หล่อ หรือทุบโลหะที่มีไซเหล็ก และกิจการตัดและแปรรูปโลหะ

หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตแผ่นซีเมนต์ กิจการผลิตรองเท้าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตกระเป๋าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตเครื่องกีฬาหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์หรือหนังเทียม กิจการผลิตที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ กิจการผลิตเลนส์ หรือแว่นตา หรือส่วนประกอบ (ยกเว้นเลนส์สายตา) กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์ กิจการผลิตเครื่องมือวิทยาศาสตร์ กิจการผลิตเครื่องเขียนหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตของเล่น กิจการผลิตสิ่งประดิษฐ์ (ยกเว้นผลิตภัณฑ์จากไม้หวงห้าม) และกิจการผลิตเครื่องเรือนหรือชิ้นส่วน

หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ได้แก่ กิจการผลิตเครื่องมือช่างและเครื่องมือวัด กิจการผลิตเครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ รวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ กิจการชุบหรือเคลือบผิว กิจการอบ-ชุบโลหะ กิจการต่อเรือหรือซ่อมเรือ กิจการผลิตซ่อม หรือตัดแปลง อากาศยาน รวมทั้งชิ้นส่วนอุปกรณ์อากาศยาน หรือเครื่องใช้บนอากาศยาน

กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการผลิตรถจักรยานยนต์ กิจการผลิตรถยนต์ กิจการผลิตเครื่องยนต์อเนกประสงค์หรืออุปกรณ์ กิจการผลิตยานพาหนะ และเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ กิจการผลิตเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell) กิจการซ่อมชิ้นส่วนยานพาหนะ อุปกรณ์ไฟฟ้า หรืออิเล็กทรอนิกส์ กิจการซ่อมเครื่องจักรหรืออุปกรณ์เพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตหรือซ่อมบำรุงรักษาตู้สินค้าแบบคอนเทนเนอร์ กิจการผลิตโครงสร้างโลหะสำหรับงานก่อสร้างหรืองานอุตสาหกรรมและกิจการผลิตบ้านสำเร็จรูป

หมวด 5 ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้แก่ กิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าสำหรับงานอุตสาหกรรม กิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ กิจการซอฟต์แวร์ และกิจการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก ได้แก่ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์เคมีเพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม กิจการผลิตยาและหรือสารออกฤทธิ์สำคัญในยา กิจการผลิตปุ๋ยเคมี กิจการผลิตยาปราบศัตรูพืชหรือยากำจัดวัชพืช กิจการผลิตสี กิจการผลิตสิ่งปรุงแต่งสำหรับประติณร่างกาย กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก กิจการผลิตเยื่อกระดาษ กิจการผลิตกระดาษ กิจการผลิตสิ่งของจากเยื่อหรือกระดาษ และกิจการผลิตสิ่งพิมพ์

หมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค ได้แก่ กิจการสาธารณูปโภคและบริการพื้นฐาน กิจการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น กิจการบริการที่จอดรถท่องเที่ยว กิจการเดินเรือท่องเที่ยวหรือให้เช่าเรือท่องเที่ยว และกิจการสวนสนุก เป็นต้น กิจการสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น กิจการโรงแรม กิจการบ้านพักและศูนย์สวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุ และกิจการศูนย์ฟื้นฟูสุขภาพ เป็นต้น กิจการที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง กิจการสร้างภาพยนตร์ไทย หรือการให้บริการแก่ธุรกิจสร้างภาพยนตร์ หรือบริการมัลติมีเดีย (Multimedia) กิจการพัฒนาพื้นที่สำหรับกิจการอุตสาหกรรม กิจการขนส่งมวลชนและสินค้าขนาดใหญ่ กิจการศูนย์กระจายสินค้าด้วยระบบที่ทันสมัย กิจการศูนย์กระจายสินค้านานาชาติด้วยระบบที่ทันสมัย กิจการศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ (International Procurement Office) กิจการสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (Regional Operating Headquarters) กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน กิจการธุรกิจรับจ้างบริหารระบบธุรกิจระหว่างประเทศ (International Business Process Outsourcing) กิจการบริการด้านจัดการพลังงาน (Energy Service Company) กิจการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กิจการเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology) กิจการวิจัยและพัฒนา กิจการบริการทดสอบทางวิทยาศาสตร์ กิจการบริการสอบเทียบมาตรฐาน (Calibration) กิจการออกแบบผลิตภัณฑ์ กิจการบริการบำบัดน้ำเสีย กำจัด หรือขนถ่ายกากอุตสาหกรรมหรือสารเคมีที่เป็นพิษ และกิจการนำวัสดุที่ไม่ต้องการใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่

ทั้งนี้ บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ตั้งสถานประกอบการอยู่ทั่วประเทศ ทั้งเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ

และสมุทรสาคร) เขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ)

โดยเป็นการสอบถามความคิดเห็นจากบริษัทที่มาติดต่อสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยโดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน และยื่นแบบรายงานผลการดำเนินการกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จำนวน 1,020 บริษัท (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2556) ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่เปิดให้การส่งเสริมการลงทุน และครอบคลุมบริษัทที่มีที่ตั้งสถานประกอบการอยู่ทั่วประเทศ ทั้งเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3

สำหรับขนาดตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกขนาดตัวอย่างจำนวน 540 บริษัท เนื่องจากตัวแปร มีจำนวน 36 ตัวแปร (Hair, et al, 2006) แล้วทำการสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลาย ขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling) เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ตามประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริมการลงทุน หลังจากนั้น ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เพื่อให้ได้แบบสอบถามครบตามจำนวนที่ต้องการ โดยการส่งแบบสอบถามให้แก่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เพื่อสอบถามบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร จำนวน 67 บริษัท กิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน จำนวน 15 บริษัท อุตสาหกรรมเบา จำนวน 31 บริษัท กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 148 บริษัท กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 91 บริษัท กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก จำนวน 71 บริษัท และกิจการบริการและสาธารณูปโภค จำนวน 117 บริษัท รวม 540 บริษัท ครอบคลุมตามเป้าหมายที่ต้องการ

2. ด้านวิชาการ

ตัวแปรตาม คือ การลงทุนของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยโดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน

ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งปัจจัยระดับประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด และปัจจัยระดับบริษัท ดังนี้

2.1 ปัจจัยระดับประเทศ ได้แก่

- (1) ผลิตภัณ์ที่มวบรวมภายในประเทศ
- (2) เสถียรภาพทางการเมือง
- (3) สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน
- (4) หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล
- (5) ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ
- (6) ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย

- (7) ตลาดอาเซียน
- (8) ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย
- (9) ระดับการเปิดเสรีทางการค้า
- (10) ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน
- (11) ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน
- (12) ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน
- (13) คุณภาพของแรงงานไทย
- (14) อัตราค่าจ้างแรงงาน
- (15) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

2.2 ปัจจัยระดับจังหวัด ได้แก่

- (1) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน
- (2) สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น
- (3) การมีส่วนร่วมของชุมชน
- (4) สภาพแวดล้อมทางสังคม
- (5) ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ
- (6) ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า
- (7) ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด
- (8) คุณภาพของแรงงานในจังหวัด
- (9) อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด
- (10) ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง
- (11) ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ
- (12) ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต

2.3 ปัจจัยระดับบริษัท ได้แก่

- (1) ต้นทุนการผลิต
- (2) ต้นทุนค่าขนส่ง
- (3) ต้นทุนการดำเนินการ
- (4) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท
- (5) อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท
- (6) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร
- (7) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ
- (8) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล
- (9) การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน

ในส่วนของการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้บริหารบริษัทต่างชาติที่สนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย จำนวน 10 บริษัท ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่เปิดให้ การส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร กิจการผลิตยางรถยนต์ และยางเครื่องบิน หมวด 2 เหมืองแร่ โลหะ และเซรามิก หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา กิจการผลิต

รองเท้าหนัง หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง กิจการผลิตเครื่องไฮดรอลิก หมวด 5 ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตแผงโซลาร์เซลล์ หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก กิจการผลิตเซรามิกน้ำ และหมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค กิจการ เขตอุตสาหกรรม

1.5.2 เชิงพื้นที่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนและตั้งสถานประกอบการในพื้นที่จังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ ทั้งเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ทั้งในนิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และพื้นที่ทั่วไป

1.5.3 เชิงระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการแจกแบบสอบถาม เก็บรวบรวมข้อมูล และสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้บริหารบริษัทต่างชาติ ตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม ปี พ.ศ. 2557 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน ปี พ.ศ. 2557

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ หมายถึงการลงทุนของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยโดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน

1.6.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ หมายถึงมูลค่ารวมในราคาตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย ที่ประเทศผลิตขึ้นได้ภายในประเทศในรอบระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งปกติมีกวดในรอบ 1 ปี ก่อนหักค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินถาวร ที่ใช้ในการผลิตสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายนั้น เป็นมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย ที่ผลิตขึ้นภายในประเทศในระยะเวลาหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงว่า ทรัพยากรที่ใช้ในการผลิตสินค้าและบริการจะเป็นทรัพยากรของพลเมืองในประเทศ หรือเป็นของชาวต่างประเทศ ในทางตรงข้าม ทรัพยากรของพลเมืองในประเทศ แต่ไปทำการผลิตในต่างประเทศ ก็ไม่นับรวมไว้ในผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

1.6.3 เสถียรภาพทางการเมือง หมายถึงสิ่งซึ่งคนในสังคมอยากให้เกิดขึ้น แล้วก็จะเกิดความมั่นใจว่า ทุกอย่างจะเป็นไปตามครรลองว่ากระบวนการทางการเมืองจะเป็นไปตามกฎเกณฑ์ต่างๆ มีการแก้ปัญหาอย่างสมฤทธิ์ผล สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักลงทุนและนักธุรกิจ เสถียรภาพทางการเมืองนั้น มี 2 ส่วน ได้แก่ เสถียรภาพของระบบการเมืองและเสถียรภาพของรัฐบาล หรือคณะบุคคลที่ใช้อำนาจรัฐ

1.6.4 นโยบายส่งเสริมการลงทุน คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุน ดังนี้ 1) เพิ่มประสิทธิภาพและความคุ้มค่าในการใช้สิทธิและประโยชน์ภาษีอากร โดยให้สิทธิประโยชน์แก่โครงการที่มีผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจอย่างแท้จริง ใช้หลักการบริหารและการจัดการองค์กรที่ดี (Good Governance) ในการให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร โดยกำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องรายงานผลการดำเนินงานของโครงการที่ได้รับการส่งเสริม เพื่อให้สำนักงานได้ตรวจสอบ ก่อนใช้สิทธิประโยชน์ภาษีเงินได้นิติบุคคลในปีนั้นๆ 2) สนับสนุนให้อุตสาหกรรมพัฒนา

ระบบคุณภาพ และมาตรฐานการผลิตเพื่อแข่งขันในตลาดโลก โดยกำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมทุกรายที่มีโครงการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินหรือทุนหมุนเวียน) ต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่า 3) ปรับมาตรการส่งเสริมการลงทุนให้สอดคล้องกับข้อตกลงด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ โดยการยกเลิกเงื่อนไขการส่งออกและการใช้ชิ้นส่วนในประเทศ 4) สนับสนุนการลงทุนเป็นพิเศษในภูมิภาค หรือท้องถิ่นที่มีรายได้ต่ำ และมีสิ่งเอื้ออำนวยต่อการลงทุนน้อย โดยให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรสูงสุด 5) ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกำหนดเงื่อนไขเงินลงทุนขั้นต่ำของโครงการที่ได้รับการส่งเสริมเพียง 500,000 บาท (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) สำหรับกิจการตามประกาศคณะกรรมการที่ 1/2553 และไม่ต่ำกว่า 1 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) สำหรับกิจการอื่น 6) ให้ความสำคัญแก่กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร กิจการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเทคโนโลยีและทรัพยากรมนุษย์ กิจการสาธารณูปโภค สาธารณูปการและบริการพื้นฐาน กิจการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อม และอุตสาหกรรมเป้าหมาย (ที่มา: www.boi.go.th สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2557)

1.6.5 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล หมายถึงอัตราภาษีอากรประเภทหนึ่งที่อยู่ภายใต้ในประมวลรัษฎากร จัดเก็บจากเงินได้ของบริษัทมหาชน จำกัด บริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามกฎหมายไทย

1.6.6 วัตถุดิบ หมายถึงสิ่งที่เตรียมไว้เพื่อผลิต หรือประกอบเป็นสินค้าสำเร็จรูป (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542) หรือวัสดุตั้งต้นในกระบวนการผลิต (พจนานุกรมศัพท์ สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี)

1.6.7 ประชาคมอาเซียน หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) เป็นองค์กรระหว่างประเทศระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปัจจุบันมีสมาชิก 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา ประกอบด้วยสามเสาหลัก ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political Security Community: ASC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio Cultural Community: ASCC) โดยวัตถุประสงค์หลัก 7 ประการ ดังนี้ 1) ส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคมและวัฒนธรรม 2) ส่งเสริมการมีเสถียรภาพสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค 3) ส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์ และด้านการบริหาร 4) ส่งเสริมความร่วมมือซึ่งกันและกันในการฝึกอบรมและการวิจัย 5) ส่งเสริมความร่วมมือในด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม การค้า การคมนาคม การสื่อสาร และปรับปรุงมาตรฐานการดำรงชีวิต 6) ส่งเสริมการมีหลักสูตรการศึกษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 7) ส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรระดับภูมิภาคและองค์กรระหว่างประเทศ สำหรับความร่วมมือทางเศรษฐกิจ มีเป้าหมายเพื่อที่จะนำไปสู่การรวมตัวทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนที่สำคัญ มีดังนี้ 1) เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area: AFTA) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียน ในฐานะที่เป็นฐานการผลิตที่สำคัญในการป้อนสินค้าสู่ตลาดโลก โดยอาศัยการเปิดเสรีด้านการค้า การลดภาษี

และยกเลิกอุปสรรคข้อกีดขวางทางการค้าที่มีใช้ภายใน เขตการลงทุนอาเซียน (ASEAN Investment Area: AIA) เพื่อเสริมสร้างอาเซียนให้เป็นเขตการลงทุนเสรีที่มีศักยภาพ โปร่งใส เพื่อดึงดูดนักลงทุน ทั้งจากภายในและภายนอกภูมิภาค ความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม (ASEAN Industrial Cooperation Scheme: AICO) มุ่งส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีเป็นฐานการผลิต โดยยึดหลักของการใช้ทรัพยากรร่วมกัน การแบ่งส่วนการผลิตตามความสามารถและความถนัด ตลอดจนส่งเสริมการลงทุนและการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากทั้งประเทศสมาชิกและประเทศนอกกลุ่มโดยใช้มาตรการทางภาษี และสิทธิพิเศษอื่นๆ ที่มีใช้ภายในเป็นสิ่งจูงใจ ความตกลงด้านการค้าบริการ (ASEAN Framework Agreement on Services: AFAS) เพื่อเปิดเสรีการค้าบริการ ความร่วมมือด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและอิเล็กทรอนิกส์ (e-ASEAN Framework Agreement) ความร่วมมือด้านการเงินการคลัง (Financial Cooperation) ความร่วมมือด้านการเกษตรและป่าไม้ ความร่วมมือด้านการขนส่ง ความร่วมมือด้านพลังงานในอาเซียน และความตกลงด้านการท่องเที่ยวอาเซียน

1.6.8 การเปิดเสรีทางการค้า ประเทศไทยได้มีการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีระดับภูมิภาค ซึ่งมีผลบังคับใช้แล้ว 6 ฉบับ ทั้งนี้ เป็นความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียน 10 ประเทศ และความตกลงการค้าเสรีระหว่างอาเซียนกับคู่เจรจาอีก 5 ฉบับ ได้แก่ อาเซียน - ออสเตรเลีย - นิวซีแลนด์ โดยสมาชิกตกลงที่จะเจรจาเปิดตลาดบริการเพิ่มเติมในปี พ.ศ. 2559 และเจรจาเปิดเสรีการลงทุนให้แล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. 2559 อาเซียน - จีน เจรจาเปิดเสรีการค้าสินค้า บริการ และการลงทุนมากขึ้น อาเซียน - ญี่ปุ่น เจรจาเรื่องการค้าบริการและการลงทุน อาเซียน - เกาหลี เจรจาเปิดตลาดรายการสินค้าอ่อนไหวเพิ่มเติม อาเซียน - อินเดีย (ยกเว้นฟิลิปปินส์) ลงนามความตกลงการค้าบริการและความตกลงการลงทุนแล้ว เมื่อเดือน สิงหาคม พ.ศ. 2557 ซึ่งจะมีผลใช้บังคับวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 (ที่มา: www.dtn.go.th สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2557)

1.6.9 สาธารณูปโภคพื้นฐาน หมายถึงสิ่งที่เป็นในการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น การบริการน้ำประปา ไฟฟ้า และโทรศัพท์ เป็นต้น

1.6.10 โครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ การขนส่งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ พลังงานไฟฟ้า และระบบสื่อสาร

1.6.11 กำลังแรงงาน หมายถึงผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป

1.6.12 ค่าจ้างแรงงาน หมายถึงเงินที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันจ่ายเป็นค่าตอบแทนในการทำงานตามสัญญาจ้าง สำหรับระยะเวลาการทำงานปกติเป็นรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน หรือระยะเวลาอื่น หรือจ่ายให้โดยคำนวณตามผลงานที่ลูกจ้างทำได้ ในเวลาทำงานปกติของวันทำงาน และหมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวันหยุดและวันลาที่ลูกจ้างมิได้ทำงาน แต่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับตามกฎหมาย เงินทุกประเภทที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นค่าตอบแทนการทำงานในวันและเวลาทำงานปกติ ไม่ว่าจะคำนวณตามระยะเวลา หรือคำนวณตามผลงานที่ลูกจ้างทำได้ และหมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวันหยุดและวันลา ซึ่งลูกจ้างไม่ได้ทำงานด้วย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะกำหนด คำนวณ หรือจ่ายในลักษณะใด หรือโดยวิธีการใด และไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542) ซึ่งอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนั้นจะเป็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ที่ลูกจ้างทุกคนจะได้รับตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้างของกระทรวงแรงงาน

1.6.13 อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ เรียกสั้นๆ ว่าอัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate) หมายถึงราคาของเงินตราสกุลหนึ่ง เมื่อคิดในรูปของเงินตราอีกสกุลหนึ่ง

1.6.14 ปัจจัยในการดำรงชีวิต ได้แก่ โรงพยาบาล โรงเรียน ฯลฯ

1.6.15 ต้นทุนการผลิต หมายถึงค่าใช้จ่าย (Expenditure) ที่ใช้ไปในการทำการผลิตสินค้า ซึ่งจะต้องมีการจ่ายเป็นประจำทุกครั้งที่ทำการผลิตสินค้า แตกต่างจากค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการลงทุน เพราะจะจ่ายเงินเพียงครั้งเดียว รวมทั้งต้นทุนการผลิตกับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่ใช้ในการบริหารและการตลาด เข้าด้วยกัน

1.6.16 สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน หมายถึงสิทธิประโยชน์ที่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จะได้รับ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด ซึ่งสิทธิประโยชน์มีทั้งสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร และสิทธิประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร ได้แก่ การยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร การลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นที่ใช้ในการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศ การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลและเงินปันผล การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 50 ของอัตราปกติ การให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าน้ำประปา เป็นสองเท่า การให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้นร้อยละ 25 และการยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออก และสิทธิประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร ได้แก่ การอนุญาตให้นำคนต่างด้าวเข้ามาเพื่อศึกษากลุ่มทางการลงทุน การอนุญาตให้นำช่างฝีมือ และผู้ชำนาญการเข้ามาทำงานในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน การอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน และการอนุญาตให้ส่งออกซึ่งเงินตราต่างประเทศ นอกจากนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนมีหลักประกัน ดังนี้ รัฐจะไม่โอนกิจการของผู้ที่ได้รับการส่งเสริมมาเป็นของรัฐ รัฐจะไม่ประกอบกิจการขึ้นใหม่แข่งขัน รัฐจะไม่ผูกขาดการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันกับผู้ที่ได้รับการส่งเสริม รัฐจะไม่ควบคุมราคาผลิตภัณฑ์ของผู้ที่ได้รับการส่งเสริม รัฐจะอนุญาตให้ส่งออกเสมอไป และรัฐจะไม่อนุญาตให้ส่วนราชการ องค์กรของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจ นำผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ได้รับการส่งเสริมเข้ามาโดยได้รับยกเว้นอากรขาเข้า และผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับการคุ้มครองตามความเหมาะสม ได้แก่ การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษขาเข้า สำหรับการนำเข้าผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ผลิตได้ในประเทศแต่ไม่เกินร้อยละ 50 ของราคารวมค่าประกันภัยและค่าขนส่ง โดยใช้บังคับไม่เกินคราวละ 1 ปี ในกรณีที่ไม่เพียงพอสำหรับการให้ความคุ้มครอง อาจเพิ่มมาตรการห้ามการนำเข้าผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ผลิตได้ในประเทศ ประธานกรรมการ มีอำนาจสั่งช่วยเหลือ หากผู้ได้รับการส่งเสริมประสบปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนินกิจการ และประธานกรรมการมีอำนาจสั่งแก้ไขกรณีโครงสร้างอัตรา หรือวิธีการจัดเก็บภาษีอากร ค่าบริการ หรือค่าธรรมเนียม เป็นอุปสรรคต่อกิจการของผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุน (ที่มา: www.boi.go.th สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2557)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้ทราบถึงภาพรวมของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ทั้งทางด้านประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน ทุนจดทะเบียนของบริษัท สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ จำนวนการจ้างแรงงาน ที่ตั้งของสถานประกอบการ ตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท มูลค่าการส่งออกต่อปี ตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท และลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ

ซึ่งจะมีประโยชน์สำหรับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในการกำหนดนโยบายส่งเสริม และชักจูงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อไป

1.7.2 ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งมีประโยชน์สำหรับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบาย ตลอดจนดำเนินการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหา หรือลดอุปสรรคต่างๆ ที่นักลงทุนประสบอยู่

1.7.3 ทำให้ทราบถึงปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งปัจจัยระดับประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด และปัจจัยระดับบริษัท ซึ่งมีประโยชน์ต่อทุกภาคส่วนในการแก้ไข และปรับปรุงปัจจัยต่างๆ เพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ให้เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายมากขึ้น

1.7.4 ผลการวิจัยมีประโยชน์สำหรับกระทรวงแรงงาน ในการนำไปวางแผนเกี่ยวกับกำลังแรงงาน ตลอดจนการกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงาน

1.7.5 ผลการวิจัยมีประโยชน์สำหรับกรมสรรพากร กระทรวงการคลังในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

1.7.6 ผลการวิจัยมีประโยชน์สำหรับสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ในการกำหนดนโยบายต่างๆ เพื่อสนับสนุนการลงทุน เพื่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ต่อไป

1.7.7 ผลการวิจัยมีประโยชน์สำหรับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดีต่อไป

1.7.8 ผลการวิจัยมีประโยชน์สำหรับภาคเอกชนและผู้สนใจทั่วไปเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

ภาพที่ 1.1 แบบจำลองการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
ที่มา: วัชรีย์ ถิ่นธานี (2556)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรม ทั้งทางด้านแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอื่นๆ ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอื่นๆ โดยในที่นี้จะกล่าวถึงรายละเอียดในแต่ละหัวข้อ ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ
- 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ
- 2.3 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
- 2.4 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอื่นๆ
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

คินเดิลเบอเกอ (Kindleberger, 1966) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ไว้ว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการที่เจ้าของเงินทุนเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ โดยการออกพันธบัตร การซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ การให้สินเชื่อระยะสั้น รวมถึงการลงทุนโดยตรง ซึ่งข้อแตกต่างระหว่างการลงทุนโดยตรงกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ คือการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการที่ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจ เข้ามาเป็นเจ้าของ และจัดการในกิจการที่ได้เข้ามาลงทุน

ดันนิง (Dunning, 1977) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศไว้ว่าการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการที่องค์การธุรกิจไปทำการลงทุนยังต่างประเทศ โดยการจัดการ ควบคุม สิทธิประโยชน์ เทคโนโลยี และการตลาดในการลงทุนของธุรกิจนั้นๆ

ดันนิง (Dunning, 1981) ได้อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เกี่ยวข้องกับความได้เปรียบที่เหนือกว่าในด้านต่างๆ กล่าวคือการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เกิดจากความสัมพันธของ 3 ปัจจัย ซึ่งจะต้องอยู่ในสภาพ หรือเงื่อนไขที่ทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

1) ปัจจัยด้านความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางประการ (Ownership Specific Advantage) ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากมีความไม่สมบูรณ์ของโครงสร้างตลาด ทำให้นักลงทุนในประเทศพัฒนาแล้วมีอำนาจผูกขาดที่เหนือกว่านักลงทุนท้องถิ่นในประเทศผู้รับทุน ทั้งนี้ โดยที่ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์ หรือปัจจัยเฉพาะตนของนักลงทุนนี้ จะต้องสามารถชดเชยได้กับความเสียเปรียบที่นักลงทุนต้องประสบจากการลงทุนโดยตรงในประเทศผู้รับทุน ในฐานะผู้ลงทุนต่างชาติ ในรูปของการมีต้นทุนการผลิตในด้านต่างๆ เพิ่มสูงขึ้นกว่านักลงทุนท้องถิ่น อันได้แก่ ต้นทุนในการเรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างประเทศของตนและประเทศผู้รับทุนในด้านต่างๆ เช่น ภาษาพูด ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม รสนิยม ระบบเศรษฐกิจ การตลาด การเมือง และกฎหมายของประเทศผู้รับทุน เป็นต้น ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางประการที่เป็นมูลเหตุ หรือ

ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ ความได้เปรียบในด้านการมีเทคโนโลยีการผลิตที่เหนือกว่า ที่ทำให้สามารถพัฒนาการผลิตสินค้าชนิดใหม่ๆ หรือผลิตภัณฑ์ที่มีความแตกต่างไปจากผู้ผลิตรายอื่น เช่น รูปแบบ ลักษณะ และสีส่น เป็นต้น การมีความรู้ความชำนาญ ประสบการณ์ด้านการตลาดและการจัดการที่ดีกว่า การมีความได้เปรียบในด้านการประหยัดต่อขนาด ความสามารถในการเข้าควบคุมแหล่งวัตถุดิบ ทั้งการควบคุมตลาดวัตถุดิบขั้นสุดท้าย กรรมวิธีในการแปรรูปวัตถุดิบ และการควบคุมการผลิตวัตถุดิบเอง รวมทั้งการมีความได้เปรียบในด้านเงินทุน เช่น การมีแหล่งเงินทุนสนับสนุนแหล่งใหญ่จากบริษัทแม่ เป็นต้น

2) ปัจจัยด้านความได้เปรียบที่เกิดจากการทำให้เป็นภายใน (Internalization Incentive Advantages) องค์การธุรกิจจะต้องหาประโยชน์จากความได้เปรียบของตนเอง โดยการทำให้เป็นภายใน (Internalization) ในการขยายการประกอบการของตนออกไปในต่างประเทศ เพื่อเป็นการลดต้นทุนการทำธุรกรรมต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในตลาด สามารถเชื่อมโยงกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักลงทุนจึงต้องแสวงหาประโยชน์ผ่านกลไกของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เช่น การตั้งกำแพงภาษีและการกำหนดโควตา เป็นต้น การสามารถควบคุมแหล่งผลิต และราคาวัตถุดิบที่ต้องใช้ การสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ การสามารถใช้กลยุทธ์ในการกำหนดราคาขายในประเทศต่างๆ ให้แตกต่างกันได้ และการสามารถสร้างตลาดในอนาคตที่แน่นอนขึ้นภายในบริษัท

3) ปัจจัยความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง (Location Specific Advantages) การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น มูลเหตุหรือปัจจัยจูงใจสำคัญ คือมีความได้เปรียบในเรื่องแหล่งที่ตั้ง ซึ่งจะสามารถทำให้ต้นทุนการผลิตของนักลงทุนต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง แต่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแหล่งทรัพยากร คุณภาพ ราคาของทรัพยากรของประเทศนั้น ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและการสื่อสาร ระดับการแทรกแซงของรัฐบาลในการผลิต การควบคุมการนำเข้า ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ประเทศผู้รับการลงทุนมีอยู่ ความแตกต่างของวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ขนาด และอัตราการเติบโตของตลาดของประเทศผู้รับการลงทุน เป็นต้น

ดันนิง (Dunning, 1993) อธิบายว่า แรงจูงใจ หรือสาเหตุที่ทำให้บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ แบ่งออกได้ 3 รูปแบบ คือ

1) การออกไปลงทุนเพื่อแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติ (Resource Seeking) คือรูปแบบการออกไปลงทุนในประเทศที่มีความสมบูรณ์ในทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้สามารถซื้อวัตถุดิบเหล่านี้ในต้นทุนที่ต่ำสุดได้

2) การออกไปลงทุนเพื่อแสวงหาตลาด (Market Seeking) คือรูปแบบการออกไปลงทุนในประเทศที่มีตลาดขนาดใหญ่ หรือตลาดที่มีแนวโน้มเติบโตสูง โดยอาจมีเป้าหมายเพื่อรักษาส่วนแบ่งตลาดเดิมหรือค้นหาตลาดใหม่ก็ได้

3) การออกไปลงทุนเพื่อแสวงหาประสิทธิภาพ (Efficiency Seeking) คือรูปแบบการออกไปลงทุนในประเทศที่มีความสามารถ หรือความถนัดในการผลิตสินค้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขันของบริษัท ทั้งนี้ รูปแบบการออกไปลงทุนอาจไม่ได้มีแรงจูงใจในลักษณะตามตัวอย่างชัดเจน

ดังกอ และฮอกแมน (Djankov & Hoekman, 2000) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรง (Direct Investment) นั้นต้องเป็นการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศที่มีเป้าหมายเพื่อการเข้า

ควบคุมในการจัดการ และกำไรขององค์การธุรกิจในประเทศ ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเข้าไปซื้อกิจการขององค์การธุรกิจที่ตั้งอยู่เดิมแล้ว เพื่อจะได้สามารถเข้ามาทำการบริหารงานได้เต็มที่ หรืออาจใช้วิธีการเข้ามาทำการซื้อหุ้นในจำนวนที่มากพอ เช่น การซื้อหุ้นสามัญในจำนวนมาก ตามที่ได้มีการกำหนดไว้ในสัญญา จะทำให้เจ้าของหุ้นในส่วนนั้น สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหาร และควบคุมการดำเนินงานขององค์การธุรกิจเดิมของประเทศผู้รับทุน โดยการตั้งกิจการสาขาขึ้นในต่างประเทศ วิธีการนี้กิจการของบริษัทแม้อย่างสามารถบริหารงานได้เต็มที่ การลงทุนร่วม (Joint Venture) ความสามารถในการบริหารงาน จะขึ้นอยู่กับสัดส่วนของการร่วมทุน การเข้าไปตั้งองค์การธุรกิจขึ้นใหม่ในประเทศผู้รับทุน เช่น การตั้งโรงงานหรือสำนักงานใหญ่ เป็นต้น นอกจากนั้นแล้ว วัตถุประสงค์ของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศยังประกอบไปด้วย

1) เพื่อทดแทนการส่งสินค้าออกของประเทศผู้ลงทุน โดยการเข้าไปลงทุนตั้งโรงงานเพื่อผลิตสินค้าในประเทศที่เป็นตลาดของตน วิธีนี้จึงเป็นการทดแทนการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ หรือทดแทนการส่งสินค้าเข้าสำหรับประเทศที่ได้รับการลงทุนดังกล่าว

2) เพื่อเพิ่มการส่งสินค้าเข้าของประเทศผู้ลงทุน การลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์เช่นนี้ มักจะเป็นการลงทุนในสินค้าประเภทที่ประเทศผู้ลงทุนสามารถผลิตได้น้อยลง หรือไม่สามรถผลิตได้เลย จึงทำให้ต้องลงทุนผลิตสินค้านั้นในประเทศที่มีปัจจัยการผลิตต่างๆ เหมาะสม และประเทศผู้ลงทุนก็จะส่งสินค้านั้นจากประเทศที่ได้รับการลงทุนเข้าประเทศของตน

3) เพื่อเหตุผลอื่นๆ เช่น เข้าไปลงทุนผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังประเทศอื่นๆ เนื่องจากต้นทุนการผลิตในประเทศที่เข้าไปทำการผลิตถูกกว่าต้นทุนการผลิตในประเทศผู้ลงทุน หรืออาจจะเข้าไปลงทุนโดยมุ่งหวังผลทางการเมือง เป็นต้น

ในส่วนของปัจจัยที่กระตุ้นการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ แบ่งออกเป็นปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้รับทุน และปัจจัยอื่นๆ ภายนอกประเทศ

ริเชิต และเวียนโฮน (Reichert & Weinhold, 2000) ได้ให้ความหมายการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) ว่า เป็นการลงทุนที่ผู้ลงทุนจากต่างประเทศมีส่วนร่วมในการบริหารและควบคุมกิจการ ซึ่งอาจกระทำโดยการเข้าไปซื้อกิจการของบริษัทผู้ผลิตเดิมในฐานะผู้ถือหุ้นรายใหญ่ การเข้าไปตั้งบริษัทสาขาในประเทศที่เข้าไปลงทุน หรือการเข้าไปจัดตั้งบริษัทใหม่ในประเทศที่เข้าไปลงทุน

เกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ มีดังนี้

1) ปัจจัยด้านองค์การธุรกิจ จะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนโดยตรงเมื่อมีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างอยู่ในครอบครอง เช่น ความรู้ทางด้านเทคโนโลยี ประสบการณ์ ความรู้ทางการบริหาร การตลาด การมีเงินทุน และการมีความสามารถเข้าถึงแหล่งทุน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ องค์การธุรกิจนั้นคาดคะเนว่า ผลตอบแทนที่เกิดจากการใช้ประโยชน์ของสินทรัพย์ต่างๆ ในการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ จะต้องสูงกว่าทางเลือกอื่น เช่น การส่งออกและการขายสิทธิบัตร เป็นต้น

2) ปัจจัยด้านการตลาด เช่น การสร้างอำนาจผูกขาด การรักษาสถานภาพในการแข่งขัน และการทดแทนการค้าต่างประเทศ

3) ปัจจัยด้านต้นทุน ประเทศผู้ลงทุนจะดูทำเลที่ตั้งโรงงานที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากแหล่งวัตถุดิบและคู่แข่ง เพื่อประโยชน์ทางด้านต้นทุนวัตถุดิบ นอกจากนี้ยังดูที่ประโยชน์จากปัจจัยการผลิต คือที่ดินและแรงงานที่มีต้นทุนถูก

4) ปัจจัยอื่นๆ ภายในประเทศผู้รับทุน ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับทุน อิทธิพลของสหภาพแรงงาน และการยอมรับความเสี่ยงภัยของผู้ถือหุ้น

โฮลเกอร์ และกรีนอเว (Holger & Greenaway, 2001) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศไว้ว่า เป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ ที่มีเป้าหมายหลักเพื่อการเข้าควบคุม การจัดการ และกำไรขององค์การธุรกิจในประเทศ ซึ่งการเข้าไปควบคุมนั้นสามารถทำได้ 3 วิธี คือ

- 1) การเข้าไปซื้อกิจการขององค์การธุรกิจที่มีอยู่แล้วในประเทศผู้รับการลงทุน
- 2) การตั้งกิจการสาขาขึ้นในต่างประเทศ
- 3) การเข้าไปตั้งองค์การธุรกิจใหม่ในประเทศผู้รับการลงทุน

คอนนิง (Konings, 2001) ได้อธิบายถึงปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับการลงทุน แบ่งออกได้ดังนี้

1) นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ หรือไม่ เช่น นโยบายการคุ้มกัน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นต้น

2) ความรู้สึกชาตินิยมของคนในประเทศ เช่น ต่อด้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ ทำให้องค์การธุรกิจไม่สามารถส่งสินค้าเข้าไปขายได้ จึงเลือกเข้าไปทำการลงทุนโดยตรงร่วมกับคนในประเทศผู้รับการลงทุน เพื่อลดการต่อต้านดังกล่าว

3) การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่สินทรัพย์พิเศษของอุตสาหกรรม โดยสามารถจดทะเบียนสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์ และให้ความคุ้มครองตามกฎหมายในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิเหล่านั้น เป็นต้น

4) การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงานที่มีค่าแรงถูกจะช่วยดึงดูดให้ชาวต่างประเทศเข้ามาลงทุน เพราะช่วยทำให้สามารถผลิตสินค้าได้ โดยเสียต้นทุนต่ำกว่าในประเทศผู้ลงทุนเอง

5) การมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของประเทศผู้รับการลงทุน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เพราะหากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศไม่มีเสถียรภาพ อาจมีผลทำให้องค์การธุรกิจต้องประสบการขาดทุน หรือได้ผลกำไรน้อยกว่าที่คาดคะเนไว้ และมูลค่าของทรัพย์สินเมื่อคิดอยู่ในหน่วยของเงินตราต่างประเทศอาจมีค่าลดลงได้ ทำให้มีความเสี่ยงภัยมากขึ้น ซึ่งเป็นการเสี่ยงภัยอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

ลอเวนดาค (Loewendahl, 2002) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศไว้ว่า การที่นักลงทุนจากประเทศหนึ่ง เข้าไปลงทุนประกอบกิจการผลิตสินค้าและบริการขึ้นในประเทศอื่น โดยที่การลงทุนอาจเกิดจากการเคลื่อนย้ายเงินทุนออกไปทำการลงทุนยังต่างประเทศของนักลงทุนโดยตรง หรือเป็นการลงทุนโดยที่นักลงทุนอาศัยเงินทุนจากแหล่งภายนอกประเทศ ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ของการลงทุนเพื่อเป็นการเข้าไปมีบทบาทและอำนาจในการควบคุมกระบวนการบริหารงาน การ

ตัดสินใจ ตลอดจนผลกำไรของกิจการที่ทำการลงทุนนั้น ซึ่งการลงทุนโดยตรงต่างประเทศนี้ สามารถกระทำได้ในหลายลักษณะ เช่น การลงทุนสร้างโรงงาน การตั้งกิจการสาขาขึ้นมาใหม่ การซื้อกิจการเดิมที่มีอยู่ การร่วมลงทุน หรือร่วมเป็นเจ้าของกิจการกับนักลงทุนรายอื่น เป็นต้น

มอติโม และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเกิดจากปัจจัยหลายๆ ด้าน ได้แก่ ปัจจัยที่เกิดจากผู้ลงทุน ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน และปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับการลงทุน ดังนี้

1) ปัจจัยที่เกิดจากผู้ลงทุน ได้แก่ ปัจจัยด้านองค์การธุรกิจ องค์การธุรกิจที่มีทรัพย์สินพิเศษบางประการในครอบครอง ทำให้องค์การธุรกิจต่างประเทศมีความได้เปรียบเหนือองค์การธุรกิจของประเทศผู้รับทุน

ปัจจัยด้านตลาดเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้องค์การธุรกิจออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ เพื่อเป็นการสร้างอำนาจผูกขาด เพื่อการรักษาสถานภาพในการแข่งขัน และเพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศ เป็นการสร้างอำนาจผูกขาดในต่างประเทศ เพื่อสร้างพลังของตนเอง (Offensive Direct Investment) ซึ่งทำให้องค์การธุรกิจเข้าถึงตลาดต่างประเทศได้มากกว่าคู่แข่ง ทำให้ผู้ริเริ่มทำการลงทุนมีอำนาจผูกขาด จนได้รับส่วนแบ่งของตลาดในประเทศที่เข้าไปทำการลงทุนมากกว่าคู่แข่งที่ทำการผลิตอยู่ในประเทศของตน ทำให้สามารถส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศนั้น และไม่ต้องสูญเสียส่วนแบ่งของตลาดไป

ปัจจัยด้านต้นทุน ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานที่ทำให้ตนเองได้รับกำไรสูงสุด คือทำให้เกิดส่วนต่างมากที่สุดระหว่างต้นทุนการผลิตและต้นทุนค่าขนส่ง ซึ่งแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมอาจอยู่ใกล้ปัจจัยการผลิตหรือใกล้ตลาดก็ได้

ปัจจัยด้านผู้ถือหุ้น ผู้ถือหุ้นที่ให้ความยินยอมในการใช้เงินทุนของสินทรัพย์ของกิจการเพื่อการลงทุนในต่างประเทศ ซึ่งมีเชื้อชาติ ศาสนา ระบบกฎหมาย และสภาพแวดล้อมต่างๆ แตกต่างไป

2) ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้ลงทุน การที่รัฐบาลของประเทศผู้ลงทุน มีนโยบายส่งเสริมให้นักลงทุนออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ จะเป็นแรงผลักดันให้นักลงทุนออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศมากขึ้น นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยทางด้านอิทธิพลของสหภาพแรงงานในประเทศเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาข้อขัดแย้งนี้ นักลงทุนจึงมักไปตั้งโรงงานผลิตสินค้าในแหล่งอื่น ที่นอกจากจะมีค่าจ้างแรงงานถูกแล้ว แรงงานยังไม่สามารถรวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงาน หรือแรงงานยังไม่พร้อมที่จะรวมตัวกันก็ได้

3) ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับการลงทุน ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศที่เข้าไปลงทุน เช่น นโยบายการค้า นโยบายการคุ้มกันอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การลดความขัดแย้งของความรู้สึกชาตินิยม (Nationalism) การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ทรัพย์สินทางปัญญาทางอุตสาหกรรม การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงาน และความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ ซึ่งมีส่วนกระตุ้นให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาทำการลงทุนโดยตรงในประเทศนั้น และแม้ว่าสินค้าที่ผลิตขึ้นโดยสาขาขององค์การธุรกิจต่างประเทศก็ตาม แต่ก็เป็นการผลิตขึ้นภายในประเทศนั้น จึงมักได้รับสิทธิพิเศษในด้านต่างๆ มากกว่าสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ ความรู้สึกชาติ

นิยมของคนในประเทศอย่างรุนแรง อาจทำให้เกิดการต่อต้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศดังกล่าว นักลงทุนต่างประเทศจึงหาทางลดข้อขัดแย้งดังกล่าว โดยเข้ามาทำการลงทุนโดยตรงในประเทศร่วมกับคนของประเทศผู้ลงทุน แม้ว่าจะยังคงผลิตสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้า ตลอดจนใช้เทคโนโลยีของกิจการแม่ในต่างประเทศก็ตาม แต่ความรู้สึกของประชาชนในการต่อต้านสินค้านี้จะลดน้อยกว่ากรณีที่ได้มีการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ (Kholdy & Sohrabian, 2005)

คิโนชิตะ และเซีย ฮุย (Kinoshita & Chia – Hui, 2006) ได้อธิบายถึงการลงทุนระหว่างประเทศว่าหมายถึงธุรกรรมทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อบัญชีทุนในบัญชีดุลการชำระเงินของประเทศ โดยการลงทุนระหว่างประเทศจะเป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุนในสภาพปกติ อันเป็นผลจากการค้าระหว่างประเทศ การจัดหาเงินทุนระหว่างประเทศ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายเงินทุน เพื่อดำรงรักษาอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ หรือเพื่อแก้ปัญหาดุลการชำระเงินขาดดุล หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือการเป็นเจ้าของทรัพย์สินของธุรกิจในประเทศอื่นๆ โดยสถาบันของรัฐบาลหรือเอกชนในประเทศหนึ่ง ซึ่งการลงทุนระหว่างประเทศแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ตามระยะเวลา คือ 1) การลงทุนระยะสั้นที่มีอายุน้อยกว่า 1 ปี ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเนื่องจากการค้าระหว่างประเทศ เช่น การรับซื้อตัวแลกเงินจากผู้ส่งออก ปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้เกิดการลงทุนระยะสั้น ได้แก่ ความแตกต่างของอัตราดอกเบี้ยระหว่างประเทศผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับทุน การเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศผู้รับทุน ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเงินทุนระยะสั้นจะเคลื่อนย้ายจากประเทศที่มีอัตราดอกเบี้ยต่ำไปยังประเทศที่มีอัตราดอกเบี้ยสูงกว่า และเคลื่อนย้ายจากประเทศที่มีความเสี่ยงภัยทางการเมืองสูงไปยังประเทศที่มีความเสี่ยงภัยทางการเมืองต่ำกว่า และการลงทุนระยะยาวมีอายุมากกว่า 1 ปี เมื่อมีการลงทุนระยะยาวเกิดขึ้น จะเป็นผลทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุนระยะยาวระหว่างประเทศ และจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเจริญเติบโตและการพัฒนาเศรษฐกิจ ทั้งของประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับการลงทุน

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจขยายธุรกิจออกไปลงทุนยังต่างประเทศ (Drivers to Internationalization) ประกอบด้วยปัจจัย 2 ด้าน คือปัจจัยผลักดันจากประเทศต้นทาง (Home Country Drivers: Push Factors) และปัจจัยดึงดูดของประเทศปลายทาง (Host Country Drivers: Pull Factors) ดังนี้

1) ปัจจัยผลักดันจากประเทศต้นทาง (Home Country Drivers: Push Factors)

1.1) ปัจจัยผลักดันด้านตลาด (Market Push Factors) ได้แก่ 1) การมีขนาดตลาดที่จำกัด หรือมีแนวโน้มอิ่มตัว 2) โอกาสขยายตลาดมีจำกัด 3) การมีข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ 4) การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศน้อย

1.2) ปัจจัยผลักดันด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors) ได้แก่ 1) การขาดแคลนปัจจัยการผลิต 2) ปัจจัยการผลิตมีราคาสูงขึ้น 3) การมีกำลังการผลิตเกิน

1.3) เงื่อนไขด้านธุรกิจ (Business Conditions) ได้แก่ 1) การมีการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ 2) การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน

2) ปัจจัยดึงดูดของประเทศปลายทาง (Host Country Drivers: Pull Factors)

2.1) ปัจจัยดึงด้านตลาด (Market Pull Factors) ได้แก่ 1) การมีขนาดตลาดที่ใหญ่ 2) การมีกำลังซื้อที่ขยายตัว 3) การมีโอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาคหรือโลก 4) การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า

2.2) ปัจจัยดึงด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors) ได้แก่ 1) การมีปัจจัยการผลิตมาก 2) ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี 3) ปัจจัยการผลิตมีราคาต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น 4) การมีทำเลที่ตั้งที่มีต้นทุนค่าขนส่งต่ำกว่า

2.3) นโยบายของรัฐบาล (Government Policies) ได้แก่ 1) นโยบายการเปิดเสรีหรือการใช้กลไกตลาด 2) นโยบายส่งเสริมการลงทุน 3) ข้อตกลงการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ

มอตตาเลบ (Mottaleb, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศที่มีเป้าหมายหลักเพื่อการเข้าควบคุมในการจัดการ และกำไรขององค์การธุรกิจ在不同ประเทศ การที่จะเข้าไปทำการควบคุมในการจัดการ และกำไรขององค์การธุรกิจในต่างประเทศนั้น สามารถทำได้หลายวิธี คือการเข้าไปซื้อกิจการขององค์การธุรกิจที่ตั้งอยู่เดิมแล้ว การตั้งกิจการสาขาขึ้นในประเทศ วิธีนี้กิจการของบริษัทแม่ยังสามารถบริหารงานได้เต็มที่ หรือโดยวิธีการลงทุนร่วม (Joint Venture) ซึ่งความสามารถในการบริหารงานจะขึ้นอยู่กับสัดส่วนของการร่วมทุน และการเข้าไปตั้งองค์การธุรกิจขึ้นใหม่ในประเทศผู้รับทุน เช่น ตั้งโรงงานหรือสำนักงานใหญ่ เป็นต้น

เฮอเซอร์ (Herzer, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์หลายประการ ดังนี้

1) เพื่อแสวงหาตลาดใหม่ๆ ทั้งนี้เพราะความเจริญทางวิทยาการ ได้ส่งผลให้อุตสาหกรรมต่างๆ สามารถผลิตสินค้าออกสู่ตลาดได้เป็นจำนวนมากในบางครั้งก็มากเกินความต้องการของผู้บริโภคในท้องถิ่น ทำให้ต้องหาตลาดใหม่ในประเทศที่มีความเจริญเติบโต และมีขนาดเพียงพอที่จะรองรับสินค้าได้

2) เพื่อลดต้นทุนค่าขนส่ง โดยการย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศที่มีค่าขนส่งต่ำกว่า

3) เพื่อลดต้นทุนการผลิต ซึ่งเป็นแนวคิดที่อยู่บนพื้นฐานทฤษฎีความได้เปรียบระหว่างประเทศ ที่นักลงทุนจะเลือกผลิตสินค้าในประเทศที่มีต้นทุนต่ำที่สุด เพื่อให้้องค์การธุรกิจสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ และเพื่อให้มีกำไรสูงสุด

4) เพื่อหาแหล่งวัตถุดิบราคาถูก

บาร์ตอก และมิรูดอต (Bartok & Miroudot, 2008) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการค้า การลงทุน และการแข่งขัน พบว่า การค้า การลงทุน และการแข่งขัน เป็นแรงผลักดันในเชิงบวกต่อกัน ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ก่อให้เกิดการขับเคลื่อนการค้า การลงทุนระหว่างประเทศ รัฐบาลที่สนับสนุนการเปิดตลาดการค้าเสรีนั้น จะส่งผลให้เกิดการลงทุนในต่างประเทศที่เพิ่มขึ้น แม้ว่าในระยะสั้น ตลาดที่ไม่มีการแข่งขันก็อาจมีผลบางส่วน ในการจูงใจให้นักลงทุนชาวต่างชาติเข้าไปลงทุนแบบผูกขาดหรือรับสัมปทาน แต่อย่างไรก็ตาม ในระยะยาวแล้ว ภายใต้สภาวะผูกขาดนั้น กลับจะส่งผลให้ประชาชนในประเทศนั้น ไม่สามารถซื้อสินค้าและบริการในราคาที่เหมาะสม หรือมีราคาถูกได้ ดังนั้น ประเทศควรสนับสนุนการค้าและการลงทุนเสรี ซึ่งจะก่อให้เกิดกิจกรรมการแข่งขันกันทางการตลาดที่มากขึ้น ซึ่งในระยะยาวทำให้มีสินค้าบริการที่มีราคาถูกและมีคุณภาพมากขึ้น และส่งผลให้มีการลงทุนมากขึ้น

โดยเสรีภาพทางการค้าและการลงทุนจะต้องหมายถึงการมีเสรีในการเคลื่อนย้ายเงินทุนด้วย ดังนั้น นโยบายของภาครัฐจึงมีความสำคัญต่อการลดอุปสรรคของการค้า โดยจะต้องลดข้อกีดกันในการเข้าไปร่วมลงทุน หรือลงทุนในกิจการในต่างประเทศ เนื่องจากการกีดกันการลงทุนในต่างประเทศของกิจการในประเทศนั้น จะทำให้กิจการของตนเองมีต้นทุนส่วนเพิ่ม ทำให้ไม่สามารถแข่งขันในโลกเสรีได้

การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเกิดจากปัจจัยหลายด้าน ดังนี้

1) ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน แบ่งออกได้ดังนี้ 1) ปัจจัยด้านองค์การธุรกิจ จะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนโดยตรง เมื่อองค์การธุรกิจนั้นมีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างอยู่ในครอบครอง เช่น ความรู้ทางด้านเทคโนโลยี ประสบการณ์ ความรู้ทางการบริหาร การตลาด การมีเงินทุน และการมีความสามารถเข้าถึงแหล่งทุน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การลงทุนโดยตรงต่างประเทศจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ องค์การธุรกิจนั้นคาดคะเนว่า ผลตอบแทนที่เกิดจากการใช้ประโยชน์ของสินทรัพย์ต่างๆ ในการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ จะต้องสูงกว่าทางเลือกอื่นๆ เช่น การส่งออกและการขายสิทธิบัตร 2) ปัจจัยด้านการตลาด เช่น การสร้างอำนาจผูกขาด การรักษาสถานภาพในการแข่งขัน และการทดแทนการค้าต่างประเทศ 3) ปัจจัยด้านต้นทุน ประเทศผู้ลงทุนจะดูทำเลที่ตั้งโรงงานที่เหมาะสมโดยพิจารณาจากแหล่งวัตถุดิบและคู่แข่ง เพื่อประโยชน์ทางด้านต้นทุนวัตถุดิบ นอกจากนี้ยังดูที่ประโยชน์จากปัจจัยการผลิต คือที่ดินและแรงงานที่มีต้นทุนถูก 4) ปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ การยอมรับความเสี่ยงภัยของผู้ถือหุ้น

2) ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับการลงทุน แบ่งออกได้ดังนี้ 1) นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุนว่า ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ หรือไม่ เช่น นโยบายการคุ้มกัน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นต้น 2) ความรู้สึกชาตินิยมของคนในประเทศผู้รับการลงทุน เช่น การต่อต้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ ทำให้องค์การธุรกิจไม่สามารถส่งสินค้าเข้าไปขายได้ จึงเลือกเข้าไปทำการลงทุนโดยตรงร่วมกับคนในประเทศผู้รับการลงทุน หรือนักลงทุนท้องถิ่น เพื่อลดการต่อต้านดังกล่าว 3) การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่สินทรัพย์พิเศษของอุตสาหกรรม โดยสามารถจดทะเบียนสิทธิบัตรเครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์ และการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิเหล่านั้น เป็นต้น 4) การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงานที่มีค่าแรงถูก ซึ่งจะช่วยให้ดึงดูดให้ชาวต่างประเทศเข้ามาลงทุน เพราะช่วยทำให้สามารถผลิตสินค้าได้โดยเสียต้นทุนต่ำกว่าในประเทศผู้ลงทุนเอง 5) ความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของประเทศผู้รับการลงทุน เป็นปัจจัยหนึ่งที่น่าจะมีผลทำให้องค์การธุรกิจต้องประสบการขาดทุน หรือได้ผลกำไรน้อยกว่าที่คาดคะเนไว้ และมูลค่าของทรัพย์สินเมื่อคิดอยู่ในหน่วยของเงินตราต่างประเทศอาจมีค่าลดลงได้ ทำให้มีความเสี่ยงภัยมากขึ้น ซึ่งเป็นการเสี่ยงภัยอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

3) เพื่อแสวงหาตลาดใหม่ๆ ทั้งนี้เพราะความเจริญทางวิทยาการได้ส่งผลให้อุตสาหกรรมต่างๆ สามารถผลิตสินค้าออกสู่ตลาดได้เป็นจำนวนมาก ในบางครั้งก็มากเกินความต้องการของผู้บริโภคในท้องถิ่น ทำให้ต้องหาตลาดใหม่ในต่างประเทศ ซึ่งมีความเจริญเติบโตและมีขนาดเพียงพอที่จะรองรับสินค้าได้

4) เพื่อลดต้นทุนค่าขนส่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลิตภัณฑ์ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง จึงเกิดการย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศเพื่อลดต้นทุนค่าขนส่ง

5) เพื่อลดต้นทุนการผลิต ซึ่งเป็นแนวคิดที่อยู่บนพื้นฐานทฤษฎีความได้เปรียบระหว่างประเทศ ที่จะเลือกผลิตสินค้าในประเทศที่มีต้นทุนต่ำที่สุด เพราะต้นทุนการผลิตในแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกัน เช่น ค่าแรง ค่าใช้จ่ายในการจัดหาพื้นที่ และค่าสาธารณูปโภค เป็นต้น

6) เพื่อเข้าหาแหล่งวิทยาการและทักษะเฉพาะ

7) เพื่อการจัดหาวัตถุดิบ โดยเฉพาะประเทศที่ประสบความสำเร็จทางอุตสาหกรรม แต่ขาดแคลนวัตถุดิบและทรัพยากรภายในประเทศ จึงต้องมีการย้ายฐานไปยังประเทศที่มีวัตถุดิบ หรือมีทรัพยากรที่สมบูรณ์และราคาถูก

8) เพื่อการแข่งขันกับคู่แข่งที่ไปลงทุนในต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยลดช่องว่างทางการตลาดของคู่แข่ง เนื่องจากหากปล่อยให้คู่แข่งมีส่วนแบ่งตลาดสูงขึ้นเรื่อยๆ จะทำให้คู่แข่งมีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่ต่ำกว่า นอกจากนี้การปล่อยให้คู่แข่งไปดำเนินธุรกิจในประเทศอื่นก่อน จะทำให้คู่แข่งมีความชำนาญกับการดำเนินธุรกิจในประเทศนั้นมากกว่า ซึ่งจะลำบากในการแข่งขันในภายหลัง

โบลนิเกน และพิจเออ (Blonigen & Piger, 2011) อธิบายว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนในต่างประเทศ ได้แก่

1) การเข้าถึงสินทรัพย์ที่ไม่สามารถจับต้องได้ (Intangible Assets) เช่น การมีเทคโนโลยีและทักษะในการบริหารจัดการ

2) การเข้าถึงการวิจัยและพัฒนา และการประชาสัมพันธ์

3) อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate Effects) การแข็งค่าของอัตราแลกเปลี่ยนจะส่งผลให้เกิดการออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ในประเทศที่มีอัตราแลกเปลี่ยนอ่อนค่าลง

4) ภาษี (Taxes) การเก็บภาษีศุลกากรของประเทศผู้รับการลงทุนยิ่งเพิ่มขึ้น ก็ยิ่งทำให้การส่งสินค้าเข้าไปยังตลาดในประเทศผู้รับการลงทุนลำบาก ทำให้องค์การธุรกิจมีกำไรน้อยลง จึงกระตุ้นให้นักลงทุนออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศแทนการส่งออก

5) สถาบัน (Institution) คุณภาพของสถาบัน หรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการบริหารประเทศเป็นปัจจัยสำคัญให้เกิดการตัดสินใจลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศที่มีความเชื่อมโยงกับระบบกฎหมายของประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องการปกป้องสินทรัพย์ของบริษัทผู้ลงทุน นอกจากนี้หากระบบบริหารจัดการประเทศไม่มีคุณภาพ ย่อมส่งผลให้การทำหน้าที่ของกลไกตลาดไม่ตีตามไปด้วย อีกทั้งปัญหาการคอร์รัปชันจะทำให้ต้นทุนในการประกอบธุรกิจสูงขึ้น

6) การคุ้มครองทางการค้า (Trade Protection) ทำให้นักลงทุนเลือกเข้าไปลงทุนทำการผลิตในประเทศผู้รับการลงทุนเพื่อทดแทนการส่งออก เพื่อหลีกเลี่ยงต้นทุนที่จะเกิดจากนโยบายหรือมาตรการทางการค้า

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

ทฤษฎีการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการอธิบายแรงจูงใจในการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ซึ่งทฤษฎีการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ประกอบด้วยหลายทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีองค์การอุตสาหกรรม (Industrial Organization Theory) ทฤษฎีวิวัจจักรของผลิตภัณฑ์ (Product Cycle Theory) ทฤษฎีแหล่งที่ตั้ง (Location Theory) ทฤษฎีความเจริญเติบโตขององค์การธุรกิจอุตสาหกรรม (Foreign Investment and the Growth of the Firm) ทฤษฎีโครงสร้างของตลาดอุตสาหกรรมหรือทฤษฎีผู้แข่งขันน้อยราย (The Industrial Organization Theory or Oligopolistic Theory) ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการลงทุนระหว่างประเทศ (Dunning's Eclectic Theory) ทฤษฎีของโคจิมา (Kojima's Theory) และทฤษฎีของอไลเบอร์ (Aliber's Theory) โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีองค์การอุตสาหกรรม (Industrial Organization Theory)

ทฤษฎีองค์การอุตสาหกรรมเป็นการอธิบายแรงจูงใจในการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ซึ่งอธิบายไว้ดังนี้

คินเดิลเบอเกอร์ (Kindleberger, 1969) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เกี่ยวข้องกับทฤษฎีองค์การอุตสาหกรรมมากกว่าทฤษฎีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศ เพราะการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ผู้ลงทุนต้องมีข้อได้เปรียบบางประการหรือหลายอย่าง ได้แก่ ความได้เปรียบด้านเทคโนโลยีและการจัดการ สอดคล้องกับไฮเมอร์ (Hymer, 1976) ที่ได้อธิบายว่า การที่ผู้ลงทุนจากประเทศพัฒนาแล้วทำการเคลื่อนย้ายการลงทุนออกไปยังประเทศที่พัฒนาน้อยกว่า เป็นเพราะบริษัทมีความได้เปรียบที่เหนือกว่าในด้านความรู้ข่าวสารการตลาด ทรัพยากร กฎหมาย การเมือง ภาษาและวัฒนธรรม และอื่นๆ ซึ่งความได้เปรียบดังกล่าว ลาล และนารูลา (Lall & Narula, 2004) ได้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ความได้เปรียบที่ก่อให้เกิดอำนาจผูกขาด เนื่องจากการมีผู้แข่งขันน้อยราย กล่าวคือบริษัทต่างชาติรายใหญ่มีความได้เปรียบเหนือกว่าบริษัทท้องถิ่น หรือบริษัทในประเทศผู้รับการลงทุน ได้แก่ ความได้เปรียบด้านเงินทุน การจัดการ เทคโนโลยี การตลาด แหล่งวัตถุดิบ และขนาดการผลิตที่ใหญ่ ทำให้เกิดการประหยัดจากขนาด การมีอำนาจต่อรองที่สูง และการมีอำนาจทางการเมือง

2) ความได้เปรียบของบริษัทต่างชาติกระตุ้นให้บริษัทต่างชาติออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศแทนการผลิตในประเทศเพื่อส่งออก ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ ต้นทุนการผลิต นโยบายของรัฐบาล ขนาดของตลาด และวัฏจักรของผลผลิต

3) ความได้เปรียบของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศที่มีเหนือกว่าการขายสิทธิบัตร ได้แก่ ขนาดของตลาด ความสามารถในการรักษาความลับทางเทคโนโลยี การจัดการองค์การอุตสาหกรรม และนโยบายของประเทศผู้รับการลงทุน เป็นต้น

2.2.2 ทฤษฎีวิวัจจักรของผลิตภัณฑ์ (Product Cycle Theory)

ทฤษฎีวิวัจจักรของผลิตภัณฑ์ เป็นการอธิบายความเชื่อมโยงของการลงทุนระหว่างประเทศและการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งเวนอน (Vernon, 1974) ได้อธิบายไว้ว่า การลงทุนระหว่าง

ประเทศและการค้าระหว่างประเทศมีความเชื่อมโยงกัน และเป็นไปตามวัฏจักรของผลิตภัณฑ์ ซึ่งวัฏจักรของผลิตภัณฑ์สามารถแบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือ

1) ช่วงแนะนำผลิตภัณฑ์ใหม่ (The New Product Stage) เป็นช่วงแรกของกระบวนการผลิตและพัฒนาสินค้า ซึ่งการผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่จะเริ่มขึ้นในประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและวิทยาการค่อนข้างสูง เช่น สหรัฐอเมริกา ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ผลิตได้ยังไม่เป็นสินค้ามาตรฐานเดียว ยังมีความเสี่ยงและความไม่แน่นอนค่อนข้างสูง การลงทุนเกิดขึ้นในประเทศของผู้ลงทุน (Home Country) และผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศเป็นหลัก ซึ่งช่วงนี้ ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ผลิตได้ยังมีความเสี่ยงด้านการตลาดและต้นทุนการผลิตสูง

2) ช่วงผลิตภัณฑ์เติบโตเต็มที่ (The Maturing Product Stage) ช่วงนี้ ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้มีมาตรฐานระดับหนึ่ง ตลาดมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น ทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดส่งออก ความเสี่ยงด้านการตลาดลดลง ผู้ผลิตหันมาสนใจการผลิตเพื่อให้ต้นทุนการผลิตต่ำลง หรือการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีการประหยัดต่อขนาด (Economy of Scale) ส่งผลให้ตลาดขยายตัวเพิ่มขึ้น ทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดส่งออก นักลงทุนในประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและวิทยาการค่อนข้างสูง เช่น สหรัฐอเมริกา เริ่มเข้าไปลงทุนในกลุ่มประเทศยุโรปซึ่งมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่า

3) ช่วงผลิตภัณฑ์ได้มาตรฐาน (The Standardized Product Stage) เป็นช่วงที่การผลิตผลิตภัณฑ์ได้มาตรฐานเดียวกัน เทคโนโลยีการผลิตอยู่ในระดับเดียวกัน การแข่งขันมีมากขึ้น สิ่งสำคัญ คือต้นทุนการผลิต ผู้ผลิตแสวงหาแหล่งการผลิตที่มีต้นทุนการผลิตต่ำลง โดยเฉพาะต้นทุนแรงงาน เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ ซึ่งแหล่งต้นทุนแรงงานต่ำจะอยู่ในประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้น ในช่วงนี้นักลงทุนจะไปลงทุนในประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น ผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปยังประเทศตนเองและประเทศอื่นๆ

ทฤษฎีการลงทุนในวัฏจักรของผลิตภัณฑ์ได้ชี้ให้เห็นว่าการลงทุนโดยตรงต่างประเทศมิได้เกิดจากการที่กิจกรรมมีอำนาจผูกขาด หรือมีความได้เปรียบทางด้านเทคโนโลยีเท่านั้น แต่มีปัจจัยอื่นๆ ที่พิจารณาอีกหลายปัจจัย ได้แก่ ต้นทุนการผลิต การตลาด การมีแหล่งที่ตั้งโรงงานที่เหมาะสมสำหรับการผลิตสินค้าในแต่ละช่วงๆ ของวัฏจักรของผลิตภัณฑ์ ซึ่งเชื่อมโยงกันทั้งทางด้านการลงทุนระหว่างประเทศและการค้าระหว่างประเทศ

2.2.3 ทฤษฎีแหล่งที่ตั้ง (Location Theory)

แหล่งที่ตั้งที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือแหล่งวัตถุดิบ เชื้อเพลิงที่มีการกระจายตัวไม่เท่ากัน และมีคุณสมบัติต่างกัน บางชนิดมีเฉพาะท้องถิ่น บางชนิดกระจายอยู่ทั่วไป ตลาดและผู้บริโภคมีกระจายอยู่หลายจุด และแรงงานเป็นปัจจัยซึ่งเคลื่อนย้ายไม่ได้ โดยค่าจ้างแรงงานถูกกำหนดไว้ตายตัว และมีแรงงานไม่จำกัดจำนวน ดังนั้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมมี 3 ปัจจัย ได้แก่ ค่าขนส่ง (Transportation Cost) ค่าจ้างแรงงาน (Labor Cost) และแรงผลักดันเพื่อการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรม (Agglomerative Force) ซึ่งเสียค่าขนส่งต่ำที่สุด (Least Transportation Cost Location) ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างแรงงาน และผลจากการรวมกลุ่มกันที่ก่อให้เกิดการประหยัด ทำให้สามารถลดต้นทุนได้ต่ำมากที่สุด

บัคเคิล และคัสสัน (Buckley & Casson, 1985) อธิบายว่า ความแตกต่างของปัจจัยแหล่งที่ตั้งระหว่างประเทศผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับการลงทุนมีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

เนื่องจากแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการลดต้นทุนให้ต่ำสุด หรือการทำกำไรสูงสุด ประเทศที่สามารถดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จะต้องมีความได้เปรียบบางประการในด้านแหล่งที่ตั้ง เช่น การมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า และการมีวัตถุดิบอุดมสมบูรณ์ เป็นต้น

ดunning (Dunning, 1973) อธิบายว่า แรงจูงใจในการขยายการลงทุนประกอบด้วย 4 ปัจจัย คือ

1) ปัจจัยด้านทรัพยากร วัตถุดิบ และปัจจัยการผลิตต่างๆ มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะขยายการลงทุนไปยังประเทศที่มีแหล่งทรัพยากรและต้นทุนการผลิตต่ำ ปัจจัยแรงงานก็เป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดการลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะขยายการลงทุนไปยังประเทศที่มีต้นทุนแรงงานต่ำกว่า

2) ปัจจัยด้านตลาด ได้แก่ ขนาดของตลาด การขยายตัวของตลาด ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ และสภาพการแข่งขันในตลาด นักลงทุนจะเลือกลงทุนในแหล่งที่ใกล้ตลาด เพราะจะทำให้สามารถเข้าถึงแหล่งตลาดได้ดี สามารถลดต้นทุนค่าขนส่ง และหลีกเลี่ยงอุปสรรคต่างๆ ที่ประเทศผู้รับการลงทุนกำหนดขึ้น หากตลาดของประเทศผู้รับการลงทุนมีขนาดใหญ่และมีอัตราการขยายตัวสูง จะเป็นแรงจูงใจให้นักลงทุนตัดสินใจลงทุนในประเทศผู้รับการลงทุน

3) ปัจจัยด้านอุปสรรคการค้ากีดกันทางการค้า นโยบายด้านการกีดกันทางการค้า เช่น การตั้งกำแพงภาษีสูง การกำหนดโควตาการนำเข้าของประเทศผู้รับการลงทุนมีผลต่อการตัดสินใจเข้าไปลงทุนโดยตรงของนักลงทุนต่างชาติ เพื่อหลีกเลี่ยงอุปสรรคดังกล่าว

4) ปัจจัยด้านนโยบายรัฐบาล นโยบายรัฐบาลทั้งของประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับการลงทุนมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

นโยบายของประเทศผู้ลงทุน เช่น รัฐบาลสนับสนุนให้นักลงทุนออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศเพื่อแสวงหาแหล่งวัตถุดิบ หรือเพื่อขยายตลาด การห้ามการผลิตสินค้าบางชนิดที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในประเทศผู้ลงทุน และการให้สิทธิประโยชน์น้อยในการลงทุนในประเทศของผู้ลงทุน เป็นต้น นโยบายของประเทศผู้รับการลงทุน เช่น การทำให้เศรษฐกิจเจริญเติบโต การมีเสถียรภาพทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง การมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดีและเพียงพอต่อความต้องการ รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การมีอัตราภาษีที่ต่ำ และการสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี เป็นต้น

2.2.4 ทฤษฎีความเจริญเติบโตขององค์การธุรกิจอุตสาหกรรม (Foreign Investment and the Growth of the Firm)

ทฤษฎีความเจริญเติบโตขององค์การธุรกิจอุตสาหกรรมที่เสนอโดยเพนโรส (Edith Tilton Penrose) อธิบายไว้ว่า แม้ว่าการลงทุนต่างประเทศจะเกิดขึ้นเนื่องจากอัตราผลตอบแทนของการลงทุนในต่างประเทศสูงกว่าในประเทศก็ตาม แต่การวิเคราะห์การขยายตัวของการลงทุนต่างประเทศควรต้องอาศัยความเจริญเติบโตขององค์การธุรกิจ โดยการลงทุนในต่างประเทศเกิดขึ้นเนื่องจากหน่วยธุรกิจมีทรัพยากรภายในองค์การมาก จึงมีการขยายตัวของกิจการออกไปยังต่างประเทศในรูปของสาขา และอาศัยเงินทุนจากรายได้ที่ส่งวนไว้ ซึ่งการลงทุนลักษณะนี้จะทำให้หน่วยธุรกิจสามารถใช้ทรัพยากรที่ตนมีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ และสามารถกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวไปเรื่อยๆ โดยทรัพยากรภายในองค์การที่กล่าวไว้ข้างต้น ได้แก่ สินค้าที่ประสบความสำเร็จในการผลิต

และจำหน่าย เทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ความสามารถในการบริหาร และการจัดการในด้าน ต้นทุน เช่น เงินทุนและแรงงาน เป็นต้น ความรู้ด้านการตลาดในเรื่องลักษณะและขนาดของตลาด ความก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ ที่พัฒนาขึ้น และประสบการณ์ต่างๆ เป็นต้น

2.2.5 ทฤษฎีโครงสร้างของตลาดอุตสาหกรรมหรือทฤษฎีผู้แข่งขันน้อยราย (The Industrial Organization Theory or Oligopolistic Theory)

การที่องค์การธุรกิจเอกชนออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ เนื่องจากองค์การ ธุรกิจนั้นมีข้อได้เปรียบบางประการเหนือคู่แข่งที่เป็นองค์การธุรกิจของประเทศผู้รับการลงทุน การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีองค์การอุตสาหกรรม (Theory of Industrial Organization) มากกว่าทฤษฎีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ (Theory of Capital Movement) การลงทุนในต่างประเทศมีข้อเสียเปรียบในแง่ที่ว่า เป็นการดำเนินการในตลาด ต่างประเทศ อาศัยปัจจัยการผลิตของต่างประเทศ และอยู่ห่างไกลศูนย์กลางการตัดสินใจ ดังนั้น ผู้ลงทุนจะต้องมีข้อได้เปรียบบางประการ อาจจะเป็นข้อได้เปรียบทางด้านเทคโนโลยีการจัดการ และทรัพยากรภายในองค์การ เพื่อชดเชยข้อเสียเปรียบที่เกิดขึ้นจากการลงทุน ซึ่งหากผู้ลงทุนมีข้อ ได้เปรียบเหนือคู่แข่งและสามารถเอาชนะคู่แข่งได้ อันจะนำไปสู่อำนาจผูกขาดในการลงทุน ข้อได้เปรียบที่ องค์การธุรกิจต่างประเทศมีเหนือองค์การธุรกิจในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในรูปสิทธิบัตร (Patents) ความรู้ทางเทคนิค (Knowhow) ความรู้ทางการจัดการบริหาร แหล่งเงินทุน และต้นทุนปัจจัย การผลิต ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบที่องค์การธุรกิจในประเทศไม่สามารถซื้อหามาได้ ภายใต้การแข่งขันใน ตลาดแข่งขันเสรี ซึ่งหมายความว่า โครงสร้างของตลาดจะมีลักษณะของการแข่งขันไม่สมบูรณ์ และ เนื่องจากความไม่สมบูรณ์ของตลาดนี้เอง ทำให้องค์การธุรกิจต่างประเทศยินดีที่จะลงทุนในรูปการ ลงทุนโดยตรง แทนที่จะแสวงหากำไรโดยการขายสิทธิบัตรของตน

นอกจากนี้ ภายใต้ทฤษฎีโครงสร้างของตลาดอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันไม่สมบูรณ์ เพื่อมุ่งอธิบายสาเหตุของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม พบว่า การขยายตัวของ ธุรกิจต่างประเทศ เป็นไปทั้งทางด้านแนวนอนและแนวตั้ง โดยจะเกิดขึ้นในอุตสาหกรรมที่ตลาด ภายในประเทศและต่างประเทศมีลักษณะพิเศษเท่านั้น รายละเอียดมีดังนี้

1) การลงทุนโดยตรงต่างประเทศทางด้านแนวนอน คือการขยายการผลิตสินค้าใน ต่างประเทศ โดยเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน หรือในแนวเดียวกันกับที่บริษัทแม่ทำการผลิตอยู่ในประเทศ ผู้ลงทุน สาเหตุที่มีการลงทุนโดยตรงต่างประเทศด้านแนวนอน เนื่องจากสินทรัพย์มีลักษณะพิเศษ ดังเช่น สินค้าของหน่วยธุรกิจที่ได้รับการคุ้มครองจากสิทธิบัตร หรือเป็นสินค้าที่มีความแตกต่างกับ สินค้าของผู้ผลิตอื่นๆ ในสายตาของผู้ซื้อ (Differenced Product) องค์การธุรกิจจะสามารถแสวงหา กำไรสูงสุดในตลาดต่างประเทศได้ โดยการผลิตสินค้าชนิดนั้นในต่างประเทศ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการ หลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร (Tariffs) องค์การธุรกิจจะต้องไปตั้งโรงงานผลิตสินค้าขึ้น ซึ่งการเป็นเจ้าของ สินทรัพย์ลักษณะพิเศษ กระตุ้นให้องค์การธุรกิจทำการลงทุนในต่างประเทศจะต้องมีเงื่อนไขเพิ่มเติม 2 ประการ คือสินทรัพย์นั้นมีต้นทุนค่าเสียโอกาสต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับผลตอบแทนที่จะได้รับจาก การลงทุน และสามารถนำมาใช้กับตลาดแห่งอื่นได้ โดยได้รับผลตอบแทนสูงกว่าต้นทุนทางตรง และไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายต้นทุนจม (Sunk Cost) เพิ่ม ในการคิดค้นสินทรัพย์ลักษณะพิเศษ ซึ่งในตอนแรก ผลตอบแทนที่จะได้รับจากสินทรัพย์พิเศษของหน่วยธุรกิจในต่างประเทศขึ้นอยู่กับการผลิตในท้องถิ่น

นั้นด้วย ผู้ผลิตภายในประเทศได้เปรียบผู้ผลิตต่างประเทศ เพราะมีความรู้และคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม และแหล่งที่จะได้รับปัจจัยการผลิตต่างๆ โดยเสียต้นทุนต่ำกว่า ดังนั้น นักลงทุนต่างประเทศจึงต้องพยายามตัดทวงประโยชน์ หรือค่าเช่าทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศ และจะต้องสร้างความแตกต่างของสินค้าในสายตาผู้ซื้อ ซึ่งอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายทางการโฆษณาค่อนข้างสูง ซึ่งหากประสบความสำเร็จจะมีผลทำให้เส้นอุปสงค์สินค้าของกิจการต่อราคาสินค้าชนิดอื่น (Cross Elasticity of Demand) มีค่าค่อนข้างต่ำ ในการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดทางเลือกขององค์การธุรกิจว่าจะสนองตลาดต่างประเทศโดยการผลิตภายในประเทศและส่งออก หรือโดยการขายสิทธิบัตร หรือเลือกลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ซึ่งการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของประเทศ ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและภาษีศุลกากร โดยองค์การธุรกิจมักจะทดสอบตลาดต่างประเทศแรกๆ ด้วยการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายก่อน เมื่อเป็นช่องทางความเจริญเติบโตของตลาดจึงไปตั้งกิจการสาขาเพื่อตัดแปลงสินค้าให้เหมาะสมกับตลาด และสามารถให้บริการต่างๆ แก่ผู้ซื้อสินค้าได้ดีขึ้น ส่วนในเรื่องของการขายสิทธิบัตรจะให้ผลประโยชน์แก่ธุรกิจในการที่มีการประดิษฐ์สินค้าใหม่ๆ และเหมาะสมสำหรับองค์การธุรกิจเล็กๆ นอกจากนี้ อิทธิพลของภาษีศุลกากรจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนจากต่างประเทศ การเก็บภาษีศุลกากรของประเทศเจ้าบ้านหรือประเทศผู้รับการลงทุนยิ่งเพิ่มขึ้น ก็ยิ่งทำให้การส่งสินค้าเข้าไปยังตลาดต่างประเทศลำบากและกำไรน้อยลง จึงกระตุ้นให้องค์การธุรกิจหันไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศแทนการลงทุนในประเทศตนเอง

2) การลงทุนโดยตรงต่างประเทศทางด้านแนวตั้ง เป็นการลงทุนผลิตสินค้าที่อยู่ในขั้นต่างๆ ของกระบวนการผลิต เช่น การลงทุนผลิตวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต หรือการลงทุนผลิตชิ้นส่วนที่ใช้ในการผลิต ซึ่งปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการลงทุนทางด้านแนวตั้ง ก็คือเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนหรือความเสี่ยงอันเกิดจากการขาดแคลนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต เนื่องจากตลาดมีผู้แข่งขันน้อยราย เพื่อสร้างอุปสรรคกีดขวางการเข้ามาแข่งขันของคู่แข่งรายใหม่ โดยการควบคุมแหล่งปัจจัยการผลิตส่งผลให้บริษัทมีกำไรมากขึ้น

2.2.6 ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการลงทุนระหว่างประเทศ (Dunning's Eclectic Theory)

ดันนิง (Dunning, 1998) อธิบายว่า ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประการ ได้แก่ ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง (Ownership Specific Advantages) ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์การด้วยตนเอง (Internalization Incentive Advantages) และความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง (Location Specific Advantages) ซึ่งถ้าไม่สามารถบรรลุเงื่อนไขทั้ง 3 ประการแล้ว องค์การธุรกิจก็จะเลือกทางอื่นแทนการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

1) ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่าง ปกติจะต้องมีสินทรัพย์ในครอบครองเพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น สถานที่ทำการ อาคารโรงงาน และเครื่องจักร เป็นต้น แต่มีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างที่แต่ละธุรกิจสร้างขึ้นเอง หรือได้มาครอบครองโดยวิธีต่างๆ เช่น การซื้อสิทธิบัตร การจัดการ การมีประสบการณ์ หรือการมีทักษะของบุคลากรภายในองค์การ ในธุรกิจแต่ละ

แห่งจะมีความสามารถแตกต่างกัน จึงทำให้แต่ละองค์การธุรกิจมีความได้เปรียบแตกต่างกัน สรุปความได้เปรียบจากการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง มีดังนี้

1.1) ความได้เปรียบที่ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆ ได้แก่ ขนาดและความมั่นคงของกิจการ สินค้าที่ผลิตและการกระจายการผลิตสินค้าหลายชนิด ความสามารถในการแสวงหาประโยชน์จากการให้แรงงานทำหน้าที่เฉพาะอย่าง ความชำนาญของแรงงาน อำนาจในการผูกขาด การมีทรัพยากรที่ดีกว่า และการมีความสามารถในการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์ การมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยี การมีตราเครื่องหมายการค้า การมีระบบการจัดการทางด้านการผลิต การตลาดและการจัดองค์การ การมีความสามารถในการวิจัยและพัฒนา การมีความสามารถในการจัดหาปัจจัยการผลิตต่างๆ ได้เพียงพอกับความต้องการ การได้รับสิทธิพิเศษบางประการเหนือคู่แข่งรายอื่นๆ การมีความสามารถในการเข้าถึงตลาดสินค้า และการได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาล เป็นต้น

1.2) ความได้เปรียบที่กิจการสาขาได้รับจากบริษัทแม่ ได้แก่ ความรู้ทางด้านการจัดการ การบริหาร การตลาด การวิจัยและการพัฒนา กิจการสาขามักได้รับประโยชน์ในเรื่องเหล่านี้จากกิจการแม่โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย หรืออาจเสียค่าใช้จ่ายต่ำกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกิจการอื่น นอกจากนี้ ยังทำให้เกิดการประหยัดแก่ธุรกิจในด้านต่างๆ เช่น การประหยัดทางด้านการผลิต การซื้อวัตถุดิบ การจัดหาเงินทุน และเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ เป็นต้น

1.3) ความได้เปรียบที่เกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆ การขยายการผลิตจะทำให้เกิดความได้เปรียบ และทำให้กิจการสามารถได้รับความรู้ข่าวสารต่างๆ เกี่ยวกับตลาด การจัดหาวัตถุดิบได้ดีกว่าองค์การธุรกิจที่ทำการผลิตในประเทศของตน ทำให้กิจการสามารถหาประโยชน์ได้จากปัจจัยการผลิต หรือสภาพแวดล้อมของประเทศนั้นๆ และทำให้สามารถกระจายความเสี่ยงภัยได้

2) ความได้เปรียบในการทำให้ได้ประโยชน์แก่องค์การธุรกิจด้วยตนเอง องค์การธุรกิจสามารถแสวงหาประโยชน์จากความได้เปรียบของตนเอง โดยการขยายการประกอบการ หรือขยายการลงทุนออกไป (Internationalization) ในต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้ธุรกิจได้รับผลประโยชน์บางประการ เช่น การมีต้นทุนเกี่ยวกับการตลาดลดลง การสามารถหลีกเลี่ยงมาตรการเข้าแทรกแซงของรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งกำแพงภาษีหรือการกำหนดโควตา การสามารถควบคุมแหล่งการผลิต และราคาวัตถุดิบที่ต้องใช้ การสามารถสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศ และการสามารถใช้กลยุทธ์ในการกำหนดราคาขายในประเทศต่างๆ ให้แตกต่างกันได้ เป็นต้น

3) ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง ความได้เปรียบจากแหล่งที่ตั้งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแหล่งทรัพยากร คุณภาพของทรัพยากร และราคาของทรัพยากรของประเทศนั้น ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและการสื่อสาร ขนาดการเข้าแทรกแซงของรัฐบาลในการผลิต การควบคุมการนำเข้าปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ประเทศมีอยู่ ความแตกต่างของวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น โดยองค์การธุรกิจจะต้องสามารถทำกำไรได้ โดยใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบของคนร่วมกับปัจจัยการผลิตบางอย่างที่มีอยู่ภายนอกประเทศ จึงทำให้องค์การธุรกิจตัดสินใจไปลงทุนในต่างประเทศเพื่อทำการผลิต และตอบสนองความต้องการของผู้ซื้อในต่างประเทศได้ โดยทำการผลิตภายในประเทศผู้รับการลงทุน เพื่อขายทั้งภายในประเทศผู้รับการลงทุนและต่างประเทศ

ดังนั้น องค์การธุรกิจจะตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ หรือไม่ ขึ้นอยู่กับขนาดของความได้เปรียบดังกล่าวทั้ง 3 ประการ ความได้เปรียบที่กิจการสาขาได้รับจากบริษัทแม่ ความได้เปรียบที่เกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆ และความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง แต่ถ้าองค์การธุรกิจมีความได้เปรียบเพียงบางประการ จะต้องพิจารณาว่า ความได้เปรียบที่มีอยู่นั้น ทำให้องค์การธุรกิจมีความสามารถในการแข่งขันหรือไม่ ถ้าหากองค์การธุรกิจไม่มีความสามารถในการแข่งขันเพียงพอ องค์การธุรกิจอาจจะเลือกทางเลือกอื่นแทนการออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เช่น การผลิตผลิตภัณฑ์ในประเทศผู้ลงทุน แล้วส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ซึ่งเป็นตลาดของตนเอง การให้เช่า หรือการขายสิทธิบัตร เป็นต้น โดยสามารถสรุปเงื่อนไขต่างๆ ได้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 เงื่อนไขทางเลือกต่างๆ ในการให้บริการแก่ตลาด

ทางเลือกต่างๆ ในการให้บริการแก่ตลาด	ความได้เปรียบที่เกิดจาก		
	การเป็นเจ้าของสินทรัพย์	การทำให้เป็นประโยชน์ด้วยตนเอง	แหล่งที่ตั้ง
การทำสัญญาให้เช่าหรือขายสิทธิบัตร	มี	ไม่มี	ไม่มี
การส่งออก	มี	มี	ไม่มี
การลงทุนโดยตรง	มี	มี	มี

ที่มา: ดันนิง (Dunning, 1993)

2.2.7 ทฤษฎีของโคจิมา (Kojima's Theory)

ทฤษฎีของโคจิมา (Kojima, 2007) ให้ความสนใจกับปัญหาที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้การลงทุนโดยตรงต่างประเทศก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศผู้ลงทุน ในรูปของการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศและการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม (Industrial Adjustment) สำหรับอุตสาหกรรมที่เริ่มเสื่อมอำนาจในการแข่งขันระหว่างประเทศ และก่อประโยชน์ให้แก่ประเทศผู้รับการลงทุน ในรูปแบบของการยกระดับโครงสร้างอุตสาหกรรม (Upgrading of Industrial Structure) อย่างเหมาะสมกับขั้นตอนการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศนั้นด้วย โดยเฉพาะการลงทุนโดยตรงต่างประเทศของญี่ปุ่น พบว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศควรจะเป็นลำดับขั้นตอนจากอุตสาหกรรมที่มีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบ หรือกำลังมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในประเทศของตน แต่เป็นอุตสาหกรรมที่มีหรือมีศักยภาพความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในประเทศผู้รับการลงทุน ตัวอย่างเช่น อุตสาหกรรมที่เริ่มมีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบของญี่ปุ่น ทำการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ที่มีค่าจ้างแรงงานถูกกว่าเมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่น ทำให้ต้นทุนการผลิตลดลง ส่วนประเทศไทยสามารถขยายการส่งออกสินค้าได้ ซึ่งเป็นการยกระดับโครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศไทยด้วย นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

เป็นทฤษฎีเพื่อการจัดสรรทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพที่สุด และเพื่อยกระดับสวัสดิการสูงสุดให้เกิดขึ้นแก่เศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ รูปแบบการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ มีดังนี้

1) การลงทุนโดยคู่ที่ทรัพยากรธรรมชาติ (Resource Oriented Investment) เป็นการลงทุนในการผลิตผลิตภัณฑ์จากทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งประเทศที่เป็นเจ้าของทุนมีความขาดแคลน การลงทุนต่างประเทศจะก่อให้เกิดประโยชน์ในแง่ของการมีแหล่งทรัพยากร ที่จะสามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตในประเทศเจ้าของทุนได้ การลงทุนดังกล่าว จะช่วยเพิ่มการค้าในหมวดสินค้าขั้นปฐม โดยจะทำการส่งออกจากประเทศผู้รับการลงทุนไปยังประเทศเจ้าของทุนและประเทศที่สาม แต่อย่างไรก็ตาม การค้าและการผลิตนั้น จะเป็นหน่วยผลิตจากกลุ่มประเทศผู้ลงทุนฝ่ายเดียว ทำให้หน่วยผลิตนั้นมีลักษณะผูกขาด ทำให้ผลประโยชน์ที่ตกกับประเทศผู้รับการลงทุนนั้นน้อยมาก กล่าวคือจะได้ผลตอบแทนเพียงเล็กน้อยในรูปผลตอบแทนในฐานะเจ้าของปัจจัยการผลิตเท่านั้น

2) การลงทุนโดยคู่ที่ปัจจัยแรงงาน (Labor Oriented Investment) สาเหตุที่ก่อให้เกิดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ คือประเทศเจ้าของทุนประสบปัญหาภาวะค่าแรงที่สูงขึ้นทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลงจากเดิม การเข้าไปลงทุนในประเทศที่มีค่าแรงถูกกว่า ขาดแคลนเงินทุนแต่มีแรงงานเหลือเฟือ ช่วยให้เกิดการแบ่งงานกันทำระหว่างประเทศ โดยประเทศผู้ลงทุนมีจุดมุ่งหมายเพื่อขยายฐานการส่งออก มากกว่าจะเป็นการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า โดยมีการส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ใช้แรงงานมาก ไปยังประเทศผู้ลงทุนหรือประเทศที่สาม

3) การลงทุนโดยคู่ปัจจัยการตลาด (Market Oriented Investment) เป็นการลงทุนในต่างประเทศ อันมีสาเหตุมาจากการเผชิญกับภาวะการกีดกันทางการค้าในประเทศผู้ลงทุน โดยส่วนใหญ่แล้ว ประเทศต่างๆ จะกำหนดภาษีในอัตราที่แตกต่างกัน โดยสินค้านำเข้าประเภททุนและสินค้าขั้นกลางจะเก็บภาษีในอัตราต่ำกว่า เมื่อเทียบกับภาษีนำเข้าผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ลักษณะโครงสร้างภาษีดังกล่าว เท่ากับเป็นการส่งเสริมให้มีการเข้ามาลงทุนในประเทศ โดยนำเข้าชิ้นส่วนและส่วนประกอบ เพื่อนำเข้ามาประกอบเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เพื่อป้อนตลาดภายในประเทศผู้รับการลงทุนนั้นๆ การลงทุนลักษณะนี้จะก่อให้เกิดการค้าเพิ่มขึ้นในด้านการส่งออกชิ้นส่วนและส่วนประกอบ และการนำเข้าสินค้าประเภททุน จากประเทศผู้ลงทุนสู่ประเทศผู้รับการลงทุน อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์ของการกีดกันทางการค้าก็เพื่อสนับสนุนให้เกิดการผลิตอุตสาหกรรม เพื่อทดแทนการนำเข้า แต่ผลของการดำเนินนโยบายดังกล่าว ก่อให้เกิดผลเสียกับประเทศผู้รับการลงทุน หากผลของการกีดกันทางการค้าทำให้หน่วยผลิตขายในราคาที่สูงกว่าราคาตลาดโลก

4) การลงทุนโดยคู่จากผู้แข่งขันน้อยราย (Oligopolistic Investment) เกิดขึ้นกับการผลิตสินค้าที่มีความได้เปรียบในตลาด อันเนื่องมาจากความแตกต่างในตัวผลิตภัณฑ์และความได้เปรียบอื่นๆ การเข้าไปลงทุนทำการผลิตในต่างประเทศ ทำให้ลดการส่งออกสินค้าดังกล่าวลงและในที่สุด จะกลับกัน ดังกรณีที่ประเทศผู้รับการลงทุน มีความต้องการวัตถุดิบในการผลิตสินค้าดังกล่าว ทำให้โอกาสที่จะนำทรัพยากรนั้นไปใช้กับการผลิตในประเทศที่ได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่มีอยู่แต่เดิมนั้นลดน้อยลง จึงเท่ากับเป็นการปิดกั้นขีดความสามารถต่อการเติบโตของการส่งออกของประเทศ (Kojima, 2007)

2.2.8 ทฤษฎีของไลเบอร์ (Aliber's Theory)

อไลเบอร์ (Aliber, 1970) อธิบายว่า การเพิ่มขึ้นของค่าเงินของประเทศเจ้าของทุน เมื่อเปรียบเทียบกับเงินตราต่างประเทศ จะทำให้ต้นทุนการลงทุนในต่างประเทศต่ำลง ดังนั้นการเพิ่มขึ้นของค่าเงินของประเทศเจ้าของทุน จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนทำการผลิตสินค้าในต่างประเทศ กล่าวคือบริษัทข้ามชาติจากประเทศที่มีค่าเงินแข็งกว่า จะได้รับผลตอบแทนที่สูงมากขึ้น จากการเข้าไปลงทุนในประเทศที่มีค่าเงินอ่อนกว่า เนื่องจากต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าการลงทุนภายในประเทศของตน ดังนั้นบริษัทจากประเทศที่มีค่าเงินแข็งกว่า จึงมีความเป็นไปได้มากที่จะไปลงทุนยังประเทศที่มีค่าเงินอ่อนกว่า และมีความเป็นไปได้น้อยที่บริษัทจากประเทศที่มีค่าเงินอ่อนกว่า จะไปลงทุนยังประเทศที่มีค่าเงินแข็งกว่า

นอกจากทฤษฎีต่างๆ เกี่ยวกับการลงทุนต่างประเทศที่กล่าวมาแล้วข้างต้นยังมีแนวคิดของชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) ที่เกี่ยวกับปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ซึ่งเป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่สามารถอธิบายถึงสาเหตุของการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ โดยชไนเดอร์ และเฟรย์ ได้สร้างแบบจำลองทางทฤษฎีขึ้น 4 แบบ ดังนี้

1) โมเดลด้านการเมือง (Political Model) เน้นปัจจัยทางด้านเสถียรภาพทางการเมืองที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

2) โมเดลด้านเศรษฐกิจ (Economic Model) เน้นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

3) โมเดลแบบควบรวม (Amalgamated Model) ใช้ดัชนีด้านความน่าเชื่อถือ (Credit Rating Indicator) ของสถาบันนักลงทุนระหว่างประเทศ รวมทั้งปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองว่าส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างไร

4) โมเดลด้านเศรษฐกิจและการเมือง (Political Economic Model) เน้นทั้งปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง ที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

โดยได้กำหนดสมมติฐานแบบจำลองดังกล่าวไว้ 11 ข้อ ดังนี้

1) การมีรายได้ประชาชาติแท้จริงต่อหัวสูง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะมีโอกาสได้กำไรสูงขึ้น

2) การมีอัตราการเจริญเติบโตของรายได้ประชาชาติแท้จริงสูง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะมีมากขึ้น

3) การมีอัตราเงินเฟ้อสูง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะมีแนวโน้มลดลง

4) การมีการขาดดุลการชำระเงินมากเท่าใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะลดลง

5) การมีค่าจ้างแรงงานระดับต่ำเพียงใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะมีโอกาสได้กำไรสูงขึ้น

6) การมีสัดส่วนของแรงงานที่มีทักษะอยู่มากเพียงใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะมีมากขึ้น

7) การมีความไร้เสถียรภาพทางการเมืองมากเพียงใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะเข้ามาน้อยลงเพียงนั้น

8) ถ้าปัจจัยอื่นเหมือนกัน การมีอุดมการณ์ของรัฐบาลที่เป็นแบบฝ่ายซ้ายมากเท่าใด ก็ยิ่งจะส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากเท่านั้น

9) การมีส่วนร่วมของความช่วยเหลือที่ได้รับจากกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์มากขึ้น เพียงใด แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะลดลงเพียงนั้น

10) การมีส่วนร่วมของความช่วยเหลือที่ได้รับจากกลุ่มประเทศตะวันตกมากขึ้น เพียงใด แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็จะเพิ่มขึ้นเพียงนั้น

11) ปริมาณความช่วยเหลือแบบพหุภาคีทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองยิ่งมีมากเท่าใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็ยิ่งจะมากขึ้นเพียงนั้น

ผลการวิจัยของชไนเดอร์ และเพอร์รี่ ได้ให้แง่คิดที่สำคัญว่า เหล่าปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทั้งปัจจัยทางเศรษฐกิจและปัจจัยทางการเมือง ต่างก็มีความสำคัญต่อการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งสิ้น การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศถูกกำหนดโดยปัจจัยต่างๆ จากทั้งประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับการลงทุน ซึ่งสามารถจำแนกปัจจัยหลักๆ ที่เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ดังนี้

1) ผลิตรถยนต์มวลรวมภายในประเทศ เป็นปัจจัยที่แสดงถึงขนาดตลาดและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งเมื่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง จะสะท้อนให้เห็นถึงความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และบรรยากาศทางเศรษฐกิจที่น่าลงทุน ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

2) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศเป็นอัตราที่แสดงถึงภาวะที่ระดับราคาสินค้าโดยทั่วไปสูงขึ้น ทำให้ต้นทุนการผลิตโดยรวมสูงขึ้น ซึ่งถ้าหากอัตราเงินเฟ้อภายในประเทศยิ่งเพิ่มสูงขึ้น การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก็ยังมีแนวโน้มลดลง นอกจากนี้ หากอัตราเงินเฟ้อภายในประเทศที่เกิดขึ้นไม่รุนแรง เป็นเงินเฟ้ออย่างอ่อน จะเป็นผลดีต่อการกระตุ้นเศรษฐกิจให้เจริญเติบโต ฉะนั้น เมื่อเกิดเงินเฟ้ออย่างอ่อน จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีทิศทางเดียวกันกับเงินเฟ้อ

3) ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ การที่ประเทศผู้รับการลงทุน มีแรงงานมากโดยมีค่าแรงถูกก็เป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เพราะทำให้สามารถผลิตสินค้าโดยเสียต้นทุนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน เกี่ยวกับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศ และยังสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เนื่องจากประเทศเจ้าของทุนเผชิญกับภาวะค่าแรงที่สูงขึ้น จึงเลือกที่จะเข้าไปลงทุนในกลุ่มประเทศที่มีค่าแรงถูกกว่า และมีแรงงานอย่างเหลือเฟือ เพื่อก่อให้เกิดการค้าระหว่างประเทศเจ้าของทุนและประเทศผู้รับการลงทุน โดยมีจุดมุ่งหมายในการสร้างฐานการส่งออก มากกว่าการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศ ในวัฏจักรผลิตภัณท์ในช่วงที่ 3 ซึ่งผู้ผลิตจะให้ความสำคัญในด้านต้นทุนที่ต่ำและด้านตลาด ดังนั้น ความน่าจะเป็นที่ค่าแรงงานขั้นต่ำจะมีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางตรงข้าม

4) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ซึ่งการเพิ่มขึ้นของค่าเงินของประเทศเจ้าของทุนเมื่อเปรียบเทียบกับเงินตราต่างประเทศ จะช่วยลดต้นทุนของการลงทุน ดังนั้น การเพิ่มขึ้นของค่าเงินของประเทศเจ้าของเงินทุน จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนทำการผลิต

สินค้าในต่างประเทศ ดังนั้น จึงมีความน่าจะเป็นที่อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ดังนั้น หากปล่อยให้เศรษฐกิจดำเนินไปอย่างเสรี ระบบเศรษฐกิจจะจัดสรรทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านกลไกราคา ซึ่งจะเป็นกลไกตัวส่งสัญญาณให้ทุกหน่วยของระบบเศรษฐกิจ นับตั้งแต่ผู้บริโภคและผู้ผลิต สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งท้ายที่สุด จะทำให้สังคมมีสวัสดิการสูงสุด การแทรกแซงของรัฐบาลโดยมาตรการใดๆ จะไม่ทำให้สังคมดีขึ้น ในทางตรงข้ามจะเป็นผลเสียต่อระบบเศรษฐกิจ เช่น ถ้ารัฐบาลเก็บภาษีรายได้จากค่าจ้างในอัตราที่สูง จะบั่นทอนแรงจูงใจที่จะทำงาน หรือถ้าเก็บภาษีจากทุนหรือกำไรที่สูง จะบั่นทอนแรงจูงใจในการออมและการลงทุน อันจะเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของระบบเศรษฐกิจ การตั้งกำแพงภาษีสูงๆ ก่อให้เกิดการลักลอบและการลดลงของรายได้จากภาษี ดังนั้น รัฐบาลที่ดีจะต้องมีบทบาทในระบบเศรษฐกิจน้อยที่สุด โดยจะต้องจำกัดบทบาทของตนเองให้ทำกิจกรรมบางประเภทที่ตลาดทำงานไม่ได้ หรือทำงานได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ เช่น กรณีการดำเนินการผลิตสินค้า การบริการสาธารณะ หรือสินค้าบริการที่มีลักษณะที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบข้าง เช่น บุหรี่ เป็นต้น

นอกจากนั้น การเปิดเสรีทางการเงินโดยยกเลิกข้อจำกัดเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยและข้อจำกัดอื่นๆ จะก่อให้เกิดผลดีต่อภาวะการเงินของตลาด และมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง โดยต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการดำเนินนโยบายการปล่อยเสรีทางการค้า ซึ่งจะเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการจัดสรรทรัพยากร จะก่อให้เกิดการเพิ่มของผลผลิตและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กรณีที่ไม่สามารถดำเนินนโยบายเปิดเสรีในทุกส่วนของระบบและตลาดได้ครบทุกตลาด ทั้งทางด้านการเงิน การค้า และการคลัง อาจก่อให้เกิดผลกระทบที่อาจเกิดจากนโยบายการเปิดเสรีเพียงบางส่วน (Partial Reform) แม้จะก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อภาวะเศรษฐกิจในระยะยาว แต่ในระยะสั้นอาจก่อให้เกิดการสูญเสีย (Welfare Loss) ได้ ดังนั้น ควรปฏิบัติทางการเงินแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยเรียงความสำคัญ ความต่อเนื่องของมาตรการ และต้องดำเนินการพร้อมกับการเปิดตลาดการค้า เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเปิดเสรี

คินเดิลเบอเกอร์ (Kindleberger, 1974) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไว้ ดังนี้

1) การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุน ซึ่งถือว่าเป็นการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศในหลายรูปแบบ อาทิเช่น พันธบัตร หลักทรัพย์ หุ้น และการให้สินเชื่อในระยะสั้น การลงทุนโดยตรงแตกต่างจากการเคลื่อนย้ายทุนประเภทต่างๆ กล่าวคือการลงทุนโดยตรงจะมีระดับการควบคุมที่แตกต่างกัน พร้อมกับเทคโนโลยีและการจัดการ

2) การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ จะถูกควบคุมโดยผู้ลงทุน ซึ่งระดับการควบคุมขึ้นอยู่กับจำนวนหุ้นที่ถือครอง ถ้าผู้ลงทุนมีสัดส่วนการถือหุ้นสูง ผู้ลงทุนจะมีระดับการควบคุมสูง จะทำให้ผู้ลงทุนมีอำนาจในการตัดสินใจมากขึ้น และการที่การลงทุนโดยตรงถูกควบคุมโดยนักลงทุนต่างชาติ อาจจะทำให้มีผลกระทบทางด้านการเมือง บางครั้งเกิดความขัดแย้งในกรณีที่ประเทศผู้รับทุนมีลักษณะชาตินิยม ตัวอย่างเช่น การที่บริษัทแม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ทำการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย บริษัทแม่อาจคิดว่า ตนเองมีสิทธิควบคุมการดำเนินงานของบริษัทในเครือในประเทศไทย โดยบริษัทแม่เป็นผู้กำหนดนโยบายและวิธีปฏิบัติในการบริหารงานของบริษัทในเครือในประเทศไทย

แต่ในขณะที่รัฐบาลท้องถิ่นอาจปฏิเสธสิทธิข้อนี้ เนื่องจากขัดกับความชาตินิยมของตน รัฐบาลบางประเทศจึงมีการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการถือหุ้นของต่างชาติ และบางประเทศจะต้องมีนักลงทุนท้องถิ่นถือหุ้นข้างมาก ในกิจการหลายประเภทที่มีความสำคัญต่อประเทศผู้รับการลงทุน และบางประเทศจะกำหนดให้นักลงทุนท้องถิ่นถือหุ้นข้างมากเท่านั้น

2.3 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

2.3.1 วิวัฒนาการของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

สำหรับการพิจารณาวิวัฒนาการเชิงนโยบายเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนของไทยนั้น สามารถพิจารณาได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จากอดีตถึงปัจจุบัน เนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นับเป็นแนวนโยบายแห่งรัฐด้านเศรษฐกิจและสังคมของไทยในระดับมหภาค ดังมีสาระสำคัญโดยสังเขป ดังนี้

1) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-2 (ปี พ.ศ. 2504-2514)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-2 มุ่งเน้นที่จะเร่งรัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมและส่งเสริมการลงทุนภาคเอกชนเป็นพิเศษ และให้ความสำคัญต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การคมนาคมขนส่ง การพลังงาน และการชลประทาน เป็นต้น ขณะเดียวกันให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า มีการตั้งโรงงานผลิตสินค้าทดแทนการนำเข้า การสร้างสาธารณูปโภค และการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยเงินลงทุนที่ไหลเข้าประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นในรูปแบบของทุนเรือนหุ้น หรือเป็นการลงทุนโดยตรง แม้ว่า ผลการดำเนินการในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ถือว่าประสบความสำเร็จ เนื่องจากเศรษฐกิจของประเทศขยายตัวสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ รายได้ต่อหัวเพิ่มสูงกว่าเป้าหมาย ในขณะที่การพัฒนาบริการพื้นฐานต่างๆ เป็นไปตามเป้าหมาย ซึ่งมีส่วนช่วยกระตุ้นกิจการต่างๆ ให้ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การผลิตภาคอุตสาหกรรม การส่งออก กิจการด้านการเงิน และการธนาคาร แต่ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (ปี พ.ศ. 2510-2514) ได้เกิดเหตุการณ์หลายอย่างที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนา เช่น การถอนกำลังทหารจากเวียดนาม และการลดรายจ่ายทางการทหารของสหรัฐอเมริกา การลงทุนจากต่างประเทศลดลง เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินและการค้าระหว่างประเทศ ทำให้รายได้จากการส่งออกของประเทศไทยลดลง ส่งผลให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในแผนฯ ฉบับนี้ มูลค่าผลิตผลภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมเพิ่มต่ำกว่าเป้าหมาย ในขณะที่มูลค่าสินค้าออกและสินค้าเข้าก็ต่ำกว่าเป้าหมายเช่นกัน กล่าวโดยสรุปในช่วง 10 ปี ของแผนฯ 1-2 ซึ่งให้เห็นถึงความไม่ยั่งยืนของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกประเทศที่ควบคุมไม่ได้เป็นสำคัญ

2) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3-4 (ปี พ.ศ. 2515-2524)

ในระยะต้นของแผนฯ ฉบับที่ 2 ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยขยายตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการผลิตที่สำคัญ คือการเกษตรและอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในอัตราสูง นอกจากนั้น การลงทุนจากต่างประเทศได้เพิ่มขึ้นมากในระยะนี้ด้วย แต่ในระยะปลายของแผนฯ ฉบับนี้ ระบบเศรษฐกิจขยายตัวช้าลง จนถึงขั้นมีภาวะเศรษฐกิจตึงตัว หลังจากที่ได้ขยายตัวติดต่อกันมากกว่า 10 ปี

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า แผนฯ ฉบับที่ 3 นี้ เริ่มขึ้นในระยะที่เศรษฐกิจของประเทศไทยไม่ค่อยอำนวย อีกทั้งฐานะด้านสังคมและการเมืองของประเทศไทยก็อยู่ในภาวะที่ต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคหลายประการ ซึ่งสาเหตุสำคัญที่ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีความเคลื่อนไหวขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ ส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงในปัจจัยทางเศรษฐกิจในต่างประเทศที่สำคัญ 3 ประการ คือ

2.1) โครงสร้างความต้องการของตลาดโลกสำหรับสินค้าหลายประเภทได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้ราคาสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวและยางพาราลดลงมาก

2.2) รายจ่ายทางทหารของสหรัฐอเมริกาในประเทศไทย

2.3) การลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งเคยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะก่อนกลับลดลงไปมากในระยะเวลาดังกล่าวด้วย

ดังนั้น แผนฯ ฉบับที่ 3 และ 4 จึงเน้นปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ เพื่อยกระดับการผลิตและรายได้ประชาชาติให้สูงขึ้น เน้นส่งเสริมการส่งออก ส่งเสริมความเจริญในภูมิภาค เพื่อลดช่องว่างของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และส่งเสริมบทบาทของเอกชนในการพัฒนาประเทศ ในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 1-3 นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจด้านการแสวงหาตลาดภายในประเทศเป็นอันดับแรก รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านแรงงาน ระดับค่าจ้าง สิทธิพิเศษทางด้านภาษี และการคุ้มครองของรัฐ โดยสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ญี่ปุ่น ฮอลแลนด์ และสิงคโปร์ ตามลำดับ

3) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (ปี พ.ศ. 2525-2529)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 เน้นการพัฒนาเชิงรุก ได้มีการกำหนดเรื่องสำคัญในการดำเนินการ คือการเร่งพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกให้เป็นที่ตั้งอุตสาหกรรมหนัก อุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก และอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ครบวงจร การเร่งพัฒนาการเกษตรในเขตเกษตรก้าวหน้า โดยมุ่งเพิ่มประสิทธิภาพและเพิ่มผลผลิตแทนการขยายพื้นที่เพาะปลูก และเร่งปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยใช้มาตรการทางภาษีและสิ่งจูงใจเพื่อส่งเสริมการผลิตเพื่อส่งออก และการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค ส่งผลให้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะช่วงปลายของแผนฯ ในขณะเดียวกัน การลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศก็มีเพิ่มสูงขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ในช่วงกลางของแผนฯ ฉบับที่ 5 เกิดปัญหาวิกฤตการณ์น้ำมันและวิกฤตการณ์การเงินโลก ทำให้สภาพเศรษฐกิจของโลกผันผวนเป็นอย่างมาก เกิดภาวะเงินเฟ้อ เศรษฐกิจตกต่ำ และเกิดการว่างงานขึ้นในประเทศต่างๆ และโดยเหตุที่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย เป็นระบบเศรษฐกิจที่มีการติดต่อกับต่างประเทศ ต้องพึ่งพำนำเข้าจากต่างประเทศ โดยเฉพาะน้ำมันเชื้อเพลิง วัตถุดิบ เครื่องจักร และสินค้าทุนหลายประเภทเป็นจำนวนมาก จึงส่งผลต่อการขาดดุลการค้าและฐานะทางการเงินของประเทศ รวมทั้งภาวะเศรษฐกิจโดยรวมชะลอตัวจนต้องมีการลดค่าเงินบาท ก่อนจะนำไปสู่การฟื้นตัวของภาคการส่งออก ในช่วงต้นของแผนฯ ฉบับที่ 6

ทั้งนี้ ในช่วงปลายแผนฯ ฉบับที่ 3 ถึงแผนฯ ฉบับที่ 5 นอกจากนักลงทุนให้ความสำคัญด้านปัจจัยแรงงาน ภาษี และการคุ้มครองของรัฐแล้ว ยังให้ความสำคัญด้านเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทยด้วย โดยนักลงทุนจากญี่ปุ่นเริ่มมีบทบาทมากขึ้นในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 4-5 นักลงทุนญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในประเทศไทยสูงเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ และฮอลแลนด์ ตามลำดับ

4) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (ปี พ.ศ. 2530–2534)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจขยายตัวสูง เป็นประวัติการณ์ ทั้งนี้ เป็นผลมาจากปัจจัยที่เอื้ออำนวยทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกประเทศ ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้นมาก ปัจจัยภายนอกที่สำคัญ คือภาวะเศรษฐกิจโลกฟื้นตัว สำหรับปัจจัยภายในประเทศ คือประเทศไทยมีความได้เปรียบทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ การมีแรงงานฝีมือและค่าจ้างแรงงานถูก ในขณะที่กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Countries: NICs) ได้แก่ ประเทศเกาหลีและไต้หวัน เริ่มประสบปัญหาต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ทั้งทางด้านค่าจ้างแรงงาน อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และการกีดกันสิทธิพิเศษทางการค้า (GSP) ทำให้มีองค์การธุรกิจต่างประเทศย้ายฐานการผลิตออกไปลงทุนต่างประเทศ บางส่วนเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ทำให้ในช่วงนี้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นมาก ขณะเดียวกัน ในช่วงปี พ.ศ. 2530–2531 ประเทศไทยได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง โดยกำหนดให้เป็นปีท่องเที่ยวไทยและปีศิลปหัตถกรรมไทย ตามลำดับ ส่งผลให้รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมาก และเป็นปัจจัยสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจในช่วงเวลาดังกล่าว

5) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7–8 (ปี พ.ศ. 2535–2544)

ในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 7 (ปี พ.ศ. 2535–2539) ยังคงเป็นช่วงที่เศรษฐกิจและการส่งออกขยายตัวสูงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2537–2538 จากนโยบายเร่งรัดส่งเสริมการส่งออกอย่างต่อเนื่อง ทำให้การวางแผนฯ ฉบับที่ 8 ได้เน้นการให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ในปีแรกของการเริ่มต้นแผนฯ ฉบับที่ 8 (ปี พ.ศ. 2540) ประเทศไทยต้องประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ที่เรียกว่า ฟองสบู่แตก ปัญหาเงินเฟ้อ และปัญหาดุลบัญชีเดินสะพัด ที่ก่อให้เกิดการโจมตีค่าเงินบาท ในช่วงแรกของแผนฯ ฉบับที่ 8 จึงได้มีการปรับแผนฯ เพื่อมุ่งแก้ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจเป็นอันดับแรก โดยเฉพาะมุ่งเน้นนโยบายในการแก้ไขปัญหาการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด และมีนโยบายเร่งปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ

6) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (ปี พ.ศ. 2545–2549)

ยุทธศาสตร์ในแผนฯ ฉบับที่ 9 ที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้เข้าสู่สมดุลและยั่งยืน เป็นยุทธศาสตร์ที่เน้นการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค โดยมุ่งส่งเสริมให้ฐานเศรษฐกิจของประเทศแข็งแกร่งและขยายตัวได้อย่างมีคุณภาพ ตลอดจนการปรับฐานเศรษฐกิจ ตั้งแต่ระดับฐานรากถึงระดับมหภาค และมีความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกบนพื้นฐานการพึ่งตนเอง และมีภูมิคุ้มกันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก ควบคู่ไปกับการรักษาสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งระดับมหภาคและระดับสาขา รวมทั้งการสร้างความร่วมมือ และพัฒนาความเข้มแข็งทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่เน้นการพัฒนานวัตกรรม และการปรับใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม

7) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (ปี พ.ศ. 2550–2554)

ในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 10 ประเทศไทยยังคงต้องเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายบริบท ทั้งที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศ จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมของคนและระบบ ให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต แสวงหาประโยชน์อย่างรู้เท่าทันโลกาภิวัตน์ และสร้างภูมิคุ้มกันให้กับทุกภาคส่วนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(รายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง มาตรการส่งเสริมการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment) โดยสถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปี พ.ศ. 2553)

8) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (ปี พ.ศ. 2555–2559)

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงกว่าช่วงที่ผ่านมา

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ใช้แนวคิดที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-10 โดยยังคงยึดหลัก “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ที่ให้ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” และ “สร้างสมดุลการพัฒนา” ในทุกมิติ ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคนและสังคม เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน โดยมียุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ 6 ประการ ได้แก่ 1. ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม 2. ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาค เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม 3. ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน 4. ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน 5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน และ 6. ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ สู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

2.3.2 ภาพรวมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากสถิติธนาคารแห่งประเทศไทยปี พ.ศ. 2555 เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยสุทธิ มีมูลค่ารวม 334,012.50 ล้านบาท โดยประเทศญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่ง มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 180,778.10 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 54.12 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น รองลงมา ได้แก่ สหรัฐอเมริกา มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 27,602.60 ล้านบาท (ร้อยละ 8.26 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สาธารณรัฐประชาชนจีน มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 17,683.10 ล้านบาท (ร้อยละ 5.29 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) มาเลเซีย มีมูลค่าเงินลงทุน 14,450.80 ล้านบาท (ร้อยละ 4.33 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และสวิตเซอร์แลนด์ มีมูลค่าเงินลงทุน 14,417.30 ล้านบาท (ร้อยละ 4.32 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ตามลำดับ

สำหรับปี พ.ศ. 2556 เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยสุทธิ มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 390,088.00 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2555 ซึ่งมีมูลค่าเงินลงทุนรวม 334,012.50 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.80 โดยประเทศญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่ง มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 233,497.30 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 59.86 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น รองลงมา ได้แก่ สหราชอาณาจักร มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 45,364.60 ล้านบาท (ร้อยละ 11.63 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สหรัฐอเมริกา มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 37,652.50 ล้านบาท (ร้อยละ 9.65 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สิงคโปร์ มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 32,327.10 ล้านบาท (ร้อยละ 8.29 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และฮ่องกง มีมูลค่าเงินลงทุน 22,009.80 ล้านบาท (ร้อยละ 5.64 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ตามลำดับ (ตารางที่ 2.2)

ตารางที่ 2.2 เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2556

มูลค่า: ล้านบาท

ลำดับ	แหล่งที่มาของเงินลงทุน	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556
	รวม	334,012.50	390,088.00
1	ญี่ปุ่น	180,778.10	233,497.30
2	สหราชอาณาจักร	959.30	45,364.60
3	สหรัฐอเมริกา	27,602.60	37,652.50
4	สิงคโปร์	-21,765.40	32,327.10
5	ฮ่องกง	12,338.70	22,009.80
6	สาธารณรัฐประชาชนจีน	17,683.10	14,575.00
7	เกาหลีใต้	11,032.30	12,252.60
8	สวีตเซอร์แลนด์	14,417.30	8,018.90
9	มาเลเซีย	14,450.80	6,888.10
10	บริติช เวอร์จิ้น ไอร์แลนด์	7,642.10	6,163.60

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย (2557)

เมื่อพิจารณาเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิเป็นรายสาขา พบว่า ในปี พ.ศ. 2555 สาขาการลงทุน ที่นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนสูงสุด คือสาขาการผลิต มีเงินลงทุนรวม 122,107.20 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 36.57 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งสิ้น รองลงมา ได้แก่ สาขาการเงินและการประกันภัย มีเงินลงทุนรวม 61,434.60 ล้านบาท (ร้อยละ 18.39 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สาขาอสังหาริมทรัพย์ มีเงินลงทุนรวม 34,000.80 ล้านบาท (ร้อยละ 10.18 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สาขาการขนส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์ มีเงินลงทุนรวม 30,803.20 ล้านบาท (ร้อยละ 9.22 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) และสาขาไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบการปรับอากาศ มีเงินลงทุนรวม 1,798.80 ล้านบาท (ร้อยละ 0.54 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ตามลำดับ

สำหรับปี พ.ศ. 2556 สาขาการลงทุน ที่นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนสูงสุด คือ สาขาการเงินและการประกันภัย แทนสาขาการผลิต ที่มีเงินลงทุนสูงที่สุดในช่วงที่ผ่านมา โดยมีเงินลงทุน 150,227.60 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 38.51 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งสิ้น รองลงมา ได้แก่ ภาคการผลิต มีเงินลงทุน 130,554.60 ล้านบาท (ร้อยละ 33.47 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) สาขาอสังหาริมทรัพย์ มีเงินลงทุน 51,998.30 ล้านบาท (ร้อยละ 13.33 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยทั้งสิ้น) ตามลำดับ (ตารางที่ 2.3) โดยสาขาการผลิตที่ต่างชาติเข้ามาลงทุนมากที่สุด คือสาขาการผลิตยานยนต์ มีเงินลงทุนรวม 83,725.10 ล้านบาท รองลงมา ได้แก่ สาขาการผลิตคอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์ทางทัศนศาสตร์

มีเงินลงทุนรวม 31,713.60 ล้านบาท และสาขาการผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า มีเงินลงทุนรวม 13,336.60 ล้านบาท ตามลำดับ

ตารางที่ 2.3 เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามสาขาการลงทุน

มูลค่า: ล้านบาท

อันดับ	สาขาการลงทุน	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556
	รวม	334,012.50	390,088.00
1	การเงินและการประกันภัย	61,434.60	150,227.60
2	การผลิต	122,107.20	130,554.60
3	อสังหาริมทรัพย์	34,000.80	51,998.30
4	ขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	1,210.50	2,631.10
5	ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	318.60	2,029.30
6	ก่อสร้าง	-4,479.40	1,733.50
7	ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบการปรับอากาศ	1,798.80	1,596.80
8	เกษตรกรรม ป่าไม้ และการประมง	195.20	543.80
9	การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	-1,607.30	-1,830.50
10	การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์	30,803.20	-64,396.20
	อื่นๆ	88,230.30	114,999.60

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย (2557)

2.3.3 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน

จากสถิติสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ปี พ.ศ. 2556 มีคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน จำนวน 2,237 โครงการ มีมูลค่าการลงทุนรวม 1,110,366.00 ล้านบาท ลดลงจากสถิติปี พ.ศ. 2555 ร้อยละ 13.40 และมูลค่าการลงทุนลดลงร้อยละ 24.80 โดยเป็นโครงการที่มีนักลงทุนต่างชาติถือหุ้น จำนวน 1,132 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 50.60 ของจำนวนโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น และมีมูลค่าการลงทุนรวม 524,768.00 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 47.26 ของมูลค่าการลงทุนที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับสถิติปี พ.ศ. 2555 พบว่า จำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลงร้อยละ 28.50 และมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลง ร้อยละ 19.00 ในจำนวนนี้เป็นโครงการที่มีต่างชาติถือหุ้นทั้งสิ้น จำนวน 706 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 62.37 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด และมีมูลค่าการลงทุนรวม 232,679.00 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 44.34 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด โครงการร่วมทุนระหว่างไทยและต่างชาติ มีจำนวน 426 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 37.63 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน

ลงทุนทั้งสิ้น และมีมูลค่าการลงทุนรวม 292,089.00 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 55.66 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น

เมื่อพิจารณาจำแนกตามสัญชาติของผู้ถือหุ้น พบว่า นักลงทุนญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่งมาโดยตลอด โดยในปี พ.ศ. 2556 มีการยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน จำนวน 562 โครงการ (ร้อยละ 49.65 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) และมีมูลค่าการลงทุนรวม 282,848.00 ล้านบาท (ร้อยละ 53.90 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 45 โครงการ (ร้อยละ 3.97 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) มูลค่าการลงทุนรวม 42,530.00 ล้านบาท (ร้อยละ 8.10 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) มาเลเซีย จำนวน 35 โครงการ (ร้อยละ 3.09 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) มูลค่าการลงทุนรวม 29,190.00 ล้านบาท (ร้อยละ 5.56 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) สิงคโปร์ จำนวน 93 โครงการ (ร้อยละ 8.21 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) มูลค่าการลงทุนรวม 22,781.00 ล้านบาท (ร้อยละ 4.34 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) และฮ่องกง จำนวน 39 โครงการ (ร้อยละ 3.44 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) มูลค่าการลงทุนรวม 20,181.00 ล้านบาท (ร้อยละ 3.84 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด) ตามลำดับ ซึ่งแหล่งที่มาของการลงทุน 5 อันดับแรก เป็นการลงทุนจากประเทศในภูมิภาคเอเชียทั้งสิ้น (ตารางที่ 2.4)

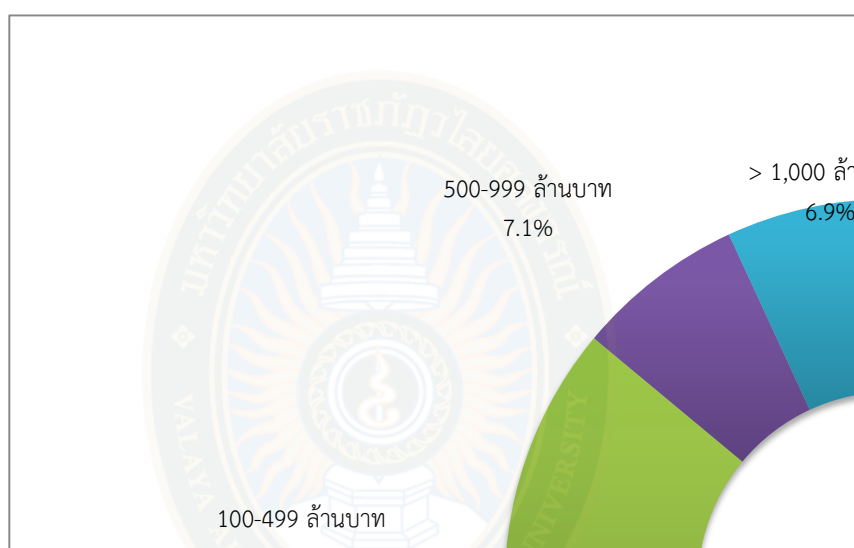
ตารางที่ 2.4 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมปี พ.ศ. 2556

มูลค่า: ล้านบาท

อันดับที่	พ.ศ. 2555			พ.ศ. 2556		
	แหล่งที่มา	จำนวน	มูลค่า	แหล่งที่มา	จำนวน	มูลค่า
	รวม	1,584	647,974	รวม	1,132	524,768
1	ญี่ปุ่น	872	373,984	ญี่ปุ่น	562	282,848
2	ฮ่องกง	752	52,678	จีน	45	42,530
3	เนเธอร์แลนด์	44	36,046	มาเลเซีย	35	29,190
4	สิงคโปร์	134	27,084	สิงคโปร์	93	22,781
5	สหรัฐอเมริกา	53	24,705	ฮ่องกง	39	20,181
6	มาเลเซีย	48	20,638	สหรัฐอเมริกา	55	11,621
7	อินเดีย	27	18,415	เนเธอร์แลนด์	23	11,157
8	ออสเตรเลีย	25	12,936	ลักเซมเบิร์ก	5	7,548
9	จีน	44	12,839	ไต้หวัน	53	6,994
10	ไต้หวัน	53	8,849	อินเดีย	17	5,296

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

เมื่อพิจารณาตามขนาดของโครงการลงทุน พบว่า โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากยังคงเป็นโครงการลงทุนขนาดเล็ก ที่มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท เช่นเดียวกับสถิติในปีที่ผ่านมา กล่าวคือมีจำนวน 524 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 46.30 ของจำนวนโครงการทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ โครงการลงทุนขนาดกลาง มูลค่า 100-499 ล้านบาท จำนวน 285 โครงการ (ร้อยละ 25.20) และโครงการลงทุนมูลค่า 50-99 ล้านบาท จำนวน 165 โครงการ (ร้อยละ 14.50) ตามลำดับ (ภาพที่ 2.1)

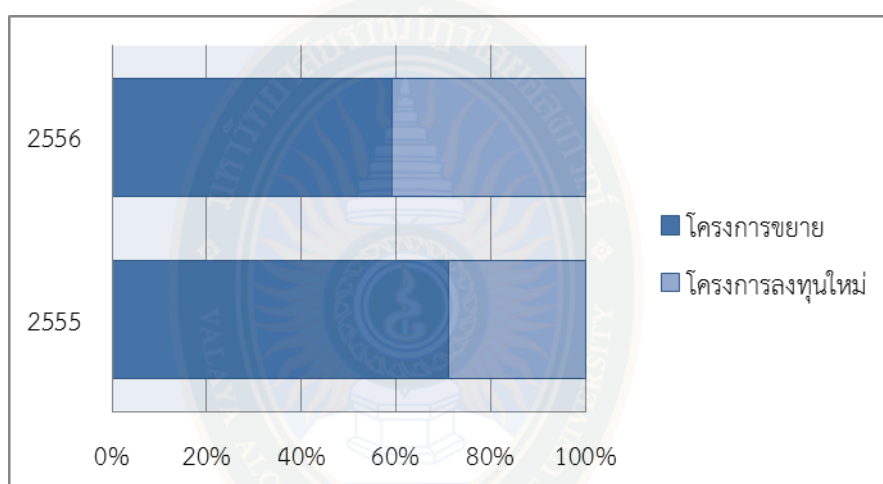
ภาพที่ 2.1 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามขนาดการลงทุน

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามลักษณะการลงทุนว่า เป็นโครงการใหม่หรือโครงการขยาย พบว่า โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นโครงการขยายการลงทุน โดยในปี พ.ศ. 2555 มีโครงการขยายจำนวน 1,126 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 71.08 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และมีมูลค่าการลงทุนรวม 525,061.50 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 81.03 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด สำหรับโครงการใหม่ มีจำนวน 458 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28.91 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และมีมูลค่าการลงทุนรวม 122,912.90 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 18.97 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด

สำหรับในปี พ.ศ. 2556 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากยังคงเป็นโครงการขยายการลงทุน เช่นเดียวกับปี พ.ศ. 2555 โดยในปีนี้มีจำนวน 671 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 59.27 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่น

คำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และมีมูลค่าการลงทุนรวม 449,990.50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 85.75 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และเป็นโครงการลงทุนใหม่ จำนวน 461 โครงการ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 40.72 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และมีมูลค่าการลงทุนรวม 74,778.20 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 14.25 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด (ภาพที่ 2.2) แสดงให้เห็นว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนในระยะที่ผ่านมา เป็นการลงทุนของบริษัทเดิมที่เข้ามาลงทุนอยู่แล้วในประเทศไทย มากกว่าบริษัทใหม่ที่เข้ามาลงทุน

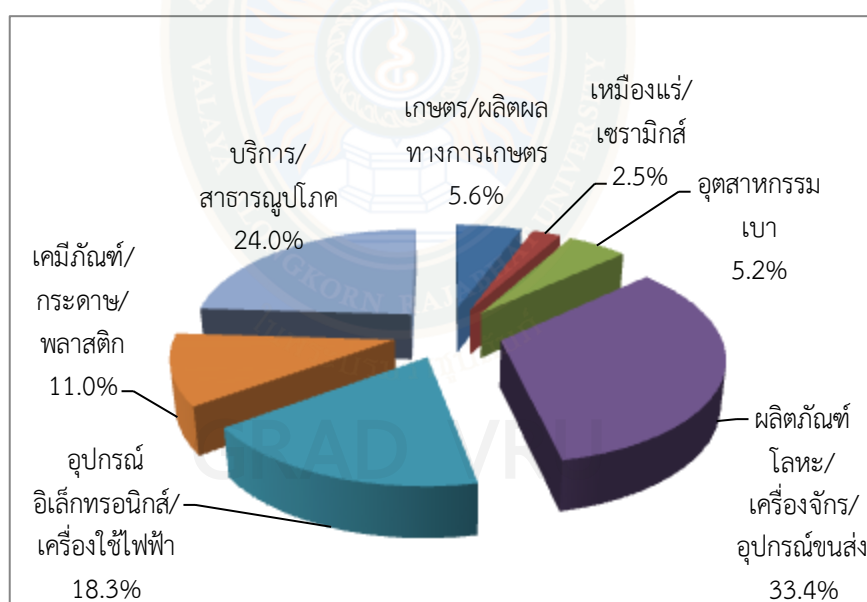

ภาพที่ 2.2 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนปี พ.ศ. 2556
จำแนกตามลักษณะการลงทุน

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

เมื่อพิจารณาโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นขอรับการส่งเสริมในปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามประเภทกิจการ พบว่า กิจการที่มีการยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนมากเป็นอันดับ 1 เช่นเดียวกับสถิติในปีที่ผ่านมา ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง โดยมีจำนวน 378 โครงการ (ร้อยละ 33.40 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะรวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ และกิจการผลิตเครื่องจักร อุปกรณ์และชิ้นส่วน รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการและสาธารณูปโภค จำนวน 272 โครงการ (ร้อยละ 24.00 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ และกิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน อันดับสาม กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 207 โครงการ (ร้อยละ 18.30 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือ

ชิ้นส่วนที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และกิจการซอฟต์แวร์ อันดับสี่ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์กระดาษ และพลาสติก จำนวน 124 โครงการ (ร้อยละ 11.00 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก อันดับห้า กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร จำนวน 64 โครงการ (ร้อยละ 5.60 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ และกิจการผลิตหรือถนอมอาหารจากข้าวหรือธัญพืช อันดับหก อุตสาหกรรมเบา จำนวน 59 โครงการ (ร้อยละ 5.20 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตเครื่องมือแพทย์ และกิจการผลิตที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ และอันดับเจ็ด กิจการเหมืองแร่ โลหะ และเซรามิก (ร้อยละ 2.50 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กหล่อ และกิจการรีด ดึง หล่อ หรือทุบโลหะที่มีใช้เหล็ก (ภาพที่ 2.3)

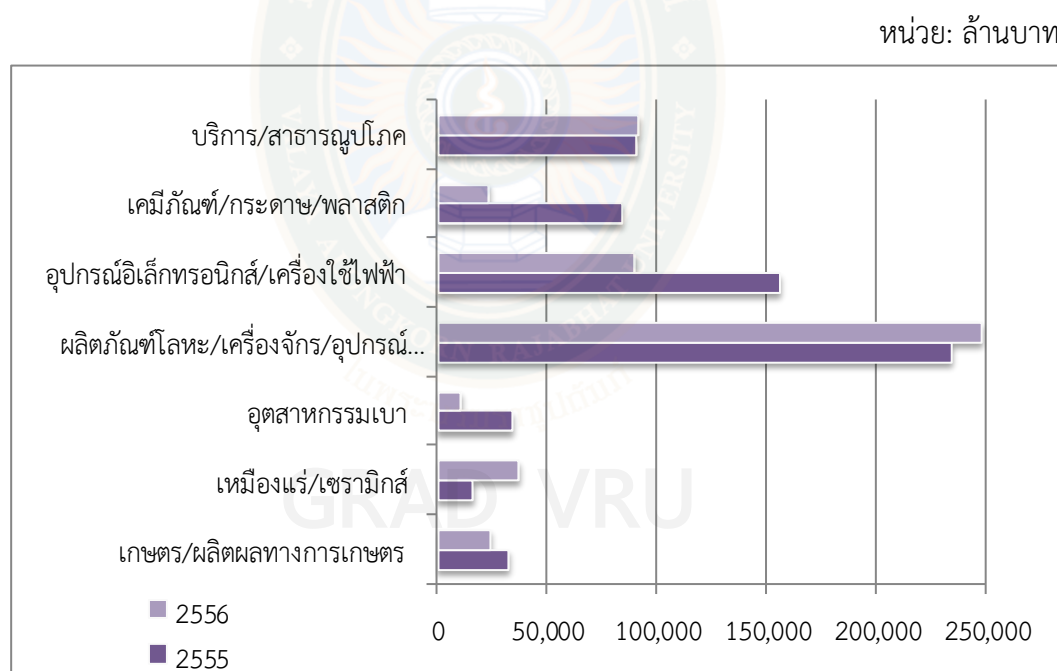

ภาพที่ 2.3 โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริม ปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามประเภทกิจการ

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

เมื่อพิจารณามูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน พบว่าส่วนมากนักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง โดยมีมูลค่าการลงทุนรวม 247,995.70 ล้านบาท (ร้อยละ 47.26 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการและสาธารณูปโภค

มีมูลค่าการลงทุนรวม 91,796.50 ล้านบาท (ร้อยละ 17.49 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) อันดับสาม กิจกรรมผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า มีมูลค่าการลงทุนรวม 90,046.00 ล้านบาท (ร้อยละ 17.16 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) อันดับสี่ กิจกรรมเหมืองแร่ โลหะและเซรามิก มีมูลค่าการลงทุนรวม 36,998.00 ล้านบาท (ร้อยละ 7.05 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) อันดับห้า กิจกรรมเกษตรกรรมและผลผลิตจากการเกษตร มีมูลค่าการลงทุนรวม 24,014.00 ล้านบาท (ร้อยละ 4.58 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) อันดับหก กิจกรรมเคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก มีมูลค่าการลงทุนรวม 23,352.00 ล้านบาท (ร้อยละ 4.45 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) และอันดับเจ็ด อุตสาหกรรมเบา มีมูลค่าการลงทุนรวม 10,566.50 ล้านบาท (ร้อยละ 2.01 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) (ภาพที่ 2.4)

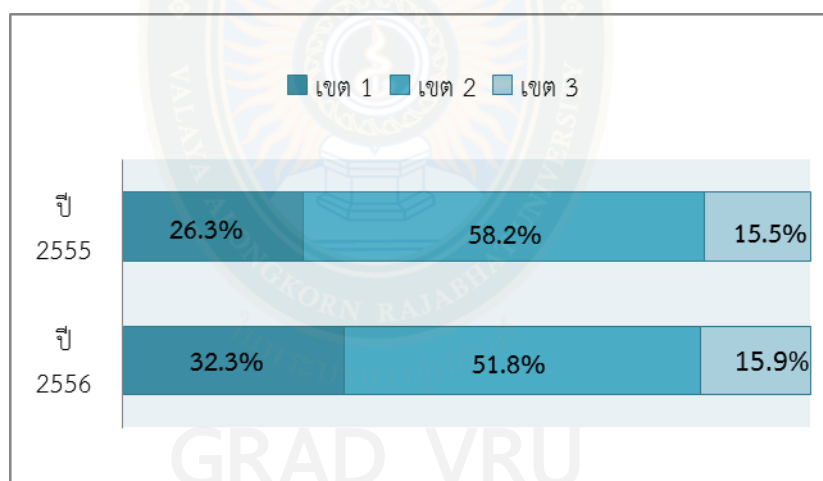

ภาพที่ 2.4 มูลค่าโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามประเภทกิจการ

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

เมื่อพิจารณาด้านที่ตั้งสถานประกอบการ พบว่า โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนในปี พ.ศ. 2556 ส่วนมากยังคงเป็นโครงการที่ตั้งอยู่ในเขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) เช่นเดียวกับสถิติในปีที่ผ่านมา โดยในปีนี้มีจำนวน

ทั้งสิ้น 586 โครงการ (ร้อยละ 51.80 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ เขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) จำนวน 366 โครงการ (ร้อยละ 32.30 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) จำนวน 180 โครงการ (ร้อยละ 15.90 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) ตามลำดับ (ภาพที่ 2.5) และเมื่อพิจารณาตามมูลค่าการลงทุน พบว่า เขต 2 ยังคงรองรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสูงสุด เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา โดยมีมูลค่าการลงทุนรวม 255,398.00 ล้านบาท (ร้อยละ 48.67 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ โครงการที่ตั้งอยู่ในเขต 3 มีมูลค่าการลงทุนรวม 161,374.60 ล้านบาท (ร้อยละ 30.75 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) และเขต 1 มีมูลค่าการลงทุนรวม 107,996.10 ล้านบาท (ร้อยละ 20.58 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) ตามลำดับ

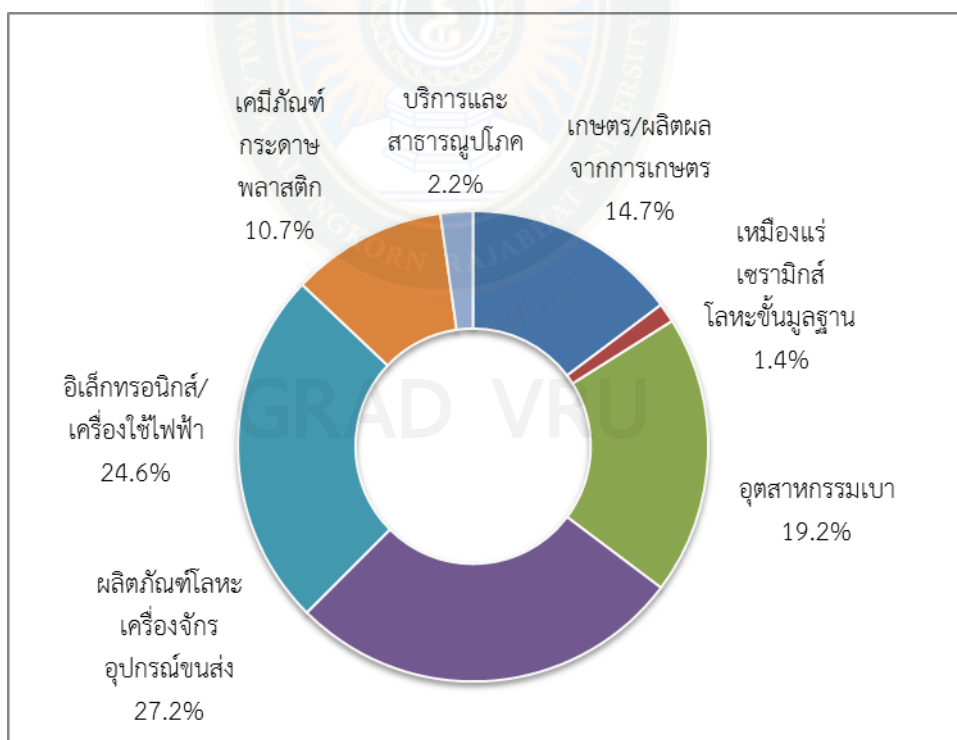

ภาพที่ 2.5 จำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมในปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามที่ตั้งโครงการ

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนปี พ.ศ. 2556 ส่วนใหญ่ผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศ โครงการผลิตเพื่อการส่งออก หรือโครงการที่มีสัดส่วนการส่งออกตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป มีจำนวน 224 โครงการ (ร้อยละ 19.80 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) และมีมูลค่าการลงทุนรวม 103,312.90 ล้านบาท (ร้อยละ 19.70 ของมูลค่าการลงทุนลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) โดยกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งมีโครงการผลิตเพื่อส่งออกจำนวนมากที่สุด คือมีจำนวน 61 โครงการ (ร้อยละ 27.20 ของจำนวนโครงการ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนและผลิตเพื่อการส่งออก) รองลงมา ได้แก่ กิจกรรมผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 55 โครงการ (ร้อยละ 24.60 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนและผลิตเพื่อการส่งออก) และอุตสาหกรรมเบา จำนวน 43 โครงการ (ร้อยละ 19.20 ของจำนวนโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนและผลิตเพื่อการส่งออก) ตามลำดับ (ภาพที่ 2.6) และเมื่อพิจารณาทางด้านมูลค่าการลงทุน พบว่า กิจกรรมผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง มีมูลค่าการลงทุนรวมสูงสุด คือมีมูลค่าการลงทุน 38,026.00 ล้านบาท (ร้อยละ 36.80 ของมูลค่าการลงทุนรวมของโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนและผลิตเพื่อการส่งออก) รองลงมา ได้แก่ กิจกรรมผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า มีมูลค่าการลงทุน 34,609.10 ล้านบาท (ร้อยละ 33.50 ของมูลค่าการลงทุนรวมของโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน และผลิตเพื่อการส่งออก) และกิจกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร มีมูลค่าการลงทุน 14,688.00 ล้านบาท (ร้อยละ 14.22 ของมูลค่าการลงทุนรวมของโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ยื่นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนและผลิตเพื่อการส่งออก) ตามลำดับ

ภาพที่ 2.6 โครงการขอรับการส่งเสริมการลงทุนเพื่อการส่งออกปี พ.ศ. 2556 จำแนกตามประเภทกิจการ

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2557)

2.4 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ

2.4.1 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 เป็นต้นมา ภูมิภาคอาเซียนได้ประสบความสำเร็จในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมาก โดยติดอันดับ 1 ใน 10 ของประเทศกำลังพัฒนา ที่มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้ามามากที่สุด ทั้งนี้ เนื่องจากมีปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเข้ามาลงทุนหลายประการ ได้แก่ การมีความได้เปรียบในด้านราคาปัจจัยแรงงาน การมีเสถียรภาพทางการเมือง การมีโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม การมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างสูง ตลอดจนการเป็นแหล่งปัจจัยการผลิตที่สำคัญ สำหรับประเทศผู้ลงทุนนั้น พบว่าประเทศผู้ลงทุนรายใหญ่ คือประเทศอุตสาหกรรมตะวันตก เช่น กลุ่มยุโรป โดยเข้ามาลงทุนมากที่สุด แต่ต่อมากการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่น และประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชีย และประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยกันได้มีบทบาทเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นผู้ลงทุนรายสำคัญในอาเซียน โดยในปี พ.ศ. 2554 ยุโรปเข้ามาลงทุนในอาเซียน มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 29,324.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 30.10 ของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในอาเซียนทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ การลงทุนของประเทศกลุ่มอาเซียน มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 15,354.50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ร้อยละ 15.70) และญี่ปุ่น มีมูลค่าเงินลงทุนรวม 9,706.80 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ร้อยละ 10.00) ตามลำดับ

สำหรับปี พ.ศ. 2556 ยุโรปยังคงเข้ามาลงทุนในอาเซียนมากที่สุด โดยมีเงินลงทุนรวม 26,683.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ร้อยละ 22.30) แต่เพิ่มขึ้นไม่มากเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา รองลงมา ญี่ปุ่น มีเงินลงทุนรวม 22,868.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ร้อยละ 19.10) และกลุ่มอาเซียน มีเงินลงทุนรวม 20,134.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ร้อยละ 16.80) ประเทศที่เข้ามาลงทุนเพิ่มมากในอาเซียน คือประเทศในเอเชีย ได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีนและเกาหลี (ตารางที่ 2.5)

ตารางที่ 2.5 ประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในอาเซียน

หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ประเทศ/ ภูมิภาค	มูลค่า			สัดส่วน		
	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556
ยุโรป	29,324.00	17,420.70	26,683.40	30.10	15.30	22.30
ญี่ปุ่น	9,706.80	23,746.00	22,868.40	10.00	20.80	19.10
อาเซียน	15,354.50	20,624.40	20,134.70	15.70	18.10	16.80
จีน	7,187.10	4,894.60	7,850.90	7.40	4.30	6.60
ฮ่องกง	4,172.10	5,029.90	4,245.30	4.30	4.40	3.50
สหรัฐอเมริกา	9,026.60	11,079.50	3,757.50	9.30	9.70	3.10
เกาหลีใต้	1,742.10	1,708.40	3,516.20	1.80	1.50	2.90
ออสเตรเลีย	1,517.80	1,829.30	2,002.20	1.60	1.60	1.70

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

ประเทศ/ ภูมิภาค	มูลค่า			สัดส่วน		
	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556
ไต้หวัน	2,317.00	2,242.30	1,321.70	2.40	2.00	1.10
อินเดีย	(2,232.00)	2,233.40	1,310.20	(2.30)	2.00	1.10
อื่นๆ	19,420.90	23,279.60	26,065.10	19.90	20.40	21.80
รวม	97,536.90	114,082.20	119,756.60	100	100	100

ที่มา: ASEAN Foreign Direct Investment Statistics Database as of 1 June 2014 (Data is Compiled from Submission of ASEAN Central Bank and National Statistical Offices through the ASEAN Working Group on International Investment Statistics (WGIIIS))

2.4.2 การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศเครือรัฐเอกราช (Commonwealth of Independent States: CIS)

กลุ่มประเทศเครือรัฐเอกราช ปัจจุบันประกอบด้วย 10 ประเทศ ที่เคยเป็นรัฐต่างๆ ของอดีตสหภาพโซเวียต ได้แก่ อาร์เมเนีย อาเซอร์ไบจาน เบลารุส คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน มอลโดวา รัสเซีย ทาจิกิสถาน ยูเครน และอุซเบกิสถาน ซึ่งประเทศต่างๆ เหล่านี้ มีความต้องการให้ต่างประเทศเข้าไปลงทุนในประเทศตนเอง เช่นเดียวกับประเทศกำลังพัฒนาทั่วไป สำหรับสภาพการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศกลุ่มเครือรัฐเอกราช มีดังนี้

1) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศคาซัคสถาน

ประเทศคาซัคสถานประสบความสำเร็จในการปรับปรุงกฎระเบียบภายในประเทศให้มีความโปร่งใสและคล่องตัวมากขึ้น โดยการปรับปรุงกฎหมายด้านการลงทุน รัฐบาลเปิดเสรีการลงทุนมากขึ้น โดยอนุญาตให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนได้เกือบทุกประเภทธุรกิจ รวมถึงกิจการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นผลทำให้เป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจเติบโตเป็นอันดับ 2 ในภูมิภาคเอเชีย โดยในปี พ.ศ. 2551 ธุรกิจที่นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนในคาซัคสถานมากที่สุด คืออุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 40.00 รองลงมา ได้แก่ อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมหนัก ประมาณร้อยละ 25.00 ภาคการเงินร้อยละ 11.30 ภาคค้าปลีก คำส่ง การซ่อมบำรุงร้อยละ 4.20 และภาคก่อสร้างร้อยละ 2.30 ประเทศที่เข้าไปลงทุนมาก ส่วนมากเป็นประเทศเนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร เป็นต้น ขณะที่ประเทศในกลุ่มเครือรัฐเอกราชด้วยกัน (ยกเว้น รัสเซีย) มีมูลค่าการลงทุนน้อยมาก ส่วนประเทศไทยก็ยังไม่มีการเข้าไปลงทุนเช่นกัน

ประเทศคาซัคสถานมีการกำหนดสัดส่วนการถือหุ้นของนักลงทุนต่างชาติในบางประเภทธุรกิจ ดังนี้ การก่อสร้าง การสื่อสาร และโทรคมนาคม อนุญาตให้ต่างชาติถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 49.00 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ธุรกิจธนาคารอนุญาตให้ต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 25.00 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ธุรกิจประกันภัยและธุรกิจประกันชีวิต อนุญาตให้ต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 50.00 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด สำหรับธุรกิจประกันภัยอื่นๆ อนุญาตให้ต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 25.00 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด

2) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอุซเบกิสถาน

ประเทศอุซเบกิสถานเป็นประเทศที่เปิดเสรีด้านการลงทุนจากต่างชาติ โดยธุรกิจส่วนใหญ่ที่นักลงทุนต่างชาติได้รับการปฏิบัติเท่าเทียมกับนักลงทุนของประเทศตน และรัฐบาลพยายามที่จะมีมาตรการที่สร้างความมั่นใจแก่นักลงทุนต่างชาติ และมาตรการจูงใจนักลงทุนต่างชาติมากขึ้น อย่างไรก็ตาม มีการลงทุนจากต่างประเทศค่อนข้างต่ำ (ร้อยละ 3.00 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศระหว่างปี พ.ศ. 2549–2551) เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ของกลุ่มประเทศเครือรัฐเอกราช เนื่องจากมีนโยบายเศรษฐกิจที่ผิดพลาด ทำให้เป็นอุปสรรคกับการลงทุนจากต่างประเทศ เช่น นโยบายด้านการเงิน ทำให้รัฐบาลต้องกู้ยืมเงิน โดยในปี พ.ศ. 2550 ธุรกิจที่นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนในอุซเบกิสถานมากที่สุด คืออุตสาหกรรมการผลิตก๊าซและน้ำมัน มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 44.70 รองลงมา ได้แก่ ภาคธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคม ประมาณร้อยละ 16.90 ภาคขนส่งร้อยละ 6.80 ภาคเกษตรร้อยละ 6.00 และภาคการศึกษาร้อยละ 2.40 และประเทศที่เข้าไปลงทุนมาก ได้แก่ ประเทศรัสเซีย ประเทศในสหภาพยุโรป และสาธารณรัฐประชาชนจีน

ข้อจำกัดของการลงทุนของต่างชาติ คือความยุ่งยากในขั้นตอนของรัฐและระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจ ประกอบกับการขาดนโยบายการลงทุน ที่เชื่อมโยงกันระหว่างกระทรวงที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการลงทุนจากต่างชาติ

3) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศยูเครน

ในปี พ.ศ. 2549 ยูเครนได้ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มูลค่า 4,717.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นมูลค่าที่น้อยกว่าเมื่อปี พ.ศ. 2548 ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2549 การลงทุนส่วนใหญ่โดยต่างชาติเป็นการลงทุนในภาคการเงิน ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากการแปรรูปอุตสาหกรรม ในปี พ.ศ. 2548 กิจกรรมและการลงทุนในอุตสาหกรรม ที่มีแนวโน้มขยายตัวดีในยูเครน ได้แก่ กิจกรรมบริการ กิจกรรมก่อสร้างอาคารที่พักและอาคารพาณิชย์ กิจกรรมผลิตอาหาร และกิจกรรมผลิตเครื่องจักรกล โดยปี พ.ศ. 2552 ประเทศเยอรมนี เป็นประเทศที่เข้าไปลงทุนสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ประเทศไชปรีส ออสเตรีย สหรัฐอเมริกา และรัสเซีย สำหรับภาคบริการ เช่น การขนส่ง การท่องเที่ยว การสื่อสาร การก่อสร้าง และธุรกิจโรงแรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 58.80 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ภาคอุตสาหกรรมผลิตร้อยละ 32.00 และภาคเกษตรร้อยละ 9.00

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือยูเครนเคยเป็นประเทศที่มีข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติมากมาย ปัจจุบันได้เริ่มลดข้อจำกัด และเปิดเสรีด้านการลงทุนมากขึ้น คงเหลือข้อจำกัดไว้ในบางธุรกิจ ได้แก่ กิจกรรมประกันภัย กิจกรรมผลิตสื่อโทรทัศน์และการกระจายเสียง และกิจกรรมโทรคมนาคม ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นข้อจำกัดเกี่ยวกับการถือหุ้นของคนต่างชาติ เช่น ธุรกิจโทรคมนาคม จำกัดการถือครองที่ดิน และอนุญาตให้มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจได้ในบางกรณี โดยอุปสรรคของการ

ลงทุนของชาวต่างชาติ คือความไม่มั่นคงทางการเมือง อัตราภาษี และปัญหาสินบนทำให้เป็นอุปสรรคยุ่งยากในการลงทุนในประเทศยูเครน

4) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศคีร์กีซสถาน

ประเทศคีร์กีซสถานได้ให้ความสำคัญกับการลงทุนจากต่างประเทศ และสนับสนุนการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการลงทุน เพื่อเปิดให้มีการลงทุนจากต่างชาติอย่างกว้างขวางมากขึ้น ทั้งนี้ ในปัจจุบันได้มีบริษัททั้งจากภาคการเงิน โทรคมนาคม เหมืองแร่ทองคำ อุตสาหกรรมซีเมนต์ และอุตสาหกรรมกระดาษ สนใจเข้าไปลงทุนเชิงพาณิชย์ในประเทศคีร์กีซสถาน โดยประเทศที่เข้าไปลงทุนสูงที่สุดในปี พ.ศ. 2551 ได้แก่ คาซัคสถาน (ร้อยละ 46.66) สหราชอาณาจักร (ร้อยละ 13.29) เยอรมนี (ร้อยละ 8.93) สาธารณรัฐประชาชนจีน (ร้อยละ 6.37) และตุรกี (ร้อยละ 3.48) ตามลำดับ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศคีร์กีซสถาน มีทั้งการลงทุนในการผลิตภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ กิจการผลิตอาหารแปรรูป กิจการผลิตเหมืองแร่ และภาคบริการ ได้แก่ การธนาคาร การก่อสร้าง กิจการโรงแรม และโทรคมนาคม

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือประเทศคีร์กีซสถานไม่มีกฎระเบียบที่จำกัดการลงทุนของต่างชาติ ยกเว้น ข้อจำกัดการถือครองที่ดินเพื่อเป็นเจ้าของที่ดิน แต่อनुญาติให้เช่าอสังหาริมทรัพย์ได้ถึง 99 ปี

5) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศเบลารุส

บรรยากาศการลงทุนในประเทศเบลารุสยังคงไม่ได้พัฒนา อย่างไรก็ตาม การเติบโตของการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศเบลารุสเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 65.90 ในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งมีมูลค่า 748.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทั้งนี้เนื่องจากประเทศเบลารุสเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมเบาประเทศหนึ่ง โดยอุตสาหกรรมหลักของประเทศ คือการผลิตเครื่องจักร การเกษตร การผลิตปุ๋ยและพลังงาน และประชากรมีการศึกษา แรงงานมีความชำนาญ และประเทศมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ติดกับยุโรปตะวันออกและกลุ่มประเทศบอลติก ปัจจัยดังกล่าว จึงเป็นเหตุผลให้ประเทศต่างๆ เช่น รัสเซีย สวิสเซอร์แลนด์ ออสเตรีย เยอรมนี และแลตเวีย สนใจเข้าไปลงทุนในประเทศเบลารุส

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือรัฐบาลส่งเสริมเศรษฐกิจในลักษณะที่มีการวางแผนจากส่วนกลางแบบโซเวียตเดิม โดยรัฐบาลพยายามเข้าไปควบคุมการผลิตและปัจจัยการผลิตทั้งหมด กฎระเบียบบางประการยังไม่เอื้ออำนวยต่อการลงทุน และความเสี่ยงในการประกอบการด้านต่างๆ ส่งผลให้บริษัทต่างชาติหลายแห่งถอนฐานการผลิตออกไปจากประเทศเบลารุส

6) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศมอลโดวา

รัฐบาลประเทศมอลโดวาเน้นการพัฒนาประเทศผ่านการสนับสนุนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและการส่งออก โดยเฉพาะในสาขาสารสนเทศ ธุรกิจการเกษตร สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และพลังงาน ปัจจุบันประเทศมอลโดวามีการลงทุนจาก 86 ประเทศ โดยส่วนใหญ่มาจากสหภาพยุโรป กลุ่มประเทศเครือรัฐเอกราช และสหรัฐอเมริกา ธุรกิจที่นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนในประเทศมอลโดวาจำแนกเป็นสาขาต่างๆ ได้ดังนี้ ร้อยละ 25.10 เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมบริการค้าปลีกหรือค้าส่ง ร้อยละ 24.20 เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้า และร้อยละ 16.40 เป็นการลงทุนในระบบสาธารณูปโภค (พลังงาน แก๊ส และประปา)

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือประเทศมอลโดวาไม่มีกฎระเบียบที่จำกัดการลงทุนของต่างชาติ ยกเว้น ข้อจำกัดการถือครองที่ดินเพื่อเป็นเจ้าของที่ดิน แต่อนุญาตให้ชาวอเมริกันทรัพย์สินได้ถึง 99 ปี และสาขาโทรคมนาคมจำกัดการให้บริการโดยบริษัทของรัฐเท่านั้น

7) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศรัสเซีย

ในปี พ.ศ. 2550 สาขาที่มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสูงสุดในรัสเซีย คือสาขาปิโตรเลียม ซึ่งเป็นทรัพยากรที่รัสเซียมีความได้เปรียบมาก คิดเป็นร้อยละ 50.00 ของการลงทุนโดยรวม รองลงมา ได้แก่ กิจกรรมทางธุรกิจทั่วไปร้อยละ 12.00 และการค้าปลีกหรือค้าส่งร้อยละ 12.00 โดยประเทศที่เข้าไปลงทุนมากที่สุด ได้แก่ ประเทศเนเธอร์แลนด์ (ร้อยละ 20.00) ไชปรัส (ร้อยละ 19.00) เบอร์มิวดา (ร้อยละ 18.00) เยอรมนี (ร้อยละ 16.00) สหราชอาณาจักร (ร้อยละ 7.00) และสหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 4.00) ตามลำดับ

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือประเทศรัสเซียค่อนข้างมีข้อจำกัดในการลงทุนของต่างชาติพอสมควร โดยมีการกำหนดสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ บริษัทต่างชาติจะถือหุ้นได้มากกว่าร้อยละ 50.00 เฉพาะธุรกิจจำนวน 42 ประเภท ที่รัฐบาลรัสเซียได้ระบุไว้ แต่จะต้องได้รับการรับรองจากที่ประชุม ที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของรัสเซีย นอกจากนี้ บริษัทที่รัฐบาลต่างชาติเป็นเจ้าของ จะสามารถถือหุ้นได้มากกว่าร้อยละ 25.00 ได้ต่อเมื่อได้ผ่านการรับรองจากที่ประชุมในบางสาขา เช่น สาขาประกันชีวิตและวินาศภัย ไม่อนุญาตให้บริษัทต่างชาติเปิดสาขาในรัสเซียโดยตรง และอุตสาหกรรมเดินทางโดยอวกาศ ไม่อนุญาตให้บริษัทต่างชาติดำเนินการ

8) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอาเซอร์ไบจาน

รัฐบาลอาเซอร์ไบจานส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ โดยมีโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมพลังงานเข้าไปลงทุนจำนวนมาก ในปี พ.ศ. 2540 มูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ 1,307.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และในปี พ.ศ. 2550 มูลค่าเงินลงทุนได้เพิ่มสูงกว่า 5,000.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ประเทศหลักที่เข้าไปลงทุนในประเทศอาเซอร์ไบจาน คือสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และตุรกี โดยส่วนใหญ่ลงทุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมพลังงาน การก่อสร้าง การบริการ การขนส่ง โทรคมนาคม และการผลิต

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือประเทศอาเซอร์ไบจานห้ามนักลงทุนต่างชาติลงทุนในธุรกิจเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยและการป้องกันชาติ

9) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอาร์เมเนีย

ประเทศอาร์เมเนียเป็นประเทศที่สนับสนุนการค้าเสรี และการลงทุนจากต่างประเทศ มูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้าสู่ประเทศอาร์เมเนียเพิ่มขึ้นโดยตลอด โดยในปี พ.ศ. 2540 มีมูลค่าเงินลงทุน 51.90 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มเป็น 660.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี พ.ศ. 2550 โดยประเทศที่เข้ามาลงทุนสูงสุด คือประเทศรัสเซีย มีมูลค่าเงินลงทุน 101.10 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 20.00 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ เลบานอน เยอรมนี ออสเตรเลีย และอาร์เจนตินา ตามลำดับ

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือประเทศอาร์เมเนียไม่ค่อยมีข้อจำกัดธุรกิจธุรกิจส่วนใหญ่เกือบทุกรูปแบบ อนุญาตให้ชาวต่างชาติสามารถถือครองหุ้นได้ถึงร้อยละ 100 อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม ชาวต่างชาติ (ยกเว้นบางกรณีที่มีเชื้อชาติอาร์เมเนีย) ส่วนบุคคลไม่สามารถถือครองที่ดินได้ แต่สามารถถือครองในรูปแบบธุรกิจได้

10) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศทาจิกิสถาน

ประเทศทาจิกิสถาน เป็นประเทศที่มีรายได้ประชาชาติต่อหัวต่ำที่สุดในบรรดาประเทศที่แยกตัวออกมาจากสหภาพโซเวียต (เครือรัฐเอกราช) และยังขาดการลงทุน จึงยังไม่สามารถผลิตได้เต็มศักยภาพ รวมทั้งยังอยู่ระหว่างการวางระบบสาธารณูปโภคที่จำเป็น มูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้าสู่ประเทศทาจิกิสถานเพิ่มขึ้นมากในปี พ.ศ. 2547 มีมูลค่าเงินลงทุนประมาณ 270.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และปี พ.ศ. 2550 มูลค่าเงินลงทุนได้เพิ่มสูงถึงกว่า 400.00 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยการลงทุนจากประเทศรัสเซียสูงสุดมีมูลค่าเงินลงทุน 160.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 68.00 ของการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ ไชปรัส สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร ตามลำดับ

ข้อจำกัดการลงทุนของต่างชาติ คือรัฐบาลทาจิกิสถานผ่านกฎหมายต่างๆ เพื่อส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ เช่น กฎหมายการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเปิดโอกาสให้บริษัทต่างชาติเข้ามามีส่วนร่วมในการแปรรูปได้ แต่ยังเป็นอุปสรรคบางอย่าง เช่น การเข้ามามีส่วนร่วมในการแปรรูปต้องมีการจ่ายค่าเข้าร่วม ในกรณีของบริษัทต่างชาติต้องเสียค่าธรรมเนียมจ่ายสูงถึง 10,000.00 ดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่บริษัทท้องถิ่นเสียค่าธรรมเนียมเพียงประมาณ 158.00 ดอลลาร์สหรัฐ เท่านั้น (โครงการศึกษาวิจัยแนวทางการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้ากับกลุ่มประเทศเครือเอกราช จัดทำโดยสถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง (สกว.) ภายใต้การสนับสนุนงบประมาณเพื่อการวิจัยจากกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2553 www.thaifita.com สืบค้นเมื่อ 19 กรกฎาคม 2556)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า แต่ละประเทศต้องการให้ต่างประเทศเข้าไปลงทุนโดยตรงในประเทศของตน โดยการสร้างบรรยากาศหรือให้มีปัจจัยต่างๆ ที่เอื้อต่อการเข้ามาลงทุนโดยตรง ซึ่งต่อไปนี้จะกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 ปัจจัยระดับประเทศ

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

ชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) อธิบายว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เป็นปัจจัยที่แสดงถึงขนาดตลาด และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งเมื่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง จะสะท้อนให้เห็นถึงความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และบรรยากาศทางเศรษฐกิจที่น่าลงทุน ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

2) เสถียรภาพทางการเมือง

ชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) อธิบายว่า เสถียรภาพทางการเมืองมีผลต่อการตัดสินใจเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทยที่เป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ คือการมีรูปแบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

3) นโยบายส่งเสริมการลงทุน

ดันนิง (Dunning, 1973) อธิบายว่า ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงต่างประเทศ

เกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน

คอนนิง (Konings, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ หรือไม่ เช่น นโยบายการคุ้มกัน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

มอติมอ และเวการา (Mortimore & Vergara, 2004) อธิบายว่า ปัจจัยในการตัดสินใจลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน เช่น นโยบายการค้า นโยบายการคุ้มกันอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ คือรัฐบาลมีนโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างเท่าเทียมกันทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลงทุนที่สนับสนุนการพัฒนาทักษะ เทคโนโลยี และนวัตกรรมใหม่ๆ จะได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากรัฐบาล โดยรัฐบาลมีการให้มาตรการจูงใจทั้งทางด้านภาษีอากรและไม่ใช้ภาษีอากร ผ่านทางคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จะได้รับสิทธิประโยชน์ทั้งทางด้านภาษีอากรและไม่ใช้ภาษีอากร ทั้งนี้ในการได้รับการส่งเสริมการลงทุน ไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ในภาคการผลิตนักลงทุนต่างชาติสามารถถือหุ้นทั้งสิ้นได้ รวมทั้งไม่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบ หรือการใช้ชิ้นส่วนภายในประเทศ และไม่มีข้อกำหนดเงื่อนไขส่งออก ตลอดจนอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ทำให้ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนมีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น

4) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

โบลนิเกน (Blonigen, 2005) อธิบายว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนในต่างประเทศ ได้แก่ อัตราภาษี (Taxes) การเก็บภาษีของประเทศเจ้าบ้านยิ่งเพิ่มขึ้น ก็ยิ่งกระตุ้นให้องค์การธุรกิจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศมากขึ้น โดยองค์การธุรกิจจะออกไปลงทุนในประเทศที่มีการจัดเก็บภาษีในอัตราที่ต่ำกว่าอัตราภาษีในประเทศตนเอง เพื่อให้องค์การธุรกิจมีกำไรมากขึ้น หรือมีกำไรหลังจากหักภาษีมากขึ้น อันจะมีประโยชน์กับผู้ถือหุ้นและองค์การธุรกิจเอง

5) ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ

ดันนิง (Dunning, 1993) อธิบายว่า แรงจูงใจ หรือสาเหตุที่บริษัทออกไปลงทุน โดยตรงต่างประเทศ คือการออกไปลงทุนเพื่อแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติ (Resource Seeking) เพื่อให้สามารถซื้อวัตถุดิบเหล่านี้ ในต้นทุนที่ต่ำสุดได้

มอติโม และสึบาสเตียน (Mortimore & Sebastián, 2004) อธิบายว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ได้แก่ การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงาน

6) แหล่งที่ตั้ง

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น มูลเหตุหรือปัจจัยจูงใจสำคัญ คือการมีความได้เปรียบในเรื่องแหล่งที่ตั้ง ซึ่งจะสามารถทำให้ต้นทุนการผลิตของนักลงทุนต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง

บัคเคิล (Buckley, 1985) อธิบายว่า ความแตกต่างของปัจจัยแหล่งที่ตั้งระหว่างประเทศผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับการลงทุนมีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เนื่องจากแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการลดต้นทุนให้ต่ำสุดหรือการทำการกำไรสูงสุด ประเทศที่สามารถดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จะต้องมีความได้เปรียบบางประการในด้านแหล่งที่ตั้ง เช่น การมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า และการมีวัตถุดิบอุดมสมบูรณ์ เป็นต้น

มอติโม และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) อธิบายว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน คือการมีแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสม ซึ่งอาจอยู่ใกล้ปัจจัยการผลิตหรือใกล้ตลาดก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศว่า ประเทศไทยมีพื้นที่อยู่ในตำแหน่งที่ตั้งที่สำคัญ และเป็นประตูสู่เอเชีย ซึ่งในปัจจุบันเป็นตลาดเศรษฐกิจที่มีการเติบโตที่ใหญ่ที่สุด นอกจากนี้ประเทศไทยยังเป็นประเทศที่ช่วยให้สามารถติดต่อกับค้าขายกับสาธารณรัฐประชาชนจีน อินเดีย และประเทศต่างๆ ในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) ได้อย่างสะดวก และสามารถเข้าถึงอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง เพื่อการบุกเบิกตลาดใหม่ในการสร้างศักยภาพให้กับธุรกิจ

7) ตลาดอาเซียน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทยซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศว่า ประเทศไทยเป็นผู้รับผลประโยชน์จากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2558 เนื่องจากตลาดอาเซียนเป็นตลาดที่ใหญ่ มีประชากรประมาณ 600 ล้านคน และเป็นตลาดที่กำลังขยายตัว

8) ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศว่า ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกผู้เริ่มก่อตั้งสมาคมอาเซียน โดยเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดทำและพัฒนาข้อตกลงในเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ปี พ.ศ. 2553 สำหรับประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนเริ่มแรกจำนวน 6 ประเทศ (ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน) โดยประเทศสมาชิกจะต้องลดภาษีนำเข้าของตนให้เหลือศูนย์ ส่วนประเทศในกลุ่ม กัมพูชา สปป.ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม (CLMV) จะเข้าร่วมสมาคมในปี พ.ศ. 2558

9) ระดับการเปิดเสรีทางการค้า

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศปัจจัยหนึ่ง คือการสนับสนุนการค้าเสรีของรัฐบาล การทำข้อตกลงด้านการค้าเสรีต่างๆ คือสิ่งที่ดึงดูดให้บริษัทข้ามชาติชั้นนำใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตที่สำคัญ ซึ่งในปัจจุบันรัฐบาลได้มีข้อตกลงด้านการค้าเสรีกับต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น

10) ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น ประเทศนั้นต้องมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน เพื่อให้มีต้นทุนต่ำ

11) ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ คือการมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี การมีระบบทางหลวงเชื่อมต่อพื้นที่ต่างๆ ที่ครอบคลุมทุกจังหวัดในประเทศไทย มีระบบขนส่งมวลชนในเมืองที่ทันสมัย และเชื่อมต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น สปป.ลาว กัมพูชา และเวียดนาม ซึ่งจะทำให้การขนส่งสะดวกมากขึ้น นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีสนามบินนานาชาติ 7 แห่ง มีท่าเรือน้ำลึก 6 แห่ง และมีท่าเรือนานาชาติ 2 แห่ง ที่รองรับตู้คอนเทนเนอร์ ถึงเก็บขนาดใหญ่ และสินค้าประเภทของเหลว และตามแผนการพัฒนาของประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2555-2565 ประเทศไทยจะมีการขยายการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานหลายอย่าง ทั้งทางด้านขยายเครือข่ายรถไฟความเร็วสูง ที่จะเชื่อมต่อพื้นที่ทั้ง 4 ด้าน ทั้งทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตกของประเทศไทย ไปจนถึงทางใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นประเทศที่มีตลาดใหญ่ จะทำให้ผู้ประกอบการสามารถขยายตลาดได้มากขึ้น พร้อมทั้งการขยายระบบขนส่งมวลชนไปยังพื้นที่รอบนอก ขยายการลงทุนด้านการขนส่งทางน้ำ และการขนส่งทางอากาศ ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตออกไปตามความต้องการที่เพิ่มสูงขึ้น

12) ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน

มอติโม และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) อธิบายว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ได้แก่ การเป็นแหล่งแรงงาน นักลงทุนจะเลือกเข้าไปลงทุนในประเทศที่มีปริมาณแรงงานเหลือเฟือหรือมีปริมาณแรงงานเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุตสาหกรรมที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง

13) คุณภาพของแรงงาน

ชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) อธิบายว่า การมีสัดส่วนของแรงงานที่มีทักษะอยู่มากเพียงใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะมากขึ้น เพราะฉะนั้น ประเทศที่มีแรงงานคุณภาพดี จึงเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศตนมากขึ้น โดยเฉพาะการลงทุนในกิจการประเภทที่ต้องใช้แรงงานฝีมือ

14) อัตราค่าจ้างแรงงาน

ดันนิง (Dunning, 1973) อธิบายว่า ปัจจัยแรงงานเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดการลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะขยายการลงทุนไปยังประเทศที่มีต้นทุนแรงงานต่ำ

ชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) อธิบายว่า การที่ประเทศผู้รับการลงทุนมีแรงงานมากโดยมีค่าแรงถูก เป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เพราะทำให้สามารถผลิตสินค้าโดยเสียต้นทุนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศ และยิ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เนื่องจากประเทศเจ้าของทุนเผชิญกับภาวะค่าแรงที่สูงขึ้น จึงเลือกที่จะเข้าไปลงทุนในกลุ่มประเทศที่มีค่าแรงถูกกว่า

15) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

คอนนิง (Konings, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ การมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของประเทศผู้รับการลงทุน เพราะหากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศไม่มีเสถียรภาพ อาจมีผลทำให้องค์การธุรกิจต้องประสบการขาดทุน หรือได้ผลกำไรน้อยกว่าที่คาดคะเนไว้ และมูลค่าของทรัพย์สินเมื่อคิดอยู่ในหน่วยของเงินตราต่างประเทศอาจมีค่าลดลงได้ ทำให้มีความเสี่ยงภัยมากขึ้น ซึ่งเป็นการเสี่ยงภัยอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

มอติมอ และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) อธิบายว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ได้แก่ ความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ

โบลนิเกน (Blonigen, 2011) อธิบายว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนในต่างประเทศ ได้แก่ อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate Effects) การแข็งค่าของอัตราแลกเปลี่ยนจะส่งผลให้เกิดการออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ในประเทศที่มีอัตราแลกเปลี่ยนอ่อนค่าลง

2.5.2 ปัจจัยระดับจังหวัด

1) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรและไม่ใช่ภาษีอากร และตามหลักเกณฑ์ปัจจุบัน การตั้งสถานประกอบการในภูมิภาค ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์มากกว่าการตั้งสถานประกอบการในส่วนกลาง เช่น การตั้งสถานประกอบการในเขต 3 จะได้รับสิทธิประโยชน์มากกว่าการตั้งสถานประกอบการในเขต 2 และเขต 1 เป็นต้น

2) นโยบายของท้องถิ่น

คอนนิง (Konings, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของท้องถิ่น ความรู้สึกชาตินิยมของคนในท้องถิ่น เช่น การต่อต้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ ทำให้องค์การธุรกิจไม่สามารถส่งสินค้าเข้าไปขายได้ จึงเลือกเข้าไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศร่วมกับนักลงทุนท้องถิ่นเพื่อลดการต่อต้านดังกล่าว

3) การมีส่วนร่วมของชุมชน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ทำให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากขึ้น

อย่างต่อเนื่อง ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ คือความเป็นมิตรของคนไทย ที่เป็นมิตรกับชนชาติต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนา หรือสีผิว นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีวัฒนธรรมไทยที่หลากหลาย ชนเชื้อชาติต่างๆ สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ ทำให้ผู้มาเยือนรู้สึกปลอดภัยเหมือนอยู่บ้าน เมื่อมาที่ประเทศไทย

4) สภาพแวดล้อมทางสังคม

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศปัจจัยหนึ่ง คือความเป็นมิตรของผู้คน ทำให้ผู้มาเยือนรู้สึกปลอดภัยเหมือนอยู่บ้านเมื่อมาที่ประเทศไทย

5) ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น มูลเหตุหรือปัจจัยจูงใจสำคัญ คือการมีความได้เปรียบในเรื่องแหล่งทรัพยากรหรือแหล่งวัตถุดิบ

เฮอเซอร์ (Herzer, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการจัดหาวัตถุดิบ โดยเฉพาะประเทศที่ประสบความสำเร็จทางอุตสาหกรรม แต่ขาดแคลนวัตถุดิบและทรัพยากรภายในประเทศ จึงต้องมีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีวัตถุดิบ มีทรัพยากรที่สมบูรณ์และราคาถูก

6) ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า

ดันนิง (Dunning, 1973) อธิบายว่า ปัจจัยตลาด ได้แก่ ขนาดของตลาด การขยายตัวของตลาด ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ และสภาพการแข่งขันในตลาด เป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งนักลงทุนจะเลือกลงทุนในแหล่งที่ใกล้ตลาด เพราะจะทำให้สามารถเข้าถึงแหล่งตลาดได้ดี

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศปัจจัยหนึ่ง คือตลาดผู้บริโภคในประเทศไทยซึ่งเป็นตลาดที่สำคัญที่มีจำนวนผู้บริโภคถึง 67 ล้านคน

7) ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด

คอนนิง (Konings, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ การเป็นแหล่งแรงงานที่มีค่าแรงถูก ซึ่งปัจจัยด้านความเพียงพอของแรงงานมีความสำคัญมากสำหรับอุตสาหกรรมที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง เช่น กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และกิจการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป เป็นต้น

8) คุณภาพของแรงงานในจังหวัด

ชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) อธิบายว่า การมีสัดส่วนของแรงงานที่มีทักษะอยู่มากเพียงใด การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะมากขึ้น เพราะฉะนั้น จังหวัดที่มีแรงงานคุณภาพดี จึงเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนโดยตรงในจังหวัดนั้นมากขึ้น โดยเฉพาะการลงทุนในกิจการประเภทที่ต้องใช้แรงงานฝีมือ เช่น กิจการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป หรือการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ต้องการแรงงานที่มีความละเอียด ประณีต เช่น กิจการผลิตผลิตภัณฑ์เครื่องประดับ เป็นต้น

9) อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด

คอนนิง (Konings, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ การเป็นแหล่งแรงงานที่มีค่าแรงถูก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง นักลงทุนจะมีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศ หรือท้องถิ่นที่มีค่าจ้างแรงงานถูกกว่าประเทศผู้ลงทุน

10) ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น ประเทศนั้นต้องมีความสะดวกด้านการคมนาคมขนส่ง ซึ่งทำให้ค่าใช้จ่ายในการขนส่งต่ำ

11) ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น ประเทศนั้นต้องมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานเพื่อทำให้มีต้นทุนต่ำ

12) ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยปัจจัยหนึ่ง คือความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต ได้แก่ การศึกษาและบริการด้านการดูแลสุขภาพ มาตรฐานการศึกษาในประเทศไทยได้รับการยอมรับจากหน่วยงานตรวจสอบนานาชาติจำนวนมาก นอกจากนี้ โรงเรียนและวิทยาลัยนานาชาติอีกหลายแห่งยังมีมาตรฐานการศึกษาในระดับโลก ในขณะที่การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีความโดดเด่นในส่วนของการบริการด้านการดูแลสุขภาพ ประเทศไทยได้รับการยอมรับจากทั่วโลกด้วยทีมแพทย์และเจ้าหน้าที่ ที่ได้รับการรับรองในระดับนานาชาติ พร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่ทันสมัย

2.5.3 ปัจจัยระดับบริษัท

1) ต้นทุนการผลิต

ดันนิง (Dunning, 1973) อธิบายว่า ปัจจัยการผลิตต่างๆ มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะขยายการลงทุนไปยังประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น เนื่องจากต้นทุนการผลิตของนักลงทุนต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง

ดังกอ และฮอกแมน (Djankov & Hoekman, 2000) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เนื่องจากต้นทุนการผลิตในประเทศที่เข้าไปลงทุนต่ำกว่าต้นทุนการผลิตในประเทศผู้ลงทุน

เฮอเซอร์ (Herzer, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดต้นทุนการผลิต ซึ่งเป็นแนวคิดที่อยู่บนพื้นฐานทฤษฎีความได้เปรียบระหว่างประเทศ นักลงทุนจะเลือกผลิตสินค้าในประเทศที่มีต้นทุนต่ำที่สุด ทั้งต้นทุนด้านวัตถุดิบ ต้นทุนด้านแรงงาน ต้นทุนด้านสาธารณูปโภค และต้นทุนด้านอื่นๆ เพื่อให้มีต้นทุนที่ต่ำสุด ให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตรายอื่นได้

2) ต้นทุนค่าขนส่ง

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น เนื่องจากการลงทุนในประเทศนั้นมีต้นทุนค่าขนส่งต่ำ

เฮอเซอร์ (Herzer, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อลดต้นทุนค่าขนส่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงในการขนส่งสินค้าไปจำหน่ายยังประเทศอื่น ทำให้นักลงทุนต้องย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศ ที่มีค่าขนส่งต่ำกว่า

3) ต้นทุนการดำเนินการ

ดันนิง (Dunning, 1981) อธิบายว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น นักลงทุนเลือกแหล่งลงทุนที่มีต้นทุนการดำเนินการต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง

4) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท

ดันนิง (Dunning, 1993) อธิบายว่า แรงจูงใจหรือสาเหตุที่บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขันของบริษัท

เฮอเซอร์ (Herzer, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการแข่งขันกับคู่แข่งที่ไปลงทุนในต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยลดช่องว่างทางการตลาดของคู่แข่ง เนื่องจากหากปล่อยให้คู่แข่งมีส่วนแบ่งตลาดสูงขึ้นเรื่อยๆ จะทำให้คู่แข่งมีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่ต่ำกว่า นอกจากนี้ การปล่อยให้คู่แข่งไปดำเนินธุรกิจในประเทศอื่นก่อน จะทำให้คู่แข่งมีความชำนาญกับการดำเนินธุรกิจในประเทศนั้นมากกว่า ซึ่งจะลำบากในการแข่งขันในภายหลัง

5) อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท

ดันนิง (Dunning, 1993) อธิบายว่า แรงจูงใจหรือสาเหตุที่บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เพื่อแสวงหาตลาด (Market Seeking) ที่มีตลาดขนาดใหญ่ หรือตลาดที่มีแนวโน้มเติบโตสูง โดยอาจมีเป้าหมายเพื่อรักษาส่วนแบ่งตลาดเดิมหรือค้นหาตลาดใหม่ก็ได้

ดังกอ และฮอกแมน (Djankov & Hoekman, 2000) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อเข้าไปลงทุนผลิตสินค้าในประเทศที่เป็นตลาดของตน ทดแทนการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ หรือทดแทนการส่งสินค้าเข้าสำหรับประเทศที่ได้รับการลงทุนดังกล่าว

เกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด เช่น การสร้างอำนาจผูกขาด การรักษาสถานภาพในการแข่งขัน และการทดแทนการค้าต่างประเทศ

เฮอเซอร์ (Herzer, 2007) อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาตลาดใหม่ๆ ทั้งนี้เพราะความเจริญทางวิทยาการ ได้ส่งผลให้อุตสาหกรรมต่างๆ สามารถผลิตสินค้าออกสู่ตลาดได้เป็นจำนวนมาก ในบางครั้งก็มากเกินไปจนความต้องการของผู้บริโภคในท้องถิ่น ทำให้นักลงทุนต้องหาตลาดใหม่ในต่างประเทศ ที่มีความเจริญเติบโตและมีขนาดเพียงพอที่จะรองรับสินค้าได้ ดังนั้นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ คือการรักษาอัตราการขยายตัวของ

ตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท หรือการขยายตลาดให้กว้างขวางขึ้น ทั้งตลาดเดิมที่มีอยู่ และการหาตลาดใหม่เพิ่มขึ้น

6) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้น หรือลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและอุปกรณ์ ทำให้ต้นทุนการดำเนินการขององค์การธุรกิจลดลง ซึ่งจะช่วยให้องค์การธุรกิจมีความสามารถในการแข่งขันได้มากขึ้น สามารถขยายตลาดการจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้น อันจะทำให้องค์การธุรกิจนั้นมีกำไรเพิ่มขึ้น

7) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนที่ผลิตเพื่อส่งออกทุกราย จะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเพื่อส่งออก ซึ่งทำให้ต้นทุนของผู้ประกอบการที่ผลิตเพื่อส่งออกลดลง ทำให้ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น

8) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

9) การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน

เกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) อธิบายว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยด้านที่ดิน ซึ่งผู้ลงทุนจะต้องได้ประโยชน์ด้านที่ดิน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ โดยมีปัจจัยหลายๆ อย่าง ทั้งปัจจัยภายในประเทศผู้ลงทุน ปัจจัยระดับองค์การธุรกิจ และปัจจัยภายในประเทศผู้รับการลงทุน ปัจจัยภายในประเทศผู้ลงทุน ได้แก่ รัฐบาลมีนโยบายให้องค์การธุรกิจออกไปลงทุนต่างประเทศ การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงาน การเพิ่มขึ้นของต้นทุนการผลิต ฯลฯ ปัจจัยระดับองค์การธุรกิจ ได้แก่ การต้องการขยายตลาด การต้องการขยายการลงทุนในประเทศที่มีต้นทุนต่ำกว่า ฯลฯ สำหรับปัจจัยภายในประเทศผู้รับการลงทุน ได้แก่ ปัจจัยด้านความได้เปรียบในเรื่องแหล่งที่ตั้ง ที่เป็นแหล่งที่มีวัตถุดิบหรือทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ การเป็นแหล่งแรงงานราคาถูก การมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน การมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค การมีตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจและสังคม สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยในภาวะปัจจุบัน ซึ่งมีวิธีดำเนินการศึกษาตามรายละเอียดในบทที่ 3

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยโดยการทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ และปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทั้งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ เพื่อให้ได้กรอบแนวคิดของงานวิจัย หลังจากนั้น ได้ดำเนินการวิจัยแบบผสมวิธี ทั้งการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ความรู้ ความจริงและข้อค้นพบที่สามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ได้อย่างครบถ้วน โดยในที่นี้ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

- 3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ
- 3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน และรายงานผลการดำเนินการ ต่อสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในปี พ.ศ. 2556 จำนวน 1,020 บริษัท ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่เปิดให้มีการส่งเสริมการลงทุน รวม 7 หมวด ดังนี้

หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร ได้แก่ กิจการเพาะขยายพันธุ์พืชและปรับปรุงพันธุ์พืช กิจการเพาะปลูกด้วยระบบไฮโดรโปนิกส์ (Hydroponics) กิจการปลูกป่า กิจการผลิตปุ๋ยชีวภาพ ปุ๋ยอินทรีย์ หรือสารปรับปรุงดิน กิจการขยายพันธุ์สัตว์หรือเลี้ยงสัตว์ กิจการผลิตอาหารสัตว์หรือส่วนผสมอาหารสัตว์ กิจการฆ่าและชำแหละสัตว์ กิจการฟอกหนัง แต่งสำเร็จหนังสัตว์ หรือการตกแต่งขนสัตว์ กิจการผลิตหรือถนอมอาหาร หรือสิ่งปรุงแต่งอาหารโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย (ยกเว้นการผลิตน้ำดื่มและไอศกรีม) กิจการผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชหรือสัตว์ กิจการผลิตแป้งจากพืช หรือเดกตริน หรือโมดิไฟด์สตาร์ช กิจการคัดคุณภาพและบรรจุ เก็บรักษา พืช ผัก ผลไม้ หรือดอกไม้ โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากพืชสมุนไพร (ยกเว้นยา สบู่ ยาสระผม ยาสีฟัน และเครื่องสำอาง) กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากผลพลอยได้หรือเศษวัสดุทางการเกษตร กิจการผลิตแอลกอฮอล์หรือเชื้อเพลิงจากผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งเศษหรือขยะหรือของเสีย กิจการห้องเย็น หรือกิจการห้องเย็นและขนส่งห้องเย็น และกิจการศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตร

หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน ได้แก่ กิจการทำเหมืองแร่หรือแต่งแร่ (ยกเว้นแร่ดีบุก) กิจการผลิตเซรามิก กิจการผลิตแก้วหรือผลิตภัณฑ์แก้ว กิจการผลิตวัสดุทน

ไฟหรือฉนวนกันความร้อน (ยกเว้นอิฐมวลเบา อิฐน้ำหนักเบา) กิจการผลิตแผ่นยิปซัมหรือผลิตภัณฑ์จากยิปซัม กิจการผลิตผลิตภัณฑ์คอนกรีตอัดแรงสำหรับงานสาธารณูปโภค กิจการผลิตผงโลหะ กิจการผลิตเฟอร์โรอัลลอย กิจการผลิตเหล็กขึ้นต้นและเหล็กขึ้นกลาง กิจการผลิตเหล็กขึ้นปลาย กิจการผลิตท่อเหล็กหรือท่อเหล็กไร้สนิม กิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กหล่อ กิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กทูป กิจการรีด ดึง หล่อ หรือทูปโลหะที่มีไขเหล็ก และกิจการตัดและแปรรูปโลหะ

หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตแผ่นซีเมนต์ กิจการผลิตรองเท้าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตกระเป๋าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตเครื่องกีฬาหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์หรือหนังเทียม กิจการผลิตที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ กิจการผลิตเลนส์ หรือแว่นตา หรือส่วนประกอบ (ยกเว้นเลนส์สายตา) กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์ กิจการผลิตเครื่องมือวิทยาศาสตร์ กิจการผลิตเครื่องเขียนหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตของเล่น กิจการผลิตสิ่งประดิษฐ์ (ยกเว้นผลิตภัณฑ์จากไม้หวงห้าม) และกิจการผลิตเครื่องเรือนหรือชิ้นส่วน

หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ได้แก่ กิจการผลิตเครื่องมือช่างและเครื่องมือวัด กิจการผลิตเครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ รวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ กิจการชุบหรือเคลือบผิว กิจการอบ-ชุบโลหะ กิจการต่อเรือหรือซ่อมเรือ กิจการผลิต ซ่อม หรือดัดแปลงอากาศยาน รวมทั้งชิ้นส่วนอุปกรณ์อากาศยาน หรือเครื่องใช้บนอากาศยาน กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการผลิตรถจักรยานยนต์ กิจการผลิตรถยนต์ กิจการผลิตเครื่องยนต์ต่อเนกประสงค์หรืออุปกรณ์ กิจการผลิตยานพาหนะ และเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ กิจการผลิตเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell) กิจการซ่อมชิ้นส่วนยานพาหนะ อุปกรณ์ไฟฟ้า หรืออิเล็กทรอนิกส์ กิจการซ่อมเครื่องจักรหรืออุปกรณ์เพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตหรือซ่อมบำรุงรักษาตู้สินค้าแบบคอนเทนเนอร์ กิจการผลิตโครงสร้างโลหะสำหรับงานก่อสร้างหรืองานอุตสาหกรรม และกิจการผลิตบ้านสำเร็จรูป

หมวด 5 อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้แก่ กิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าสำหรับงานอุตสาหกรรม กิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ กิจการซอฟต์แวร์ และกิจการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก ได้แก่ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์เคมีเพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม กิจการผลิตยาและหรือสารออกฤทธิ์สำคัญในยา กิจการผลิตปุ๋ยเคมี กิจการผลิตยาปราบศัตรูพืชหรือยากำจัดวัชพืช กิจการผลิตสี กิจการผลิตสิ่งปรุงแต่งสำหรับประติณร่างกาย กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก กิจการผลิตเยื่อกระดาษ กิจการผลิตกระดาษ กิจการผลิตสิ่งของจากเยื่อหรือกระดาษ และกิจการผลิตสิ่งพิมพ์

หมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค ได้แก่ กิจการสาธารณูปโภคและบริการพื้นฐาน กิจการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น กิจการบริการที่จอดรถท่องเที่ยว กิจการเดินเรือท่องเที่ยวหรือให้เช่าเรือท่องเที่ยว และกิจการสวนสนุก เป็นต้น กิจการสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น

กิจการโรงแรม กิจการบ้านพักและศูนย์สวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุ และกิจการศูนย์ฟื้นฟูสุขภาพ เป็นต้น กิจการที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง กิจการสร้างภาพยนตร์ไทย หรือการให้บริการแก่ธุรกิจสร้างภาพยนตร์ หรือบริการมัลติมีเดีย (Multimedia) กิจการพัฒนาพื้นที่สำหรับ กิจการอุตสาหกรรม กิจการขนส่งมวลชนและสินค้าขนาดใหญ่ กิจการศูนย์กระจายสินค้าด้วยระบบที่ทันสมัย กิจการศูนย์กระจายสินค้านี้ระหว่างประเทศด้วยระบบที่ทันสมัย กิจการศูนย์จัดหาจัดซื้อ ชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ (International Procurement Office) กิจการสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (Regional Operating Headquarters) กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน กิจการธุรกิจรับจ้างบริหารระบบธุรกิจระหว่างประเทศ (International Business Process Outsourcing) กิจการบริการด้านจัดการพลังงาน (Energy Service Company) กิจการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กิจการเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology) กิจการวิจัยและพัฒนา กิจการบริการทดสอบทางวิทยาศาสตร์ กิจการบริการสอบเทียบมาตรฐาน (Calibration) กิจการออกแบบผลิตภัณฑ์ กิจการบริการบำบัดน้ำเสีย กำจัด หรือขนถ่ายกากอุตสาหกรรมหรือสารเคมีที่เป็นพิษ และกิจการนำวัสดุที่ไม่ต้องการใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่

ทั้งนี้ บริษัทต่างๆ เหล่านี้ มีสถานประกอบการตั้งอยู่ในทุกพื้นที่ ที่เปิดให้การส่งเสริมการลงทุน ตามการแบ่งเขตของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ เขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) โดยมีที่ตั้งสถานประกอบการทั้งในนิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และพื้นที่ทั่วไป

2) กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยเลือกขนาดตัวอย่าง 15 เท่าของจำนวนตัวแปร ซึ่งแบบสอบถามมีตัวแปร 36 ตัว จึงเลือกขนาดตัวอย่าง 540 บริษัท ซึ่งขนาดตัวอย่างมีขนาดใหญ่ ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเปิดให้การส่งเสริมการลงทุน รวม 7 หมวด ได้แก่ หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง หมวด 5 อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก และหมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค และครอบคลุมบริษัทที่มีที่ตั้งสถานประกอบการทุกพื้นที่ในประเทศไทย ทั้งเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ตามการแบ่งเขตของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยมีที่ตั้งสถานประกอบการทั้งในนิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และพื้นที่ทั่วไป ทำให้ข้อมูลที่ได้ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ทั้งทางด้านภาพรวมของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เกี่ยวกับประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน ลักษณะของการลงทุน เป็นโครงการใหม่หรือโครงการขยาย ระยะเวลาที่เข้ามาลงทุน ทุนจดทะเบียนของบริษัท สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ จำนวนการจ้างงาน ที่ตั้งสถานประกอบการพื้นที่ในนิคม

อุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน หรือพื้นที่ทั่วไป ตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท มูลค่าการส่งออกต่อปี ตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท ลักษณะของลูกค้าในต่างประเทศ เป็นผู้ซื้อนำไปผลิตต่อ ผู้แทนจำหน่าย ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก หรือผู้บริโภครวม แหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า สาเหตุที่บริษัทต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของบริษัท ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของงานวิจัย ซึ่งรายละเอียดของแบบสอบถาม และขั้นตอนการออกแบบสอบถาม มีดังนี้

1) แบบสอบถาม (Questionnaire)

แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของบริษัท จำนวน 20 ข้อคำถาม ได้แก่ 1. ประเภทกิจการที่บริษัทได้รับการส่งเสริมการลงทุน เช่น เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน อุตสาหกรรมเบา ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก และกิจการบริการและสาธารณูปโภค 2. โครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เป็นโครงการใหม่หรือโครงการขยาย 3. ระยะเวลาในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เช่น ต่ำกว่า 3 ปี ตั้งแต่ 3-5 ปี ตั้งแต่ 6-10 ปี และมากกว่า 10 ปี 3. ทุนจดทะเบียนทั้งสิ้นของบริษัท เช่น ไม่เกิน 20 ล้านบาท เกิน 20-200 ล้านบาท เกิน 200-500 ล้านบาท และเกิน 500 ล้านบาท 5. สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติของบริษัท เช่น ต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 20 ต่างชาติถือหุ้นเกินร้อยละ 20-50 ต่างชาติถือหุ้นเกินร้อยละ 50 และต่างชาติถือหุ้นร้อยละ 100 6. จำนวนการจ้างงานทั้งหมด ณ ปัจจุบัน เช่น ไม่เกิน 50 คน ตั้งแต่ 51-200 คน ตั้งแต่ 201-500 คน และเกิน 500 คน 7. จังหวัดที่ตั้งสถานประกอบการ เช่น เขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) 8. พื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน หรือพื้นที่ทั่วไป 9. ตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท เช่น จำหน่ายในประเทศมากกว่าร้อยละ 50 จำหน่ายในประเทศไทยทั้งสิ้น ส่งออกมากกว่าร้อยละ 50 และส่งออกทั้งสิ้น 10. มูลค่าส่งออกต่อปี เช่น ส่งออกไม่เกิน 1,000 ล้านบาท ส่งออกตั้งแต่ 1,000-5,000 ล้านบาท ส่งออกตั้งแต่ 5,001-10,000 ล้านบาท และส่งออกเกิน 10,000 ล้านบาท 11. ตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท 12. ลักษณะของลูกค้าในต่างประเทศของบริษัท เป็นผู้ซื้อไปผลิตต่อ ตัวแทนจำหน่าย ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก หรือผู้บริโภครวม 13. แหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้าของบริษัท เช่น ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ และใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น 14. ในกรณี

ที่บริษัทใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ สาเหตุที่บริษัทนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ มีอะไรบ้าง เช่น วัตถุดิบนำเข้าคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ บริษัทมีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศ และไม่มีวัตถุดิบในประเทศ 15. ปัญหาด้านแรงงานที่บริษัทประสบอยู่ เช่น แรงงานที่มีฝีมือหายาก แรงงานเรียกร้องค่าจ้างสูงไป ปริมาณแรงงานไม่เพียงพอ แรงงานเข้า-ออก บ่อย แรงงานมีความชำนาญไม่พอ และอื่นๆ 16. ปัญหาด้านวัตถุดิบ เช่น ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย วัตถุดิบในประเทศไทยมีไม่เพียงพอ ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า คุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี และอื่นๆ 17. ปัญหาด้านเครื่องจักร เช่น เครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศไทย เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง ประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร และอื่นๆ 18. ปัญหาด้านโลจิสติก เช่น ปัญหาด้านการขนส่งทางถนนและระบบราง ปัญหาด้านท่าเรือ ปัญหาด้านท่าอากาศยาน และอื่นๆ 19. ปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ เช่น กฎ ระเบียบราชการซ้ำซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน กฎ ระเบียบราชการไม่ชัดเจน และอื่นๆ และปัญหาด้านอื่นๆ ซึ่งลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตัวเลือก (Checklist)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ จนได้เป็นกรอบแนวคิด โดยปัจจัยระดับประเทศ ได้แก่ ผลิตรถยนต์มวลรวมภายในประเทศ เสถียรภาพทางการเมือง สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย ตลาดอาเซียน ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย ระดับการเปิดเสรีทางการค้า ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน ความเพียงพอของปริมาณแรงงานคุณภาพของแรงงานไทย อัตราค่าจ้างแรงงาน อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด ได้แก่ สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของชุมชน สภาพแวดล้อมทางสังคม ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด คุณภาพของแรงงานในจังหวัด อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต และปัจจัยระดับบริษัท ได้แก่ ต้นทุนการผลิต ต้นทุนค่าขนส่ง ต้นทุนการดำเนินการ ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และการได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จาก “เห็นด้วยมากที่สุด” มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน ถึง “เห็นด้วยน้อยที่สุด” มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิด ที่ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถให้ความคิดเห็นอย่างอิสระนอกเหนือจากส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยต่อไป

2) ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

การสร้างแบบสอบถามมีขั้นตอน ดังนี้

(1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทั้งทางด้านแนวคิด ทฤษฎี การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ และสัมภาษณ์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของบริษัท ปัญหาและอุปสรรคในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เพื่อให้ได้เป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถาม

(2) สร้างแบบสอบถามตามนิยามปฏิบัติการ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้และปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการวิจัย จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา ตลอดจนสอบความถูกต้องของภาษา และนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่สามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ได้อย่างครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ทั้งทางด้านการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

(3) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการลงทุนโดยตรงต่างประเทศและธุรกิจระหว่างประเทศ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีการกำหนดคะแนนที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง ข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

คะแนน - 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

(4) หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (IOC: Index of Item Objective Congruence)

หลังจากที่ให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนที่ได้ ไปคำนวณหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และอัจฉรา ขำนิประศาสน์, 2545) เพื่อที่จะได้ทราบว่า มีความสอดคล้องกันหรือไม่ ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

R = คะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในข้อคำถามแต่ละข้อ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การแปลความหมาย มีดังนี้

ค่า IOC \geq 0.50 หมายความว่า มีความเที่ยงตรงข้อคำถามตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ค่า IOC $<$ 0.50 หมายความว่า คำถามไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลจากการนำคะแนนที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ ไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อความกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ .80 แสดงว่า มีความเที่ยงตรง ข้อคำถามตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยสามารถที่จะนำแบบสอบถามไปดำเนินการต่อไป เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

(5) การทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงหรือความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยจากผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ โดยการนำแบบสอบถามดังกล่าวไปสอบถามกลุ่มบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนในประเทศไทยโดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำนวน 30 บริษัท หลังจากที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามดังกล่าวมาตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของข้อมูล หลังจากนั้น ได้นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบแล้วไปให้คะแนน และวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ α = ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อถือได้

n = จำนวนข้อทั้งหมด

S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

หลังจากคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นตามสูตรดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.83 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าเป็นค่าที่เชื่อถือได้ (ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และอัจฉรา ชำนิประศาสน์, 2545) ผู้วิจัยสามารถนำแบบสอบถามดังกล่าวไปดำเนินการต่อไปเพื่อสอบถามบริษัทกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้

3.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในการแจกแบบสอบถามให้กับบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนในประเทศไทยโดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยมีหนังสือจากมหาวิทยาลัยฯ เป็นหนังสือนำเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้บริหารของบริษัทตอบแบบสอบถาม โดยได้แจกแบบสอบถามในทุกสำนักที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุน ในแต่ละประเภทกิจการที่เปิดให้มีการส่งเสริมการลงทุนและได้ดำเนินการแจกแบบสอบถาม ตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม ปี พ.ศ. 2557 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน ปี พ.ศ. 2557 มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 540 บริษัท (540 คน) ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling) เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริมการลงทุน หลังจากนั้น ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เพื่อให้ได้แบบสอบถามครบตามจำนวนที่ต้องการ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาครบตามจำนวนที่ต้องการ โดยมีขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ หมวด 1 กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร จำนวน 67 บริษัท

หมวด 2 กิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน จำนวน 15 บริษัท อุตสาหกรรมเบา จำนวน 31 บริษัท หมวด 4 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง จำนวน 148 บริษัท หมวด 5 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 91 บริษัท หมวด 6 กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก จำนวน 71 บริษัท และหมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค จำนวน 117 บริษัท รวมทั้งสิ้น 540 บริษัท โดยเป็นบริษัทที่ตั้งสถานประกอบการในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) จำนวน 167 ราย เขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) จำนวน 246 ราย และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) จำนวน 127 ราย

3.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามถูกนำไปวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้เกี่ยวกับการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยมีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เพื่อตอบวัตถุประสงค์ในการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ดังนี้

1.1) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ครอบคลุม ดังนี้ หมวด 1 กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร หมวด 2 กิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา หมวด 4 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง หมวด 5 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า หมวด 6 กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก และหมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค

1.2) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนว่าเป็นโครงการใหม่หรือโครงการขยาย

1.3) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามระยะเวลาที่บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ได้แก่ ระยะเวลาที่บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทยต่ำกว่า 3 ปี ระยะเวลาที่บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทย 3-5 ปี ระยะเวลาที่บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทย 6-10 ปี และระยะเวลาที่บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มากกว่า 10 ปี

1.4) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามทุนจดทะเบียน ได้แก่ บริษัทมีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 20 ล้านบาท บริษัทมีทุนจดทะเบียน 21-200 ล้านบาท บริษัทมีทุนจดทะเบียน 201-500 ล้านบาท และบริษัทมีทุนจดทะเบียนมากกว่า 500 ล้านบาท

1.5) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ได้แก่ สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติไม่เกินร้อยละ 20 ของทุนจดทะเบียน สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 21-50 ของทุนจดทะเบียน สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 51-99 ของทุนจดทะเบียน และต่างชาติถือหุ้นทั้งสิ้น

1.6) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามจำนวนการจ้างงาน ได้แก่ จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน จำนวน 51-200 คน จำนวน 201-500 คน และจำนวนเกิน 500 คน

1.7) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามที่ตั้งของสถานประกอบการ ตามการแบ่งเขตของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ เขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ)

1.8) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการ ได้แก่ ตั้งสถานประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม ตั้งสถานประกอบการในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และตั้งสถานประกอบการในพื้นที่ทั่วไป

1.9) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดการจำหน่ายสินค้า ได้แก่ จำหน่ายสินค้าในประเทศไทยมากกว่าร้อยละ 50 ของมูลค่ายอดขายทั้งสิ้น จำหน่ายสินค้าในประเทศไทยทั้งสิ้น ส่งออกมากกว่าร้อยละ 50 ของมูลค่ายอดขายทั้งสิ้น และส่งออกทั้งสิ้น

1.10) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามมูลค่าการส่งออกต่อปี ได้แก่ มูลค่าส่งออกต่อปีไม่เกิน 1,000 ล้านบาท มูลค่าส่งออกต่อปี 1,000-5,000 ล้านบาท มูลค่าส่งออกต่อปี 5,000-10,000 ล้านบาท และมูลค่าส่งออกต่อปีเกิน 10,000 ล้านบาท

1.11) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ฯลฯ

1.12) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ ได้แก่ ลูกค้าในต่างประเทศเป็นผู้ซื้อนำไปผลิตต่อ ตัวแทนจำหน่าย ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก และผู้บริโภค

1.13) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ได้แก่ ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ และใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น

1.14) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบ ได้แก่ วัตถุดิบนำเข้าคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ บริษัทมีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย และราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย

1.15) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านแรงงาน ได้แก่ แรงงานที่มีฝีมือหายาก แรงงานเข้า-ออก บ่อย แรงงานเรียกร้องค่าจ้างสูงเกินไป แรงงานมีความชำนาญไม่พอ และปริมาณแรงงานไม่พอ

1.16) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านวัตถุดิบ ได้แก่ ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า และคุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี

1.17) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านเครื่องจักร ได้แก่ เครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศไทย เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง ประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร และอื่นๆ

1.18) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านโลจิสติก ได้แก่ ปัญหาด้านการขนส่งทางถนนและระบบราง ปัญหาด้านท่าเรือ ปัญหาด้านท่าอากาศยาน และอื่นๆ

1.19) ค่าความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ ได้แก่ กฎ ระเบียบซ้ำซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน กฎ ระเบียบไม่ชัดเจน และอื่นๆ

2) การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสอบถามความคิดเห็นของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน เกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในส่วนของระดับความสำคัญสำหรับความคิดเห็นที่มีต่อแต่ละข้อคำถาม และระดับความคิดเห็นรวมของทุกคำถามในแต่ละปัจจัย เพื่อการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{n}$$

โดย X_i = ค่าคะแนนจากผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน
 \bar{X} = ค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด
 N = จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวิเคราะห์และแปลความหมายระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

คะแนน	5	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง	ระดับมาก
คะแนน	3	หมายถึง	ระดับปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง	ระดับน้อย
คะแนน	1	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนค่าเฉลี่ยในแต่ละระดับนั้น ใช้สูตรการคำนวณ ช่วงกว้างของชั้นได้ ดังนี้ (มัลลิกา บุนนาค, 2550)

$$\begin{aligned} \text{Interval (I)} &= \frac{\text{Rang(R)}}{\text{Class(S)}} \\ I &= (5-1)/5 \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ผลที่ได้จากการวัดค่าตัวแปร จะนำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย เพื่อนำไป เปรียบเทียบกับเกณฑ์การวัด ดังนี้

ระดับคะแนน	ความหมาย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80	คะแนนบ่งชี้ถึงระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60	คะแนนบ่งชี้ถึงระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40	คะแนนบ่งชี้ถึงระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20	คะแนนบ่งชี้ถึงระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00	คะแนนบ่งชี้ถึงระดับมากที่สุด

หลังจากที่ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาแล้ว ผู้วิจัยได้ ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ทั้งการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

2.2) การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยมีการดำเนินการ ดังนี้

(1) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) เพื่อสำรวจและระบุองค์ประกอบร่วม ที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยพิจารณาความเหมาะสมของข้อมูล ด้วยค่าสหสัมพันธ์แตกต่างจากศูนย์ โดยสามารถทดสอบได้ ด้วยค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (Bartlett's Test of Sphericity) มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าดัชนี ไกเซอร์-ไมเยอ-ออลคิน มีค่าเข้าใกล้ 1 การสกัดองค์ประกอบ (Factor Extraction) ด้วยการวิเคราะห์ ส่วนประกอบสำคัญ (Principal Component Analysis) เกณฑ์ในการพิจารณาจำนวนองค์ประกอบ ด้วยค่าไอเกน (Eigen Values) มากกว่า 1 และร้อยละของความแปรปรวนสะสม 60 ขึ้นไป หมุนแกน องค์ประกอบแบบตั้งฉาก (Varimax Rotation) ค่าร่วมกัน (Communalities) หรือสัดส่วนของความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตที่กระจายไปในทุกตัวประกอบรวมกัน 0.40 ขึ้นไป

(2) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) ซึ่งเป็นเทคนิคการทดสอบความสอดคล้องระหว่างข้อมูลกับโมเดลที่กำหนดให้มีตัวแปร

คุณลักษณะแฝง ที่อยู่เบื้องหลังตัวแปรที่สังเกตได้ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์องค์ประกอบ เพื่อสำรวจและระบุองค์ประกอบ และเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างตัวแปรใหม่ โดยใช้โมเดลการวัดของโมเดลโครงสร้างความแปรปรวนร่วม ทำให้ผลการวิเคราะห์ที่ได้มีความสมเหตุสมผล ตรงตามความเป็นจริงมากขึ้น ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ในการตรวจสอบความตรงของโมเดลองค์ประกอบที่เป็นสมมติฐานการวิจัย หรือการประเมินผลความถูกต้องของโมเดลองค์ประกอบ หรือการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลองค์ประกอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยพิจารณาค่าสถิติ ได้แก่ 1) ค่าสถิติไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญ ($p > .05$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index: GFI) และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ด้วยค่าองศาอิสระ (Adjusted Goodness of Fit Index: AGFI) มีค่ามากกว่า 0.90 ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณ (Root Mean Square Error of Approximation: RMSEA) มีค่าต่ำกว่า 0.06 แสดงว่า โมเดลองค์ประกอบสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (เสรี ชัดแจ้ง, 2547)

(3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา และทำการวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น (Linear Structural Relation Model) ของปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้น กระทำโดยใช้โปรแกรมลิสเรล

(4) การตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลองสมมติฐาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากเกณฑ์การพิจารณาความกลมกลืนรวมทั้งหมดของแบบจำลอง (Overall Fit) ดังต่อไปนี้ร่วมกัน 1) ค่าไค-สแควร์ (Chi-Squares: χ^2) เป็นการทดสอบว่าแบบจำลองเชิงทฤษฎีที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หรือไม่ ถ้าค่าไค-สแควร์ มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า แบบจำลองที่สร้างขึ้นไม่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนั้น ยังพิจารณาจากสัดส่วนของค่าไค-สแควร์ และค่าองศาอิสระ (Degree of Freedom: df) ประกอบด้วย โดยสัดส่วนดังกล่าวควรมีค่าต่ำกว่า 2.00 2) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index: GFI) และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ด้วยค่าองศาอิสระ (Adjusted Goodness of Fit Index: AGFI) ซึ่งโดยทั่วไปค่าดัชนีทั้งสองนี้ จะมีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 ทั้งนี้ ค่าดัชนีที่มากกว่าย่อมแสดงว่า แบบจำลองที่สร้างขึ้นมีความกลมกลืนกับข้อมูลการวิจัยดีกว่า กล่าวคือค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ด้วยค่าองศาอิสระที่เข้าใกล้ 1.00 แสดงว่า แบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 3) ค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษ (Root Mean Squared Residual: RMR) เป็นดัชนีที่บอกขนาดของเศษที่เหลือโดยเฉลี่ยจากการเปรียบเทียบระดับความกลมกลืนของแบบจำลองกับข้อมูลการวิจัย ค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษ ยิ่งเข้าใกล้ 0 แสดงว่า แบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลการวิจัย 4) ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณ (Root Mean Square Error of Approximation: RMSEA) เป็นค่าสถิติที่พัฒนาจากความเชื่อที่ว่าข้อตกลงเบื้องต้นของค่าไค-สแควร์ ที่ว่า แบบจำลองการวิจัยมีความตรงนั้น ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เนื่องจากเมื่อเพิ่มจำนวนพารามิเตอร์อิสระ ค่าสถิติมีค่าลดลง เพราะค่าสถิตินี้ขึ้นอยู่กับประชากรต่อหน่วยองศาอิสระ ค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณนี้ควรมีค่าต่ำกว่า 0.06 5) ค่าประมาณพารามิเตอร์ ความคลาดเคลื่อน

มาตรฐาน ค่าสถิติที่ ถ้าค่าประมาณที่ได้ไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่า ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานมีขนาดใหญ่ และแบบจำลองอาจจะไม่ดีพอ และตรวจสอบดูว่า ค่าประมาณพารามิเตอร์ที่ได้จากการวิเคราะห์มีความสมเหตุสมผล หรือมีค่าแปลกเกินความจริงหรือไม่ มีขนาดและเครื่องหมายตรงตามข้อมูลจำเพาะที่ระบุไว้ในสมมติฐานการวิจัยหรือไม่ รวมทั้งการตรวจสอบโดยการพิจารณาสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (Squared Multiple Correlation: R^2) ถ้าค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์มีค่าน้อย แสดงว่า แบบจำลองมีความตรงน้อย หรือไม่มีประสิทธิผล

(5) การวิเคราะห์โดยใช้โมเดลสำเร็จรูปทางสถิติ มีการดำเนินการวิเคราะห์ 6 ขั้นตอน คือ 1) การกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล (Specification of the Model) 2) การระบุค่าความเป็นไปได้ค่าเดียวของโมเดล (Identification of the Model) 3) การประมาณค่าพารามิเตอร์ของโมเดล (Parameter Estimation of the Model) 4) การตรวจสอบความตรงของโมเดล (Validation of the Model) 5) การปรับโมเดล (Model Adjustment) 6) การแปรผลการวิเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โมเดลที่ใช้มีการวิเคราะห์องค์ประกอบ การวิเคราะห์เส้นทาง และการประมาณค่าพารามิเตอร์ถดถอยไปพร้อมกัน นอกจากนี้ ยังมีการวิเคราะห์ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พร้อมทั้งมีการรายงานดัชนีความสอดคล้องด้วย โมเดลที่สำคัญ คือโมเดลการวัด (Measurement Model) เป็นโมเดลแสดงความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้กับตัวแปรแฝง ซึ่งโมเดลการวัดนี้สามารถแก้ปัญหาความคลาดเคลื่อนในการวัด (Measurement Error) ได้ อีกส่วนก็คือโมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model) เป็นโมเดลที่อธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (On Model) แบบอิทธิพลทางเดียวหรือแบบอิทธิพลย้อนกลับ รวมทั้งโมเดลที่มีปัญหาการร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) (Bollen, 1989 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2537)

(6) ขั้นตอนการวิเคราะห์โมเดลโดยใช้โปรแกรมลิสเรล

การสร้างโมเดลในการวิจัย ผู้วิจัยสร้างโมเดลจากการทบทวนเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และทำการตรวจสอบโมเดลที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เพื่อดูว่า โมเดลที่สร้างขึ้นนั้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ โดยวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมลิสเรล โดยมีขั้นตอนที่สำคัญ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล (Speciation of the Model) คือการกำหนดค่าเมทริกซ์ทั้ง 8 เมทริกซ์ ให้สอดคล้องกับโมเดลการวิจัย การกำหนดข้อมูลจำเพาะได้ 3 รูปแบบ ดังนี้ 1) พารามิเตอร์กำหนด (Fixed Parameter: FI) หมายถึงพารามิเตอร์ในโมเดลการวิจัยที่ไม่มีเส้นแสดงอิทธิพลระหว่างตัวแปร ซึ่งสามารถกำหนดค่าความสัมพันธ์ในเมทริกซ์ด้วยสัญลักษณ์ “0” 2) พารามิเตอร์บังคับ (Constrained Parameters: ST) หมายถึง พารามิเตอร์ในโมเดลการวิจัยที่มีเส้นแสดงอิทธิพลระหว่างตัวแปรและพารามิเตอร์ขนาดอิทธิพลนั้นเป็นค่าที่จะต้องมีการประมาณ แต่มีเงื่อนไขกำหนดให้พารามิเตอร์บางตัวมีค่าเฉพาะคงที่ ซึ่งถ้าบังคับให้เป็นหนึ่ง ก็สามารถกำหนดค่าความสัมพันธ์ในเมทริกซ์ด้วยสัญลักษณ์ “1” 3) พารามิเตอร์อิสระ (Free Parameters: FR) หมายถึงพารามิเตอร์ในโมเดลการวิจัยที่ต้องการประมาณค่า และไม่ได้บังคับให้มีค่าอย่างใดอย่างหนึ่ง ใช้สัญลักษณ์ “*”

ขั้นตอนที่ 2 การระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวของโมเดล (Identification of the Model) การระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวทำให้ผู้วิจัยทราบได้ล่วงหน้าว่า โมเดลนั้นจะประมาณค่าพารามิเตอร์ได้หรือไม่ เงื่อนไขที่ทำให้ระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวพอดีที่ต้องพิจารณาอยู่ 3 ประเภท (Bollen, 1989: Long, (1983) อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) คือเงื่อนไขจำเป็น (Necessary Condition) เงื่อนไขพอเพียง (Sufficient Condition) และเงื่อนไขจำเป็นและพอเพียง (Necessary and Sufficient Conditions)

ขั้นตอนที่ 3 การประมาณค่าพารามิเตอร์จากโมเดล (Parameter Estimation of the Model) จุดมุ่งหมายของการประมาณค่าพารามิเตอร์ คือการหาค่าพารามิเตอร์ที่จะทำให้เมตริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมที่คำนวณได้จากกลุ่มตัวอย่าง (S) และเมตริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมที่ถูกสร้างขึ้นจากพารามิเตอร์ ที่ประมาณค่าได้จากโมเดล สมมติฐาน (Σ หรือ Sigma) มีค่าใกล้เคียงกันมากที่สุด ถ้าหากเมตริกซ์ทั้งสองมีค่าใกล้เคียงกัน แสดงว่าโมเดลที่เป็นสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ในการกำหนดเงื่อนไขให้เมตริกซ์ทั้งสองมีค่าใกล้เคียงกัน ใช้วิธีการสร้างฟังก์ชันความกลมกลืน (Fit or Fitting Function) รูปแบบของฟังก์ชันทุกฟังก์ชันที่สร้างขึ้นต้องมีคุณสมบัติรวม 4 ประการ คือ 1) ฟังก์ชันความกลมกลืนต้องเป็นสเกลลาร์ หรือเป็นตัวเลขจำนวน 2) ฟังก์ชันความกลมกลืนต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับศูนย์ 3) ฟังก์ชันความกลมกลืนมีค่าเท่ากับศูนย์ เมื่อเมตริกซ์ S และ Σ มีค่าเท่ากัน เท่านั้น 4) ฟังก์ชันความกลมกลืนเป็นฟังก์ชันต่อเนื่อง (Continuous Function) วิธีการประมาณค่าพารามิเตอร์ในโปรแกรมมี 7 วิธี ในจำนวนนี้ เป็นการประมาณค่าที่ใช้ความกลมกลืน มี 5 แบบ คือ 1) วิธีกำลังสองน้อยที่สุดไม่ถ่วงน้ำหนัก (Unweighted Least Squares = ULS) 2) วิธีกำลังสองน้อยที่สุดถ่วงน้ำหนักทั่วไป (Generalized Least Squares = GLS) 3) วิธีไลค์ลิตูดสูงสุด (Maximum Likelihood = ML) 4) วิธีกำลังสองน้อยที่สุดถ่วงน้ำหนักทั่วไป (Generally Weight Least Square = GWLS) 5) วิธีกำลังสองน้อยที่สุดถ่วงน้ำหนักแนวทแยง (Diagonally Weighted Least Squares = DWLS)

ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบความตรงของโมเดล (Validation of the Model) ขั้นตอนนี้เป็นตรวจสอบความตรงของโมเดลที่เป็นสมมติฐานการวิจัยหรือการประเมินผลความถูกต้องของโมเดล หรือการตรวจสอบความกลมกลืนระหว่างข้อมูลเชิงประจักษ์กับโมเดล ค่าสถิติที่ช่วยในการตรวจสอบความตรงของโมเดล มี 5 วิธี (Joreskog & Sorbom, 1989 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ดังต่อไปนี้ 1) ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานและสหสัมพันธ์ของค่าประมาณพารามิเตอร์ (Standard Errors and Correlations of Estimates) ถ้าสหสัมพันธ์ระหว่างค่าประมาณมีค่าสูงมาก เป็นสัญญาณแสดงว่า โมเดลการวิจัยใกล้จะไม่เป็นบวกแน่นอน (Non Positive Definite) เป็นโมเดลที่ไม่ดีพอ 2) สหสัมพันธ์พหุคูณและสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (Multiple Correlations and Coefficients of Determination) ค่าสถิติเหล่านี้ควรมีค่าสูงสุดไม่เกินหนึ่งและค่าที่สูง แสดงว่าโมเดลมีความตรง 3) ค่าสถิติวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Measures) ค่าสถิติในกลุ่มนี้ ใช้ตรวจสอบความตรงของโมเดล เป็นภาพรวมทั้งโมเดล สำหรับโปรแกรมมี 7 ประเภท (Joreskog & Sorbom, 1989 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ดังต่อไปนี้ 1) ค่าไค-สแควร์ (Chi-square Statistics) ถ้าค่าไค-สแควร์มีค่าต่ำมาก ยิ่งมีค่าใกล้ศูนย์มากเท่าไร แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าไค-สแควร์ ควรมีค่าเท่ากับองศาอิสระสำหรับโมเดลที่มีความกลมกลืนกับ

ข้อมูลเชิงประจักษ์ (Sarlis & Stronkhorst, 1984) 2) ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index = GFI) ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน มีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เมื่อขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีค่าสูงขึ้น ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 3) ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index = AGFI) มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับดัชนีวัดระดับความกลมกลืน 4) ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual = RMR) ค่าของดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือยิ่งเข้าใกล้ศูนย์ แสดงว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

การวิเคราะห์เศษเหลือหรือความคลาดเคลื่อน (Analysis of Residuals) ในการใช้โปรแกรม ผู้วิจัยวิเคราะห์เศษเหลือควบคู่กันไปกับดัชนีตัวอื่นๆ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความคลาดเคลื่อนมีหลายแบบ แต่ละแบบให้ประโยชน์ในการตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนี้ 1) เมทริก เศษเหลือ หรือความคลาดเคลื่อนในการเทียบความกลมกลืน (Fitted Residuals Matrix) ถ้าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูล ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน ไม่ควรมีค่าเกิน 2 ถ้ายังมีค่าเกิน 2 ต้องปรับโมเดล 2) คิวพล็อต (Q-Plot) เป็นกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าความคลาดเคลื่อนกับควอนไทล์ปกติ (Normal Quantile) ได้เส้นกราฟมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุมเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ แสดงว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีดัดแปรโมเดล (Model Modification Indices) เป็นค่าสถิติเฉพาะสำหรับพารามิเตอร์แต่ละตัว มีค่าเท่ากับ ค่าไค-สแควร์ ที่ลดลง เมื่อกำหนดให้พารามิเตอร์ตัวนั้นเป็นพารามิเตอร์อิสระ หรือมีการผ่อนคลายข้อกำหนดเงื่อนไขบังคับของพารามิเตอร์นั้น

ขั้นตอนที่ 5 การปรับโมเดล (Model Adjustment) ในกรณีที่ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดล พบว่า โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยทำการปรับโมเดล โดยอาศัยดัชนีดัดแปรโมเดลเป็นแนวทางในการปรับโมเดล จนกว่าจะได้โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขั้นตอนที่ 6 การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ผู้วิจัยทำหลังจากที่ได้โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เรียบร้อยแล้ว

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการทำความเข้าใจเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความสะดวกยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และความหมาย ที่ใช้แทนค่าสถิติและตัวแปรต่างๆ ในการนำเสนอ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

\bar{X} หมายถึง ค่ามัธยฐานเลขคณิต หรือค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

Max หมายถึง คะแนนสูงสุด (Maximum)

Min หมายถึง คะแนนต่ำสุด (Minimum)

Sk หมายถึง ค่าความเบ้ (Skew Ness)

Ku หมายถึง ค่าความโด่ง (Kurtosis)

X^2 หมายถึง ดัชนีตรวจสอบความกลมกลืนประเภทค่าสถิติไค-สแควร์

Df	หมายถึง	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
Δ_x	หมายถึง	เมทริกซ์ พารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรภายนอกแฝง
Δ_Y	หมายถึง	เมทริกซ์ พารามิเตอร์สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรสังเกตได้บนตัวแปรภายในแฝง
Γ	หมายถึง	เมทริกซ์ อิทธิพลเชิงสาเหตุจากตัวแปรภายนอกแฝงไปยังตัวแปรภายในแฝง
β	หมายถึง	เมทริกซ์ อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายในแฝง
φ	หมายถึง	เมทริกซ์ ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรภายนอกแฝง
ψ	หมายถึง	เมทริกซ์ ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรภายในแฝง
Θ_δ	หมายถึง	เมทริกซ์ พารามิเตอร์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรภายนอกสังเกตได้
Θ_ϵ	หมายถึง	เมทริกซ์ พารามิเตอร์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรภายในสังเกตได้
R^2	หมายถึง	สัมประสิทธิ์การทำนาย (Coefficient of Determination)
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
AGFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual)
P	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าเอกสารไปปรึกษาและหาข้อมูลเพิ่มเติม โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้บริหารของบริษัทต่างชาติที่สนใจจะเข้ามาลงทุน หรือขยายการลงทุนในประเทศไทย ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดรายละเอียดต่างๆ ที่ปรากฏในกรอบแนวคิดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย และค้นหาคำตอบเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรง

จากต่างประเทศในประเทศไทย ได้ถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์มากขึ้น สำหรับวิธีการดำเนินการวิจัย มีดังนี้

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ไปพบผู้บริหารบริษัทต่างชาติ จำนวน 80 บริษัท ประกอบด้วยผู้บริหาร กิจการผลิตพืช ผัก ผลไม้บรรจุกระป๋องเพื่อส่งออก กิจการผลิตอาหารพร้อมรับประทาน กิจการผลิต เครื่องดื่ม กิจการผลิตยางรถยนต์และยางเครื่องบิน กิจการผลิตเครื่องสุขภัณฑ์ กิจการผลิตรองเท้า หนังสื กิจการผลิตเครื่องกีฬา กิจการผลิตชิ้นส่วนโลหะ กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ กิจการผลิต แม่พิมพ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์ และกิจการบริการ โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจใน ปัจจุบัน ทั้งทางด้านการผลิต การจำหน่าย การใช้วัตถุดิบ แหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต การลงทุนด้าน เครื่องจักร เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ การจ้างแรงงานทั้งหมด อัตรา ค่าจ้างแรงงาน และความสนใจที่จะออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ พบว่า มีบริษัทที่สนใจจะออกไป ลงทุนโดยตรงในประเทศไทย จำนวน 10 บริษัท ประกอบด้วยกิจการผลิตยางรถยนต์และยาง เครื่องบิน กิจการผลิตเครื่องสุขภัณฑ์ กิจการผลิตรองเท้าหนังสื กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และกิจการบริการ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างใน การวิจัยครั้งนี้

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแนวทางในการกำหนดกรอบคำถามสำหรับการ สัมภาษณ์ (Main Questions) ได้มาจากการศึกษาทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และมี ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้ (งามพิศ สัตย์สงวน, 2547)

- 1) การศึกษาทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) นำนิยามปฏิบัติการที่กำหนดตามกรอบแนวคิด เพื่อนำมาพัฒนาสร้างแบบ สัมภาษณ์ให้ครอบคลุมตามนิยามปฏิบัติการ
- 3) นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้จากการพัฒนาขึ้น ขอความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา
- 4) นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบอีกครั้ง
- 5) ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity)
- 6) แบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหาเป็น เคำโครงที่ใช้ในการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่กำหนดไว้ในการศึกษา

3.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติ จำนวน 10 ท่าน ซึ่งเป็นกลุ่ม ตัวอย่างที่สนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยมีรายละเอียดในการเก็บข้อมูล ดังนี้

1) วิธีการสัมภาษณ์

1.1) การสัมภาษณ์ครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์แบบมีระบบ (Structured Interviews) โดยผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการสัมภาษณ์ รายการคำถาม เวลา และสถานที่สัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยไป

สัมภาษณ์ที่สำนักงานของผู้ให้สัมภาษณ์ ตามวัน และเวลาที่กำหนด รวมทั้งสิ้น 10 ท่าน สัมภาษณ์เกี่ยวกับรายละเอียดของการประกอบธุรกิจ ทั้งทางด้านขนาดการลงทุน กำลังการผลิต ปริมาณการผลิตต่อปี การจำหน่าย การจ้างงาน เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต และปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุน หรือขยายการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งในขณะที่สัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามระบบที่วางไว้ ทำให้บรรยากาศและวิธีการสัมภาษณ์มีความคล้ายคลึงกัน และมีมาตรฐานเดียวกัน ทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกัน ไม่เบี่ยงเบน อันเนื่องมาจากความแตกต่างในการสัมภาษณ์

1.2) การสัมภาษณ์ครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์แบบรายบุคคล (Individual Interviews) ซึ่งผู้ถูกสัมภาษณ์ ให้ข้อมูลที่เป็นทัศนะได้อย่างอิสระ และเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews)

2) หลักการสัมภาษณ์

2.1) ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการสัมภาษณ์ไว้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยได้เตรียมแนวคำถาม สมุดบันทึก กล้องถ่ายรูป เทปบันทึกเสียง และล่ามสำหรับแปลในกรณีให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญพูดภาษาจีน

2.2) ผู้วิจัยได้มีการติดต่อนัดหมายผู้ให้สัมภาษณ์ล่วงหน้า

3) รูปแบบคำถามในการสัมภาษณ์

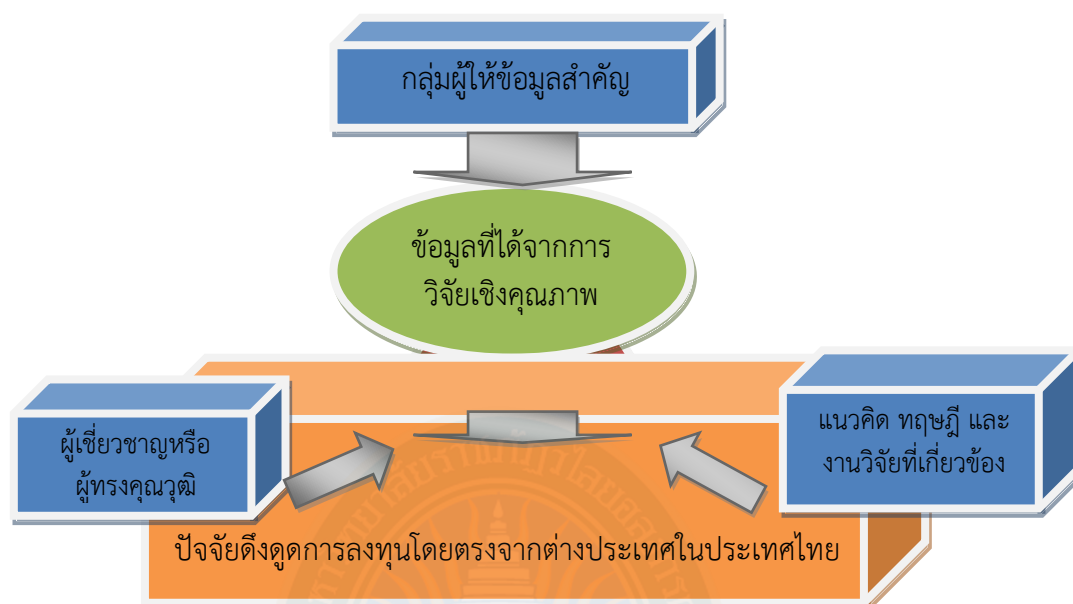
คำถามในการสัมภาษณ์เป็นคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

3.2.4 วิธีการตรวจสอบข้อมูล

วิธีการตรวจสอบข้อมูล ภายหลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบข้อมูลเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1) ข้อมูลประเภทเอกสาร ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลประเภทเดียวกันจากแหล่งข้อมูลหลายแหล่ง เพื่อทำการตรวจสอบว่า ตรงกันหรือไม่ รวมถึงความสอดคล้องกันของข้อมูล

2) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบข้อมูล ด้วยการใช้คำถามเดียวกันหลายๆ คน ทำการเปรียบเทียบคำตอบกับข้อมูลที่ได้จากเอกสาร บทความวิชาการ รายงานการสัมมนา และงานวิจัยต่างๆ นอกจากนี้ ยังได้ข้อมูลจากการสังเกตสภาพความเป็นจริง พร้อมทั้งการตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของข้อมูลด้วยเทคนิคสามเส้า (Triangulation Method) (สุภางค์ จันทวานิช, 2546) ในการตรวจสอบข้อมูลเพื่อความถูกต้อง (ภาพที่ 3.1)

ภาพที่ 3.1 การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า
ที่มา: สุภางค์ จันทวานิช (2546)

3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติ ที่สนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มาทำการวิเคราะห์ ทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลทั่วไปของบริษัท ได้แก่ ชนิดผลิตภัณฑ์ที่ทำการผลิต กำลังผลิตต่อปี วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต แหล่งในการนำเข้าวัตถุดิบ เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต ปริมาณการจ้างงาน ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ คุณภาพของแรงงานที่ต้องการ เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต แหล่งในการนำเข้าเครื่องจักร การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท มูลค่าการส่งออกในแต่ละปี ปัญหาและอุปสรรคที่บริษัทประสบอยู่ในปัจจุบัน และปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนในประเทศไทย เปรียบเทียบกับทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และผลการวิจัยเชิงปริมาณ ที่ได้จากการออกแบบสอบถามบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งผลของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอรายละเอียดในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อ 1) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย 2) ศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศไทย 3) วิเคราะห์และเสนอแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยมีวิธีการวิจัยแบบผสมวิธี ส่วนแรกเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการออกแบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 540 บริษัท ซึ่งเป็นบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยโดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน และส่วนที่สองเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติที่สนใจจะเข้ามาลงทุนหรือขยายการลงทุนในประเทศไทย จำนวน 10 ท่าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอรายละเอียดในแต่ละหัวข้อ ดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงปริมาณ
- 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 540 บริษัท โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย จากจำนวนประชากร 1,020 บริษัท ซึ่งเป็นบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่เปิดให้มีการส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร เช่น ผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ และกิจการผลิตหรือถนอมอาหาร เป็นต้น หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน เช่น การทำเหมืองแร่หรือแต่งแร่ (ยกเว้นแร่ดีบุก) การผลิตเซรามิก การผลิตเหล็กขั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นปลาย เป็นต้น หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา เช่น การผลิตสิ่งทอหรือชิ้นส่วน และการผลิตกระดาษหรือชิ้นส่วน เป็นต้น หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง เช่น ชิ้นส่วนยานพาหนะ และรถยนต์ เป็นต้น หมวด 5 ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก และหมวด 7 บริการและสาธารณูปโภค เช่น กิจการบริการที่จอดรถท่องเที่ยว และกิจการโรงแรม เป็นต้น และครอบคลุมบริษัทที่ตั้งสถานประกอบการในทุกพื้นที่ ที่เปิดให้มีการส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ เขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ซึ่งเมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาครบตามจำนวนที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของข้อมูล หลังจากนั้นได้นำมาลงรหัส และประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมลิสรล ซึ่งสัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ (ตารางที่ 4.1) และการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

สัญลักษณ์	ความหมาย
Mean	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
S.D.	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Max	ค่าสูงสุด
Min	ค่าต่ำสุด
Sk	ค่าความเบ้
Ku	ค่าความโด่ง
χ^2	ค่าดัชนีตรวจสอบความกลมกลืนประเภทไค-สแควร์
df	ค่าองศาอิสระ (Degree of Freedom)
p	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
χ^2/df	ค่าไค-สแควร์ ต่อ ค่าองศาอิสระ
GFI	ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (Goodness of Fit Index)
AGFI	ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
CFI	ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ
RMR	ค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษ (Root Mean Squared Residual)
RMSEA	ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์
CN	ค่าขนาดตัวอย่างวิกฤติ
b	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading)
t	ค่าสถิติ t (t value)
SE	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error)
R ²	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (Coefficient of Determination)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบจำลองสมการโครงสร้าง ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบจำลองสมการโครงสร้าง

สัญลักษณ์	ความหมาย
	ตัวแปรแฝง
	ตัวแปรสังเกตได้
e	ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตได้
	สัมประสิทธิ์ถดถอยจากตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผล
	ความสัมพันธ์ระหว่างความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตได้

การสร้างแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น (Linear Structural Relationship Model) แบบมีตัวแปรแฝง (Latent Variables) ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากทฤษฎีและผลงานวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เป็นรูปแบบที่ลดรูปมาจากกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎี (Theoretical Framework) ที่รวมตัวแปรทุกตัวที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยผู้วิจัยจำกัดขอบเขตการวิจัย ไม่ศึกษาตัวแปรทั้งหมดในกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีนั้น การสร้างรูปแบบสมการโครงสร้างจากทฤษฎีและผลงานวิจัย ได้คำนึงถึงความสอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย 5 ประการ คือ

1) เพื่อบรรยายลักษณะของรูปแบบความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ หรือตัวแปรที่ต้องการศึกษาโดยใช้รูปแบบที่ง่ายและประหยัด

2) เพื่อให้ได้รูปแบบใช้เป็นฐานสำหรับการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มประชากรหลายกลุ่ม

3) เพื่อยืนยันหรือปฏิเสธความสัมพันธ์ตามทฤษฎีที่มีอยู่เดิม ทั้งนี้การปฏิเสธแนวคิดทฤษฎีเดิมนำไปสู่การพัฒนา หรือปรับปรุงทฤษฎีให้มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

4) เพื่อบรรยายและทำความเข้าใจคุณสมบัติของรูปแบบ เพื่อสามารถสรุปอ้างอิงไปสู่ประชากรได้อย่างถูกต้อง ภายใต้เงื่อนไขและบริบทที่แตกต่างกัน

5) เพื่อทำความเข้าใจลักษณะการเปลี่ยนแปลง หรือพลวัตรของปรากฏการณ์ที่ศึกษา

รูปแบบสมการโครงสร้างเชิงทฤษฎี แสดงถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบเส้นตรงนั้น ประกอบด้วยรูปแบบการวัด (Measurement Model) ซึ่งแบ่งออกเป็นรูปแบบสำหรับวัดตัวแปรภายนอกและรูปแบบสำหรับวัดตัวแปรภายใน แสดงความสัมพันธ์โครงสร้างระหว่างตัวแปรแฝงและตัวแปรสังเกตได้ วิเคราะห์วิถีอิทธิพล (Path Analysis) ที่สามารถวิเคราะห์ประมาณค่าพารามิเตอร์ และทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบ (Model Goodness of Fit Test) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-Square Statistics) ที่ระดับความสอดคล้อง (Goodness of Fit Index) ระหว่างรูปแบบสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าพิสัย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง สถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) ที่เป็นดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (Goodness of Fit Index: GFI) ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.90-1.00 ขึ้นไป ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง ที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าตั้งแต่ 0.90-1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) มีค่าตั้งแต่ 0.90 - 1.00 แสดงว่า รูปแบบสมการโครงสร้างมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standardized Root Mean Squared Residual: RMR) เป็นค่าบอกความคลาดเคลื่อนของรูปแบบ ต้องมีค่าต่ำกว่า 0.05 ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (Root Mean Square of Error Approximation: RMSEA) ที่บ่งบอกถึงความไม่กลมกลืนของรูปแบบที่สร้างขึ้นกับเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของประชากร ซึ่งค่าต้องต่ำกว่า 0.05 ซึ่งทั้ง 2 ค่า แสดงความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนั้นแล้วควพล็อต (Q-Plot) ซึ่งเป็นกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าความคลาดเคลื่อนกับค่าควอนไทล์ปกติ (Normal Quantile) นั้น ผลที่ได้เส้นกราฟมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุม ซึ่งเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ แสดงว่า รูปแบบสมการโครงสร้างมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์ในการตรวจสอบความสอดคล้อง สรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าสถิติเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบสมการโครงสร้างเชิงสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สถิติที่ใช้วัดความสอดคล้อง	เงื่อนไข/ระดับการยอมรับ
1. ค่าไค-สแควร์	มีค่า P-Value สูงกว่า .05
2. ค่าไค-สแควร์ ต่อ ค่าองศาอิสระ	มีค่าไม่ควรเกิน 2.00
3. ค่า GFI, AGFI, CFI	มีค่าตั้งแต่ 0.90-1.00
4. ค่า SRMR, RMSEA	มีค่าต่ำกว่า 0.05
5. ค่า CN	ที่สูงกว่าหรือเท่ากับ 200 ของกลุ่มตัวอย่าง
6. Q-Plot	Q-Plot ช้นมากกว่าเส้นทแยงมุม

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรแฝง ตัวแปรสังเกตได้ และค่าสถิติ รวมทั้งสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบจำลอง โดยแบ่งเป็นปัจจัยระดับประเทศ ได้แก่ ผลกระทบมวลรวมภายในประเทศ เสถียรภาพทางการเมือง สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย ตลาดอาเซียน ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย ระดับการเปิดเสรีทางการค้าระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน ฯลฯ ปัจจัยระดับจังหวัด ได้แก่ สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของชุมชน สภาพแวดล้อมทางสังคม ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด คุณภาพของแรงงานในจังหวัด ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน ฯลฯ และปัจจัยระดับบริษัท ได้แก่ ต้นทุนการผลิต ต้นทุนค่าขนส่ง ต้นทุนการดำเนินการ ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท อัตราการขยายตัวสำหรับสินค้าของบริษัท การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ฯลฯ

ตารางที่ 4.4 สัญลักษณ์ขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้

สัญลักษณ์	ความหมาย
Cou	ปัจจัยระดับประเทศ
Cou_item1	1. ผลกระทบมวลรวมภายในประเทศ
Cou_item2	2. เสถียรภาพทางการเมือง
Cou_item3	3. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน
Cou_item4	4. หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล
Cou_item5	5. ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ
Cou_item6	6. ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย
Cou_item7	7. ตลาดอาเซียน
Cou_item8	8. ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย
Cou_item9	9. ระดับการเปิดเสรีทางการค้า

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

สัญลักษณ์	ความหมาย
Cou_item10	10. ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน
Cou_item11	11. ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน
Cou_item12	12. ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน
Cou_item13	13. คุณภาพของแรงงานไทย
Cou_item14	14. อัตราค่าจ้างแรงงาน
Cou_item15	15. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
Pro	ปัจจัยระดับจังหวัด
Pro_item1	1. สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน
Pro_item2	2. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น
Pro_item3	3. การมีส่วนร่วมของชุมชน
Pro_item4	4. สภาพแวดล้อมทางสังคม
Pro_item5	5. ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ
Pro_item6	6. ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า
Pro_item7	7. ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด
Pro_item8	8. คุณภาพของแรงงานในจังหวัด
Pro_item9	9. อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด
Pro_item10	10. ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง
Pro_item11	11. ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ
Pro_item12	12. ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต
Firm	ปัจจัยระดับบริษัท
Firm_item1	1. ต้นทุนการผลิต
Firm_item2	2. ต้นทุนค่าขนส่ง
Firm_item3	3. ต้นทุนการดำเนินการ
Firm_item4	4. ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท
Firm_item5	5. อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท
Firm_item6	6. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร
Firm_item7	7. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ
Firm_item8	8. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล
Firm_item9	9. การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน
FDI	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

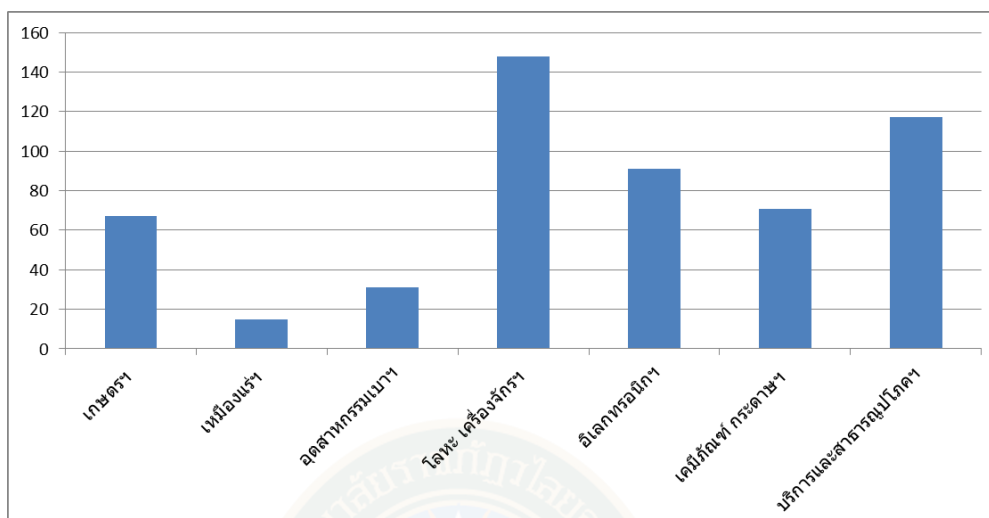
4.1.1 ผลการวิเคราะห์สภาพลักษณะของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

สำหรับการวิเคราะห์สภาพลักษณะของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนาในการวิเคราะห์หาค่าความถี่และร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน

ประเภทกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน	ความถี่	ร้อยละ
เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร	67	12.41
เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน	15	2.78
อุตสาหกรรมเบา	31	5.74
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	148	27.41
อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า	91	16.85
เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	71	13.15
กิจการบริการและสาธารณูปโภค	117	21.66
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.5 และภาพที่ 4.1 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ประกอบกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง (ร้อยละ 27.41 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการและสาธารณูปโภค (ร้อยละ 21.66) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า (ร้อยละ 16.85) กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก (ร้อยละ 13.15) กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร (ร้อยละ 12.41) อุตสาหกรรมเบา (ร้อยละ 5.74) และกิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน (ร้อยละ 2.78) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น สหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา และอาเซียน ซึ่งส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และกิจการบริการและสาธารณูปโภค

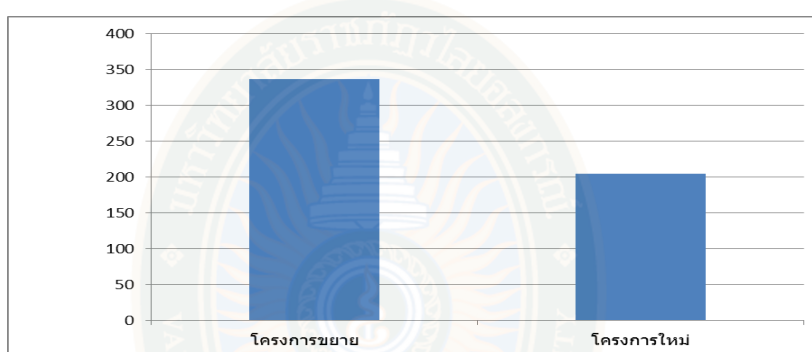
ภาพที่ 4.1 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน
ที่มา: วัชร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.6 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามโครงการใหม่หรือโครงการขยาย

โครงการ	ความถี่	ร้อยละ
โครงการขยาย	336	62.22
โครงการใหม่	204	37.78
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.6 และภาพที่ 4.2 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย หรือคิดเป็นร้อยละ 62.22 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด และโครงการใหม่อ้อยละ 37.78 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งญี่ปุ่นได้เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 จากการแข็งค่าของเงินเยน หลังจากนั้น โครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากญี่ปุ่น ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย กล่าวคือบริษัทได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทยและได้มีการขยายการลงทุน ซึ่งหากพิจารณาย้อนหลัง 5 ปี พบว่า การลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นมีการลงทุนในลักษณะขยายกิจการมากกว่าการลงทุนโครงการใหม่ โดยในปี พ.ศ. 2552 โครงการขยายที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน คิดเป็นร้อยละ 62.00 ของจำนวนโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด ปี พ.ศ. 2553 มีโครงการ

ขยายร้อยละ 63.74 ปี พ.ศ. 2554 โครงการขยายร้อยละ 50.54 ปี พ.ศ. 2555 โครงการขยายร้อยละ 74.77 และปี พ.ศ. 2556 โครงการขยายร้อยละ 63.35 ตามลำดับ รองลงมาเป็นการลงทุนจากสหภาพยุโรป เช่น เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และฝรั่งเศส ซึ่งในช่วงแรกเป็นการเข้ามาลงทุนในลักษณะของโครงการใหม่ ต่อมาในปัจจุบันโครงการลงทุนจากประเทศเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยายการลงทุน หรือบริษัทได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทย เช่นเดียวกับอาเซียน โครงการลงทุนที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนในปัจจุบัน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย หรือบริษัทได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทย แสดงให้เห็นว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการขยายการลงทุนของบริษัทที่ได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทย บริษัทใหม่ที่เข้ามาลงทุนยังมีน้อย

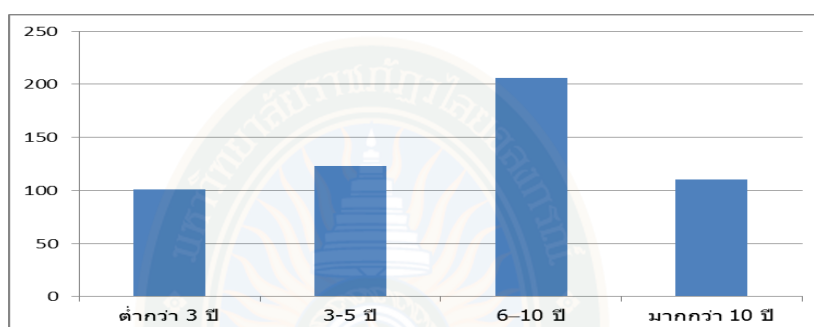
ภาพที่ 4.2 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยรับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามโครงการใหม่หรือโครงการขยาย
ที่มา: วัชร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.7 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามระยะเวลาที่เข้ามาลงทุน

ระยะเวลาที่บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทย	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 3 ปี	101	18.70
3-5 ปี	123	22.77
6-10 ปี	206	38.14
มากกว่า 10 ปี	110	20.39
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.7 และภาพที่ 4.3 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเข้ามาลงทุน 6-10 ปี (ร้อยละ 38.14 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ เข้ามาลงทุน 3-5 ปี (ร้อยละ 22.77) เข้ามาลงทุนมากกว่า 10 ปี (ร้อยละ 20.39) และเข้ามาลงทุนต่ำกว่า 3 ปี (ร้อยละ 18.70) ตามลำดับ ทั้งนี้

เนื่องจากโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยายการลงทุน กล่าวคือ บริษัทได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทยและได้มีการขยายการลงทุน เพราะส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นเวลานานกว่า 50 ปี และกระแสรองทุนได้เข้ามา มากตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้การลงทุนของสหภาพยุโรป เช่น สหราชอาณาจักร เยอรมนี เนเธอร์แลนด์ และฝรั่งเศส เป็นต้น สหรัฐอเมริกา และกลุ่มอาเซียน เช่น มาเลเซีย และสิงคโปร์ เป็นต้น ซึ่งเป็นประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากระตบต้นๆ ส่วนใหญ่ยังเป็นโครงการขยายการลงทุนของบริษัทที่ได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทย

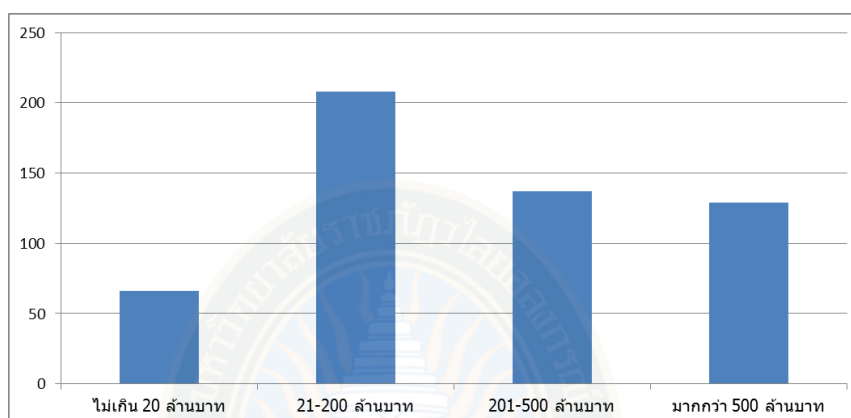
ภาพที่ 4.3 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนจำแนกตามระยะเวลาที่เข้ามาลงทุน
ที่มา: วัชร ธิธาณี (2557)

ตารางที่ 4.8 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามทุนจดทะเบียน

ทุนจดทะเบียน	ความถี่	ร้อยละ
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	66	12.22
21-200 ล้านบาท	208	38.51
201-500 ล้านบาท	137	25.37
มากกว่า 500 ล้านบาท	129	23.90
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.8 และภาพที่ 4.4 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียน 21-200 ล้านบาท (ร้อยละ 38.51) ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ มีทุนจดทะเบียน 201-500 ล้านบาท (ร้อยละ 25.37) มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 500 ล้านบาท (ร้อยละ 23.90) และมีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 20 ล้านบาท (ร้อยละ 12.22) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับ

การส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นโครงการขนาดเล็ก มีขนาดการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ทั้งโครงการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากเป็นอันดับ 1 โครงการลงทุนจากสหภาพยุโรป โครงการลงทุนจากสหรัฐอเมริกา และโครงการลงทุนจากกลุ่มประเทศอาเซียน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท

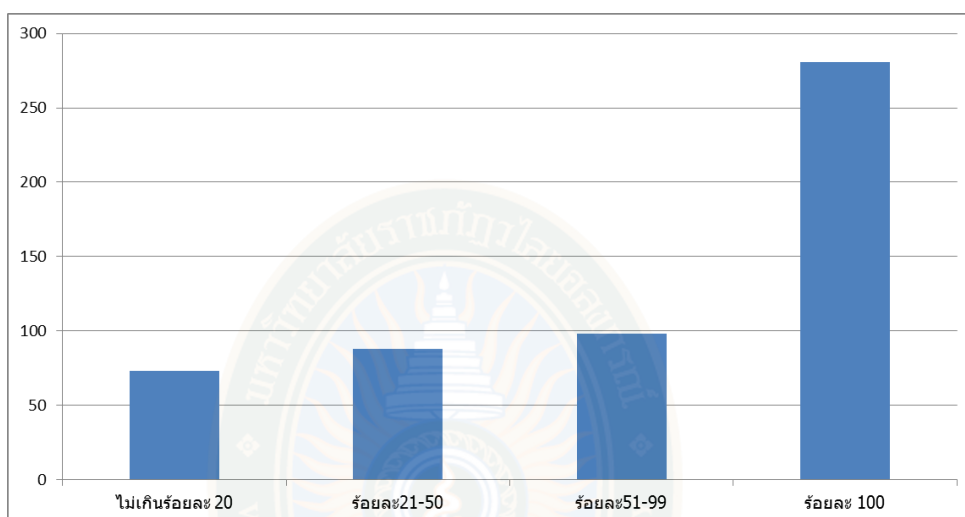
ภาพที่ 4.4 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามทุนจดทะเบียน
ที่มา: วัชร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.9 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ

สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกินร้อยละ 20	73	13.52
ร้อยละ 21-50	88	16.29
ร้อยละ 51-99	98	18.15
ร้อยละ 100	281	52.04
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.9 และภาพที่ 4.5 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติร้อยละ 100 (ร้อยละ 52.04 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 51-99 (ร้อยละ 18.15) มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติร้อยละ 21-50 (ร้อยละ 16.29) และต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 20 (ร้อยละ 13.52) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการลงทุนที่มีต่างชาติถือหุ้นทั้งสิ้น

มากกว่าโครงการร่วมทุนระหว่างนักลงทุนไทยกับนักลงทุนต่างชาติ ทั้งนี้เนื่องจากส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งทั้งเทคโนโลยีการผลิตและตลาดเป็นของนักลงทุนต่างชาติ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร่วมทุนกับนักลงทุนไทย

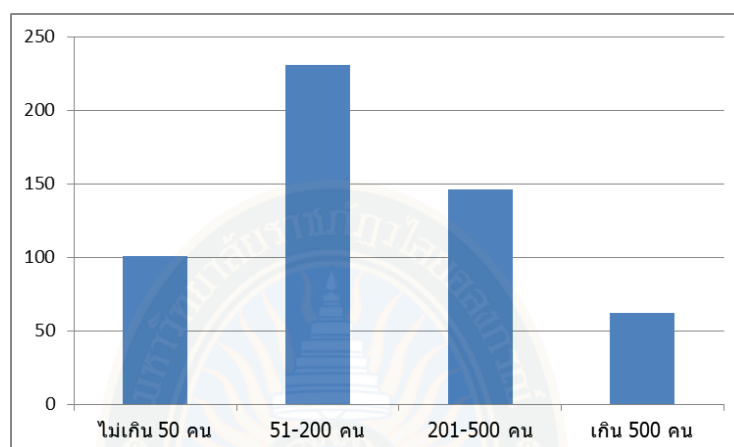
ภาพที่ 4.5 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ
ที่มา: วัชร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.10 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามจำนวนการจ้างงาน

จำนวนการจ้างงาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 50 คน	101	18.70
51-200 คน	231	42.77
201-500 คน	146	27.03
เกิน 500 คน	62	11.50
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.10 และภาพที่ 4.6 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีการจ้างงาน 51-200 คน (ร้อยละ 42.77 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ จ้างงาน 201-500 คน (ร้อยละ 27.03) จ้างงานไม่เกิน 50 คน (ร้อยละ 18.70) และจ้างงานเกิน 500 คน (ร้อยละ 11.50) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุน

โดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการบริการและสาธารณูปโภค และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งเป็นกิจการที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง เมื่อเทียบกับเงินลงทุน ซึ่งส่วนใหญ่มีขนาดการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท

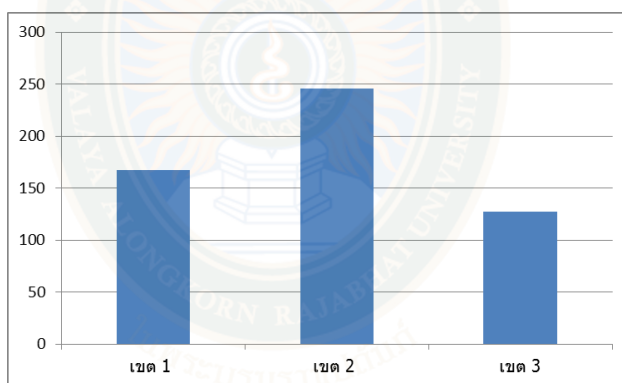
ภาพที่ 4.6 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามจำนวนการจ้างงาน
ที่มา: วัชรีย์ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.11 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามที่ตั้งของสถานประกอบการ

ที่ตั้งของสถานประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
เขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร)	167	30.92
เขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง)	246	45.55
เขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ)	127	23.53
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.11 และภาพที่ 4.7 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) (ร้อยละ 45.55 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) ร้อยละ

30.92 และตั้งสถานประกอบการในเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ร้อยละ 23.53 ตามลำดับ เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นกิจการ ผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และ เครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 เพราะมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค มากกว่าเขต 3 ตลอดจนถึงลูกค้า และได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนมากกว่าตั้งสถาน ประกอบการในเขต 1 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล นอกจากนี้ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มาจากประเทศ ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 ทำให้ในภาพรวม โครงการ ลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 รองลงมา เป็นการลงทุนโดยตรงจากสหภาพยุโรป ซึ่งส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการบริการและ สาธารณูปโภค และตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 1 ทำให้ในภาพรวม โครงการลงทุนโดยตรงจาก ต่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 1 เป็นอันดับรองลงมา สำหรับเขต 3 ส่วนใหญ่เป็นจังหวัดที่อยู่ห่างไกล นิคมฯ หรือเขตอุตสาหกรรมมีน้อย การลงทุนมีน้อย

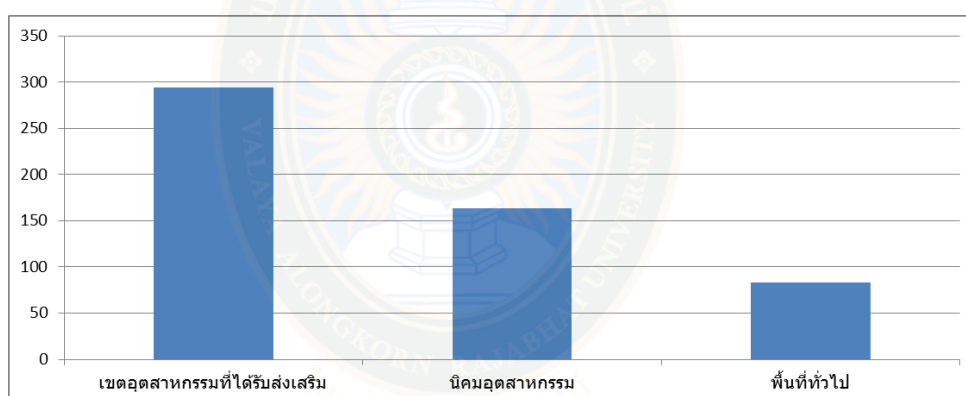
ภาพที่ 4.7 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับ การส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามที่ตั้งของสถานประกอบการ

ที่มา: วัชรวิ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.12 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการ

พื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการ	ความถี่	ร้อยละ
เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน	294	54.45
นิคมอุตสาหกรรม	163	30.18
พื้นที่ทั่วไป	83	15.37
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.12 และภาพที่ 4.8 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน (ร้อยละ 54.45 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ตั้งสถานประกอบการอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม (ร้อยละ 30.18) และตั้งสถานประกอบการในพื้นที่ทั่วไป (ร้อยละ 15.37) ตามลำดับ เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มาจากประเทศญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา และผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 และตั้งสถานประกอบการในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนหรือนิคมอุตสาหกรรม เนื่องจากมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค มากกว่าตั้งสถานประกอบการในเขต 3 ตลอดจนถึงลูกค้า และได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนมากกว่าตั้งสถานประกอบการในเขต 1 หรือตั้งสถานประกอบการในพื้นที่ทั่วไปนอกเขตอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรม

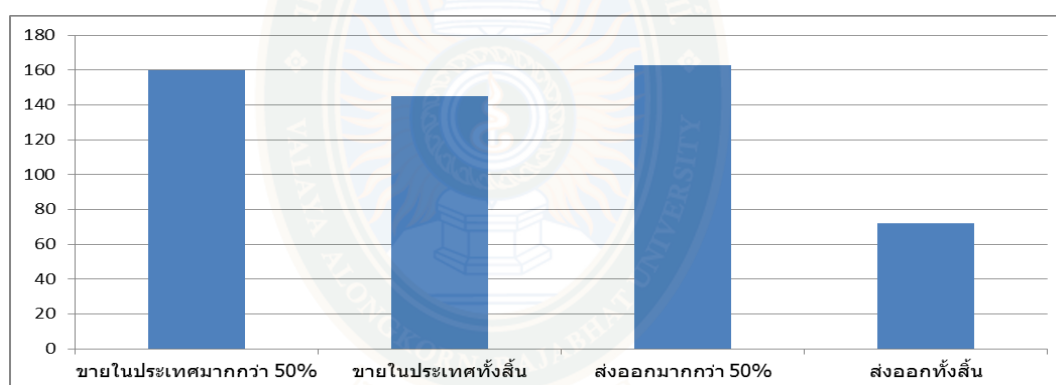
ภาพที่ 4.8 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการ

ที่มา: วัชร ธิ์ธานี (2557)

ตารางที่ 4.13 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท

ตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท	ความถี่	ร้อยละ
จำหน่ายในประเทศไทยมากกว่าร้อยละ 50	160	29.62
จำหน่ายในประเทศไทยทั้งสิ้น	145	26.85
ส่งออกมากกว่าร้อยละ 50	163	30.18
ส่งออกทั้งสิ้น	72	13.35
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.13 และภาพที่ 4.9 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ส่งออกมากกว่าร้อยละ 50 (ร้อยละ 30.18 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ จำหน่ายในประเทศไทยมากกว่าร้อยละ 50 (ร้อยละ 29.62) จำหน่ายในประเทศไทยทั้งสิ้น (ร้อยละ 26.85) และส่งออกทั้งสิ้น (ร้อยละ 13.35) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศเป็นหลัก ทั้งนี้เนื่องมาจากการขยายตัวของตลาดภายในประเทศ และการเข้ามาลงทุนในกิจการบริการมากขึ้น สำหรับกิจการที่ผลิตเพื่อส่งออกมากที่สุด คือ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง รองลงมา ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมเบา ตามลำดับ สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตชิ้นส่วนโลหะเพื่อส่งออก กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์เพื่อส่งออก

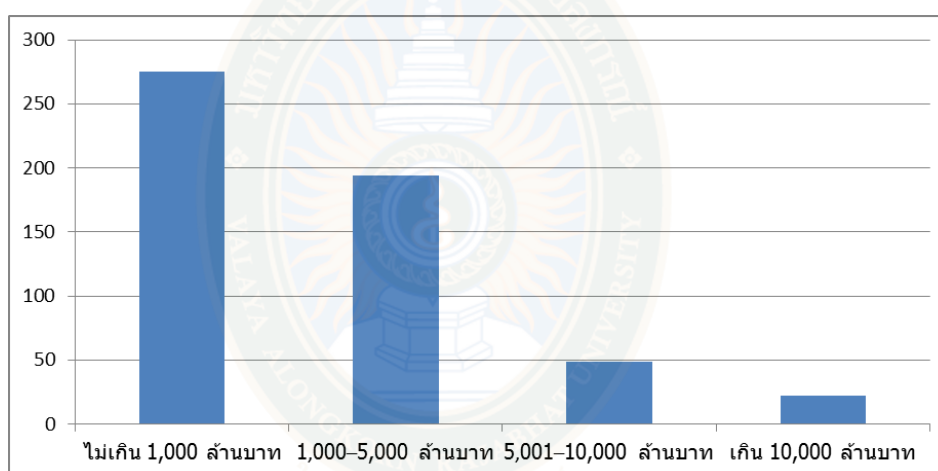

ภาพที่ 4.9 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท
ที่มา: วัชรวิ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.14 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามมูลค่าการส่งออกต่อปี

มูลค่าการส่งออกต่อปี	ความถี่	ร้อยละ
ไม่เกิน 1,000 ล้านบาท	275	50.92
1,000–5,000 ล้านบาท	194	35.92
5,001–10,000 ล้านบาท	49	9.07
เกิน 10,000 ล้านบาท	22	4.09
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.14 และภาพที่ 4.10 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีมูลค่าการส่งออกต่อปี ไม่เกิน 1,000 ล้านบาท (ร้อยละ 50.92 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ มูลค่าส่งออก 1,000–5,000 ล้านบาท (ร้อยละ 35.92) มูลค่าส่งออก 5,001–10,000 ล้านบาท (ร้อยละ 9.07) และมูลค่าส่งออกเกิน 10,000 ล้านบาท (ร้อยละ 4.09) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท และโครงการลงทุนเพื่อการส่งออกลดลงอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา แสดงให้เห็นแนวโน้มการลงทุนของต่างชาติ ที่เปลี่ยนจากการใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตเพื่อส่งออก เป็นการผลิตเพื่อรองรับตลาดภายในประเทศไทยมากขึ้น

ภาพที่ 4.10 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามมูลค่าการส่งออกต่อปี
ที่มา: วัชรวิทย์ ถิ่นธานี (2557)

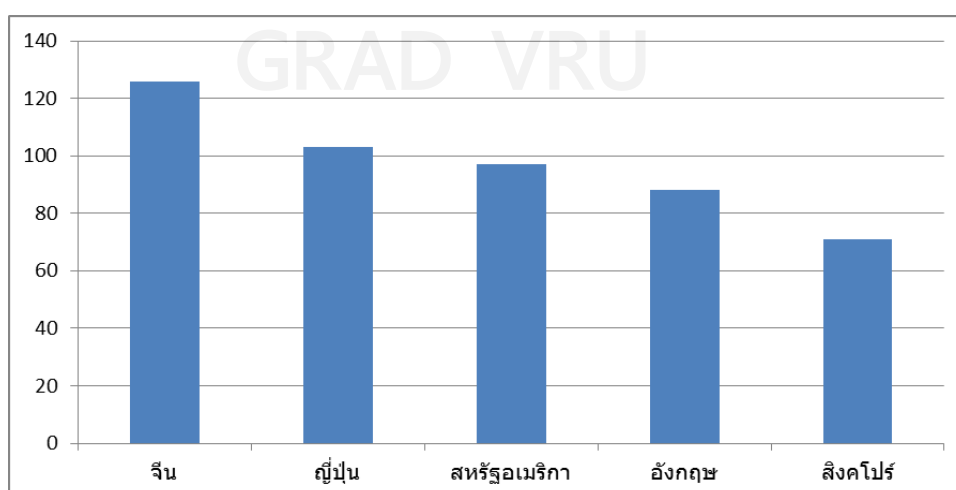
ตารางที่ 4.15 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท

ตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท	ความถี่
สาธารณรัฐประชาชนจีน	126
ญี่ปุ่น	103
สหรัฐอเมริกา	97
อังกฤษ	88
สิงคโปร์	71
อินเดีย	64

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท	ความถี่
ออสเตรเลีย	62
เยอรมนี	52
ฝรั่งเศส	50
อิตาลี	45
แคนาดา	39
ฮ่องกง	35
ออสเตรเลีย	31
สวิสเซอร์แลนด์	28
เนเธอร์แลนด์	24
อื่นๆ	82
รวม	540

จากตารางที่ 4.15 และภาพที่ 4.11 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ สาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และสิงคโปร์ ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก สาธารณรัฐประชาชนจีน มีขนาดใหญ่ ด้วยจำนวนประชากรมากกว่า 1,300 ล้านคน และเป็นฐานการผลิต ทั้งการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศและส่งออก นอกจากนี้ สาธารณรัฐประชาชนจีนยังเป็นตลาดสำหรับสินค้าชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์อันดับหนึ่งของประเทศไทย

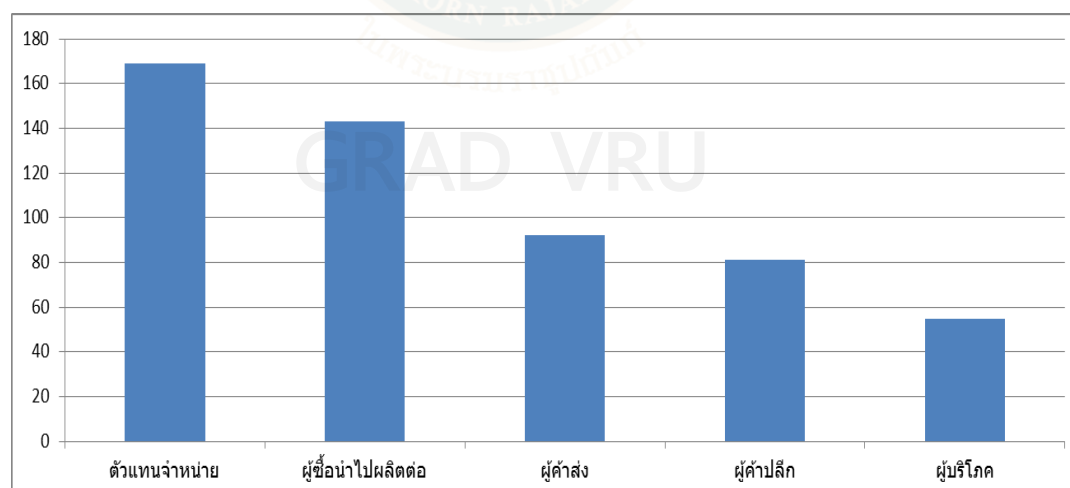
ภาพที่ 4.11 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท

ที่มา: วัชรวิทย์ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.16 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ

ลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ	ความถี่	ร้อยละ
ตัวแทนจำหน่าย	169	31.29
ผู้ซื้อนำไปผลิตต่อ	143	26.48
ผู้ค้าส่ง	92	17.03
ผู้ค้าปลีก	81	15.00
ผู้บริโภค	55	10.20
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.16 และภาพที่ 4.12 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ลักษณะลูกค้าในต่างประเทศเป็นตัวแทนจำหน่าย (ร้อยละ 31.29 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ผู้ซื้อนำไปผลิตต่อ (ร้อยละ 26.48) ผู้ค้าส่ง (ร้อยละ 17.03) ผู้ค้าปลีก (ร้อยละ 15.00) และผู้บริโภค (ร้อยละ 10.20) ตามลำดับ ทั้งนี้ เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นการผลิตชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ เพื่อส่งออกไปประกอบเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในประเทศอื่น เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นตลาดชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์อันดับ 1 ของประเทศไทย เป็นต้น

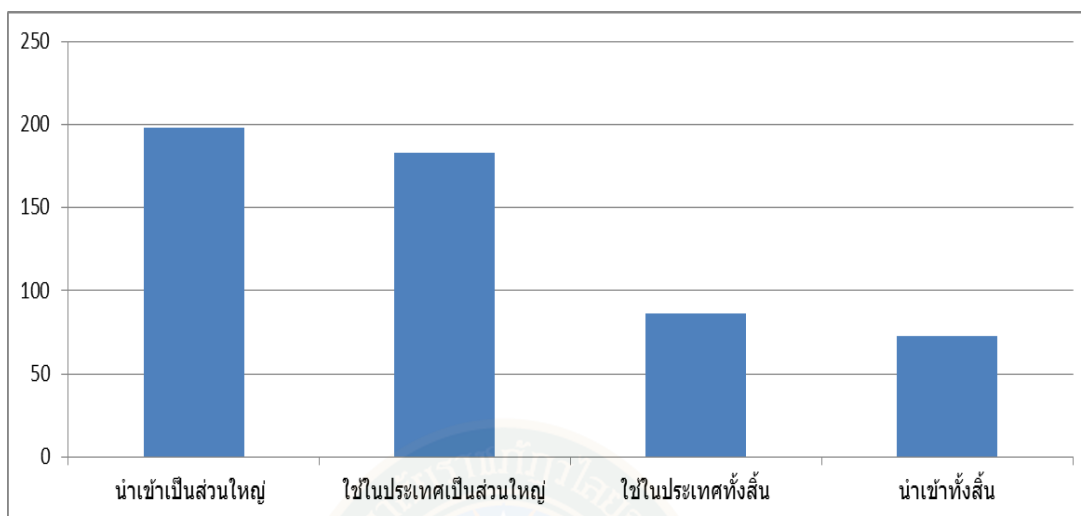
ภาพที่ 4.12 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามลักษณะลูกค้าในต่างประเทศ

ที่มา: วัชร ธิณธานี (2557)

ตารางที่ 4.17 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า

แหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า	ความถี่	ร้อยละ
ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่	198	36.66
ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่	183	33.88
ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น	86	15.92
ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น	73	13.54
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.17 และภาพที่ 4.13 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36.66 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ใช้วัตถุดิบในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 33.88) ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น (ร้อยละ 15.92) และใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น (ร้อยละ 13.54) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งขึ้นส่วนอุปกรณ์ที่ทำด้วยโลหะ วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิต คือลวดเหล็ก รวมไปถึงแม่พิมพ์สำหรับการปั๊มหัวและรีดเกลียว ส่วนใหญ่ยังคงต้องพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศ นอกจากนี้ ในการผลิตชิ้นส่วนโลหะ มีเหล็กหลายชนิดต้องนำเข้าจากต่างประเทศ สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมสนับสนุนในประเทศยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ทำให้อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของไทยจำเป็นต้องพึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบและชิ้นส่วนในปริมาณค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผงวงจรไฟฟ้า และแผ่นวงจรพิมพ์ ต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศในสัดส่วนสูง สำหรับกิจการผลิตที่ใช้วัตถุดิบภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ กิจการผลิตอาหารสัตว์ หรือส่วนผสมอาหารสัตว์ กิจการผลิตหรือถนอมอาหาร หรือสิ่งปรุงแต่งอาหาร กิจการผลิตแป้งจากพืช กิจการผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชหรือสัตว์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากผลพลอยได้หรือเศษวัสดุทางการเกษตร กิจการห้องเย็น หรือกิจการห้องเย็นและขนส่งห้องเย็น

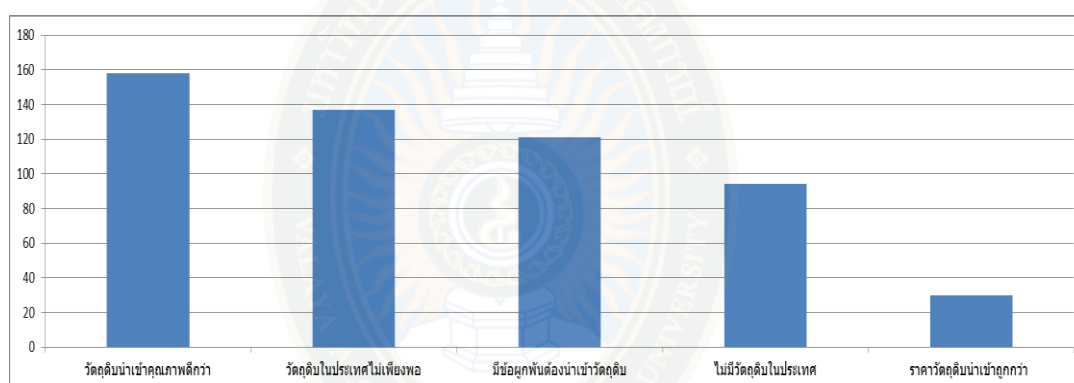
ภาพที่ 4.13 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า
ที่มา: วชิร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.18 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ

สาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ	ความถี่	ร้อยละ
วัตถุดิบนำเข้าคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย	158	29.25
วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ	137	25.37
มีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ	121	22.40
ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย	94	17.40
ราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย	30	5.58
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.18 และภาพที่ 4.14 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่เนื่องจากวัตถุดิบนำเข้าคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 29.25 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ (ร้อยละ 25.37) บริษัทมีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ (ร้อยละ 22.40) ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 17.40) และราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 5.58) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นการเข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ซึ่งชิ้นส่วนโลหะที่มีคุณภาพยังต้องนำเข้า

จากต่างประเทศ ได้แก่ ชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่ทำจากเหล็กและเหล็กกล้า รวมทั้งโลหะหลายชนิดไม่มีผลิตภายในประเทศ ได้แก่ ลวดเหล็กชนิดพิเศษ ซึ่งลวดเหล็กที่มีผลิตในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นชนิดที่มีธาตุคาร์บอนต่ำ แต่ความต้องการของตลาดในการผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่ทำด้วยโลหะ จะเป็นลวดเหล็กชนิดพิเศษ เหล็กแผ่นไร้สนิมรีดร้อน และเหล็กแผ่นรีดเย็น ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่จะนำเข้าจากประเทศไต้หวัน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมสนับสนุนภายในประเทศไทยยังมีไม่เพียงพอ และไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ทำให้คุณภาพของวัตถุดิบที่ผลิตได้ภายในประเทศ ยังไม่เป็นไปตามความต้องการของลูกค้า นอกจากนี้ สาเหตุที่ต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากนโยบายของบริษัทแม่ หรือผู้ร่วมทุน ที่ต้องการให้นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ หรือมีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ

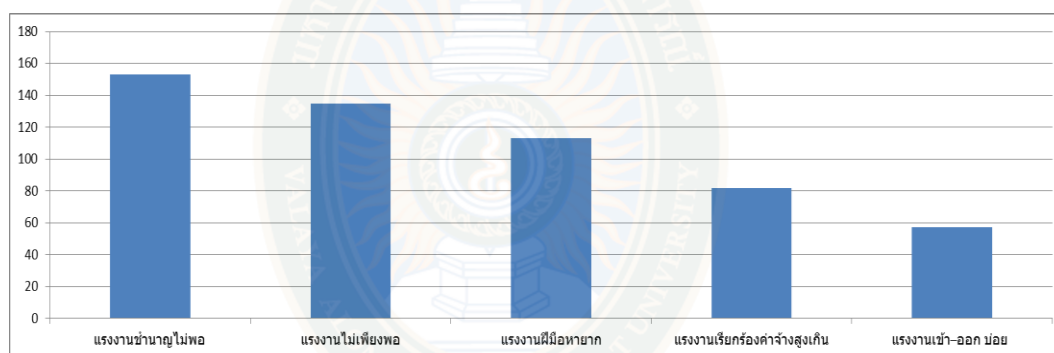

ภาพที่ 4.14 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามสาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ
ที่มา: วัชรวิทย์ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.19 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามประเภทปัญหาด้านแรงงาน

ประเภทปัญหาด้านแรงงาน	ความถี่	ร้อยละ
แรงงานมีความชำนาญไม่พอ	153	28.33
ปริมาณแรงงานไม่เพียงพอ	135	25.02
แรงงานที่มีฝีมือหายาก	113	20.92
แรงงานเรียกร้องค่าจ้างสูงเกินไป	82	15.18
แรงงานเข้า-ออก บ่อย	57	10.55
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.19 และภาพที่ 4.15 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านแรงงานมีความชำนาญไม่พอ (ร้อยละ 28.33 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้น และเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ปริมาณแรงงานไม่เพียงพอ (ร้อยละ 25.02) แรงงานที่มีฝีมือหายาก (ร้อยละ 20.92) แรงงานเรียกค่าจ้างสูงเกินไป (ร้อยละ 15.18) และแรงงานเข้า-ออก บ่อย (ร้อยละ 10.55) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และเป็นกิจการขนาดเล็ก มีขนาดการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท มีเทคโนโลยีการผลิตที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง และส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 ซึ่งเป็นแหล่งที่มีสถานประกอบการอยู่จำนวนมาก ทำให้ประสบปัญหาทางด้านปริมาณแรงงานไม่เพียงพอ และแรงงานที่มีฝีมือหายาก

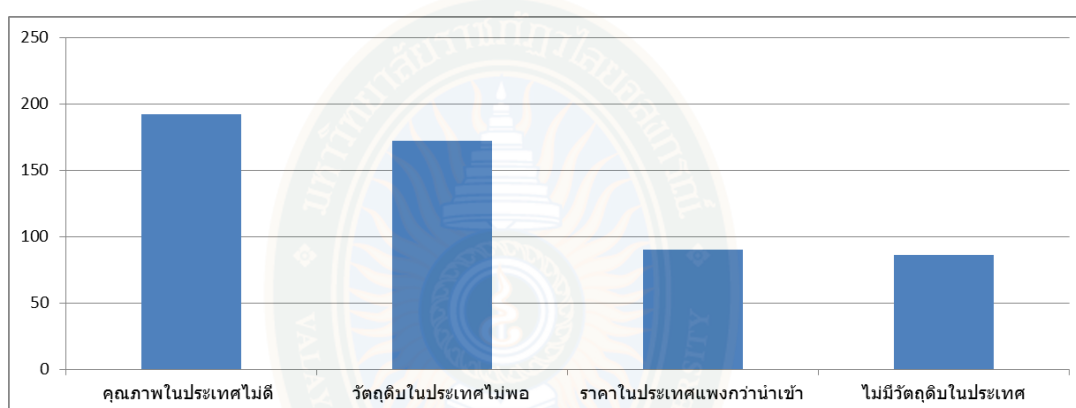
ภาพที่ 4.15 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านแรงงาน
ที่มา: วัชรวิทย์ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.20 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านวัตถุดิบ

ปัญหาด้านวัตถุดิบ	ความถี่	ร้อยละ
คุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี	192	35.57
วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ	172	31.85
ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า	90	16.66
ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย	86	15.92
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.20 และภาพที่ 4.16 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทย

ไม่ดี (ร้อยละ 35.57 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ (ร้อยละ 31.85) ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า (ร้อยละ 16.66) และไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 15.92) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และ อุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งอุตสาหกรรมสนับสนุนภายในประเทศไทยยังมีไม่เพียงพอ และไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ทำให้คุณภาพของวัตถุดิบที่ผลิตได้ภายในประเทศ ยังไม่เป็นไปตามความต้องการของลูกค้า

ภาพที่ 4.16 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านวัตถุดิบ

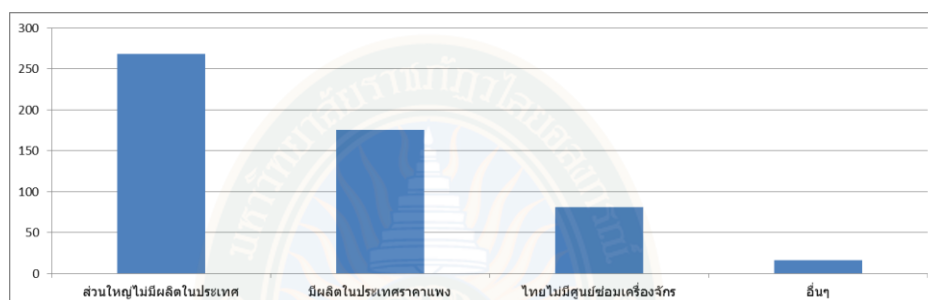
ที่มา: วัชร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.21 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านเครื่องจักร

ปัญหาด้านเครื่องจักร	ความถี่	ร้อยละ
เครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศไทย	268	49.62
เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง	175	32.40
ประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร	81	15.00
อื่นๆ	16	2.98
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.21 และภาพที่ 4.17 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านเครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศไทย (ร้อยละ 49.62 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ เครื่องจักรหลักที่มีผลิตใน

ประเทศไทยมีราคาแพง (ร้อยละ 32.40) ประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร (ร้อยละ 15.00) และอื่นๆ (ร้อยละ 2.98) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งเครื่องจักรหลักในอุตสาหกรรมเหล่านี้ ไม่มีผลิตภายในประเทศไทย ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เครื่องจักรหลักที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงเร็ว ทำให้นักลงทุนต้องนำเข้าเครื่องจักรมาโดยตลอด

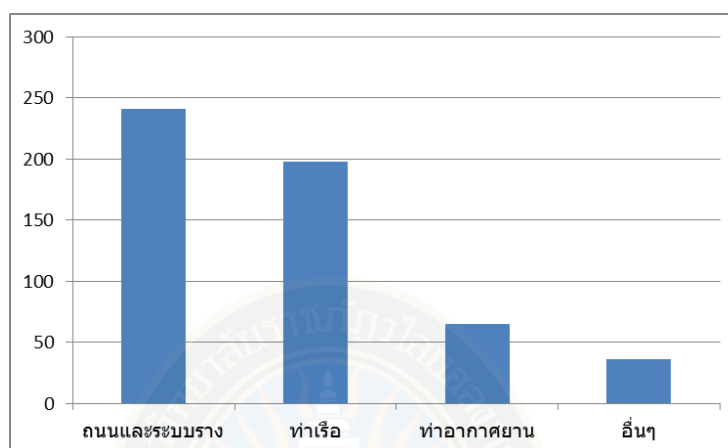
ภาพที่ 4.17 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านเครื่องจักร
ที่มา: วัชร ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.22 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านโลจิสติก

ปัญหาด้านโลจิสติก	ความถี่	ร้อยละ
ถนนและระบบราง	241	44.62
ท่าเรือ	198	36.66
ท่าอากาศยาน	65	12.03
อื่นๆ	36	6.69
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.22 และภาพที่ 4.18 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านโลจิสติก ในด้านการขนส่งทางถนนและระบบราง (ร้อยละ 44.62 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ปัญหาด้านท่าเรือ (ร้อยละ 36.66) ปัญหาด้านท่าอากาศยาน (ร้อยละ 12.03) และอื่นๆ (ร้อยละ 6.69) ตามลำดับ ทั้งนี้ เนื่องจากการขนส่งสินค้ากว่าร้อยละ 80 ถูกขนส่งโดยรถบรรทุกและรถหัวลาก ซึ่งใช้ทางร่วมกับรถโดยสารบุคคล ทำให้มีปัญหาการจราจรติดขัด ประกอบกับโครงข่ายเส้นทางรถไฟที่เชื่อมโยงพื้นที่

แหล่งผลิตเข้าสู่ท่าเรือแหลมฉบังไม่เพียงพอ ทำให้เกิดปัญหาความล่าช้าในการขนส่งสินค้าเข้าสู่ท่าเรือแหลมฉบัง

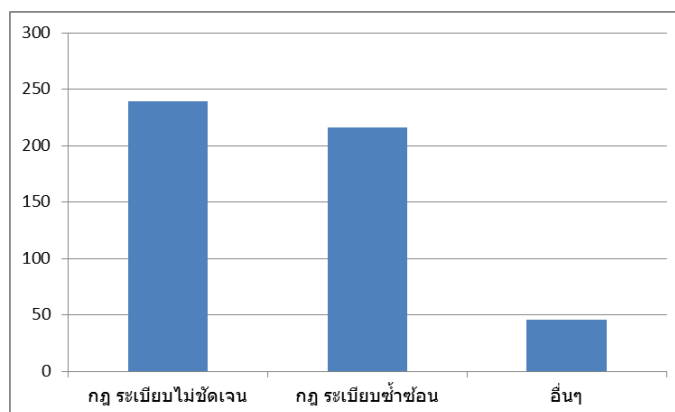
ภาพที่ 4.18 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านโลจิสติก

ที่มา: วัชรวิ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.23 ความถี่และร้อยละของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ

ปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ	ความถี่	ร้อยละ
กฎ ระเบียบไม่ชัดเจน	239	44.25
กฎ ระเบียบซ้ำซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน	216	40.00
อื่นๆ	46	15.75
รวม	540	100

จากตารางที่ 4.23 และภาพที่ 4.19 พบว่า บริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการไม่ชัดเจน (ร้อยละ 44.25 ของจำนวนบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ ปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการซ้ำซ้อนต้องติดต่อหลายหน่วยงาน (ร้อยละ 40.00) และปัญหาอื่นๆ (ร้อยละ 15.75) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการประกอบกิจการในประเทศไทยต้องติดต่อหลายหน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กรมโรงงานอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กรมศุลกากร กรมสรรพากร กรมสรรพสามิต กรมการจัดหางาน กรมการค้าต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กรมวิชาการเกษตร กรมปศุสัตว์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา ฯลฯ ทั้งนี้ขึ้นกับกิจการประเภทที่เข้ามาลงทุน

ภาพที่ 4.19 ความถี่ของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำแนกตามปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ
ที่มา: วัชรวิทย์ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยระดับประเทศ

ด้านปัจจัยระดับประเทศ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ลำดับที่
1. ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของประเทศไทย	4.01	0.90	1
2. เสถียรภาพทางการเมือง	4.00	0.75	2
3. ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน	3.97	0.89	3
4. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน	3.94	0.82	4
5. ระดับการเปิดเสรีทางการค้า	3.92	0.87	5
6. ตลาดอาเซียน	3.88	0.83	6
7. ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน	3.85	0.89	7
8. ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ	3.80	0.84	8
9. หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล	3.79	0.84	9
10. ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งในประเทศไทย	3.75	0.90	10
11. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	3.74	0.92	11
12. ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน	3.71	0.77	12
13. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	3.69	0.71	13
14. คุณภาพของแรงงานไทย	3.67	0.68	14
15. อัตราค่าจ้างแรงงาน	3.62	0.69	15
ภาพรวม	3.82		

จากตารางที่ 4.24 ค่าเฉลี่ย ด้านปัจจัยระดับประเทศ พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้

- ลำดับที่ 1 ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01
- ลำดับที่ 2 เสถียรภาพทางการเมือง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00
- ลำดับที่ 3 ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97
- ลำดับที่ 4 สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94
- ลำดับที่ 5 ระดับการเปิดเสรีทางการค้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92
- ลำดับที่ 6 ตลาดอาเซียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88
- ลำดับที่ 7 ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85
- ลำดับที่ 8 ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80
- ลำดับที่ 9 หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79
- ลำดับที่ 10 ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75
- ลำดับที่ 11 ผลกระทบต่อมวลรวมภายในประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74
- ลำดับที่ 12 ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71
- ลำดับที่ 13 อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69
- ลำดับที่ 14 คุณภาพของแรงงานไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67
- ลำดับที่ 15 อัตราค่าจ้างแรงงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62

ตารางที่ 4.25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยระดับจังหวัด

ด้านปัจจัยระดับจังหวัด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ลำดับที่
1. ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ	3.90	0.85	1
2. ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด	3.89	0.82	2
3. อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด	3.85	0.80	3
4. ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า	3.83	0.81	4
5. สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน	3.82	0.80	5
6. สภาพแวดล้อมทางสังคม	3.79	0.87	6
7. คุณภาพของแรงงานในจังหวัด	3.75	0.84	7
8. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น	3.74	0.90	8
9. การมีส่วนร่วมของชุมชน	3.69	0.94	9
10. ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง	3.66	0.65	10
11. ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ	3.63	0.69	11
12. ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต	3.60	0.70	12
ภาพรวม	3.76		

จากตารางที่ 4.25 ค่าเฉลี่ย ด้านปัจจัยระดับจังหวัด พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้

- ลำดับที่ 1 ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90
- ลำดับที่ 2 ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89
- ลำดับที่ 3 อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85
- ลำดับที่ 4 ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83
- ลำดับที่ 5 สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82
- ลำดับที่ 6 สภาพแวดล้อมทางสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79
- ลำดับที่ 7 คุณภาพของแรงงานในจังหวัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75
- ลำดับที่ 8 สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74
- ลำดับที่ 9 การมีส่วนร่วมของชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69
- ลำดับที่ 10 ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66
- ลำดับที่ 11 ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63
- ลำดับที่ 12 ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60

ตารางที่ 4.26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยระดับบริษัท

ด้านปัจจัยระดับบริษัท	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ลำดับที่
1. การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	3.80	0.70	1
2. ต้นทุนการผลิต	3.78	0.61	2
3. ต้นทุนการดำเนินการ	3.77	0.69	3
4. ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท	3.76	0.71	4
5. ต้นทุนค่าขนส่ง	3.75	0.61	5
6. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร	3.74	0.72	6
7. อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท	3.69	0.65	7
8. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	3.65	0.69	8
9. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ	3.63	0.67	9
ภาพรวม	3.73		

จากตารางที่ 4.26 ค่าเฉลี่ย ด้านปัจจัยระดับบริษัท พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้

- ลำดับที่ 1 การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80
- ลำดับที่ 2 ต้นทุนการผลิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78
- ลำดับที่ 3 ต้นทุนการดำเนินการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77

- ลำดับที่ 4 ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76
 ลำดับที่ 5 ต้นทุนค่าขนส่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75
 ลำดับที่ 6 การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74
 ลำดับที่ 7 อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69
 ลำดับที่ 8 การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65
 ลำดับที่ 9 การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63

ตารางที่ 4.27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในภาพรวมของปัจจัยแต่ละระดับ

ลำดับ	ปัจจัยแต่ละระดับ	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1	ปัจจัยระดับประเทศ	3.82	มาก
2	ปัจจัยระดับจังหวัด	3.76	มาก
3	ปัจจัยระดับบริษัท	3.73	มาก
	รวม	3.77	มาก

จากตารางที่ 4.27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในภาพรวมของปัจจัยแต่ละระดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 อยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยระดับประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 อยู่ในระดับมาก ปัจจัยระดับจังหวัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 อยู่ในระดับมาก และปัจจัยระดับบริษัท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 อยู่ในระดับมาก เช่นกัน

ตารางที่ 4.28 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย

ปัจจัยระดับประเทศ	ค่าความเบ้ (SK)	ค่าความโด่ง (KU)
1. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	-0.87	0.95
2. เสถียรภาพทางการเมือง	-0.92	0.49
3. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน	-0.44	-0.16
4. หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล	-0.80	1.38
5. ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ	-0.54	0.46
6. ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย	-0.57	1.04
7. ตลาดอาเซียน	-0.32	0.28
8. ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย	-0.65	1.14
9. ระดับการเปิดเสรีทางการค้าของไทย	-0.66	1.00
10. ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน	-0.75	1.15
11. ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน	-0.80	1.07

12. ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน	-0.52	1.13
--------------------------------	-------	------

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ปัจจัยระดับประเทศ	ค่าความเบ้ (SK)	ค่าความโด่ง (KU)
13. คุณภาพของแรงงานไทย	-0.50	0.59
14. อัตราค่าจ้างแรงงาน	-0.63	1.07
15. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	-0.56	0.69
ปัจจัยระดับจังหวัด		
1. สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน	-0.70	0.84
2. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น	-0.60	0.67
3. การมีส่วนร่วมของชุมชน	-0.62	0.46
4. สภาพแวดล้อมทางสังคม	-0.88	1.50
5. ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ	-0.83	1.44
6. ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า	-0.78	1.10
7. แรงงานในจังหวัดมีเพียงพอ	-0.91	0.97
8. คุณภาพของแรงงานในจังหวัด	-0.58	0.94
9. อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด	-0.66	1.00
10. ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง	-0.56	0.81
11. ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ	-0.60	0.86
12. ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต	-0.27	-0.07
ปัจจัยระดับบริษัท		
1. ต้นทุนการผลิต	-0.73	1.35
2. ต้นทุนค่าขนส่ง	-0.61	1.17
3. ต้นทุนการดำเนินการ	-0.74	1.26
4. ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท	-0.24	-1.16
5. อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท	-0.26	-1.20
6. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร	-0.20	-1.18
7. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ	-0.23	-1.16
8. การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	-0.25	-1.20
9. การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	-0.17	-1.25

จากตารางที่ 4.28 ในภาพรวม พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงของข้อมูลแบบสมมาตร หรือใกล้เคียงกับโค้งปกติ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าความเบ้ (SK) ของตัวแปรดังกล่าว มีค่าต่ำเข้า

ใกล้ศูนย์ โดยมีค่าตั้งแต่ -0.92 ถึง -0.17 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเป้าหมายให้คะแนนของตัวแปรดังกล่าวไว้ปานกลาง จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของตัวแปรดังกล่าวมีค่าปานกลาง บางส่วนมีการแจกแจงของข้อมูลแบบเบ้ซ้าย ซึ่งพิจารณาได้จากค่าความเบ้มีค่าเป็นลบ โดยมีค่าตั้งแต่ -0.92 ถึง -0.50 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเป้าหมายให้คะแนนของตัวแปรดังกล่าวไว้ค่อนข้างสูง จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของตัวแปรดังกล่าว มีค่าค่อนข้างสูง

เมื่อพิจารณาถึงค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่ในภาพรวมมีค่าความโด่ง (KU) น้อยกว่าโค้งปกติ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าความโด่งของตัวแปรเหล่านั้นมีค่าเป็นลบ โดยมีค่าตั้งแต่ -1.25 ถึง -0.07 แสดงว่า ตัวแปรดังกล่าวมีการกระจายของข้อมูลมาก ยกเว้น ตัวแปรบางตัวที่มีค่าความโด่งมากกว่าโค้งปกติ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าความโด่งของตัวแปรเหล่านั้นมีค่าเป็นบวก โดยมีค่าตั้งแต่ 0.28 ถึง 1.50 ซึ่งตัวแปรดังกล่าวมีการกระจายของข้อมูลน้อย กลุ่มตัวอย่างเป้าหมายให้คะแนนของตัวแปรดังกล่าวไว้ค่อนข้างสูง จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของตัวแปรดังกล่าวมีค่าค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณาในภาพรวมแล้ว ตัวแปรมีการกระจายของข้อมูลมาก

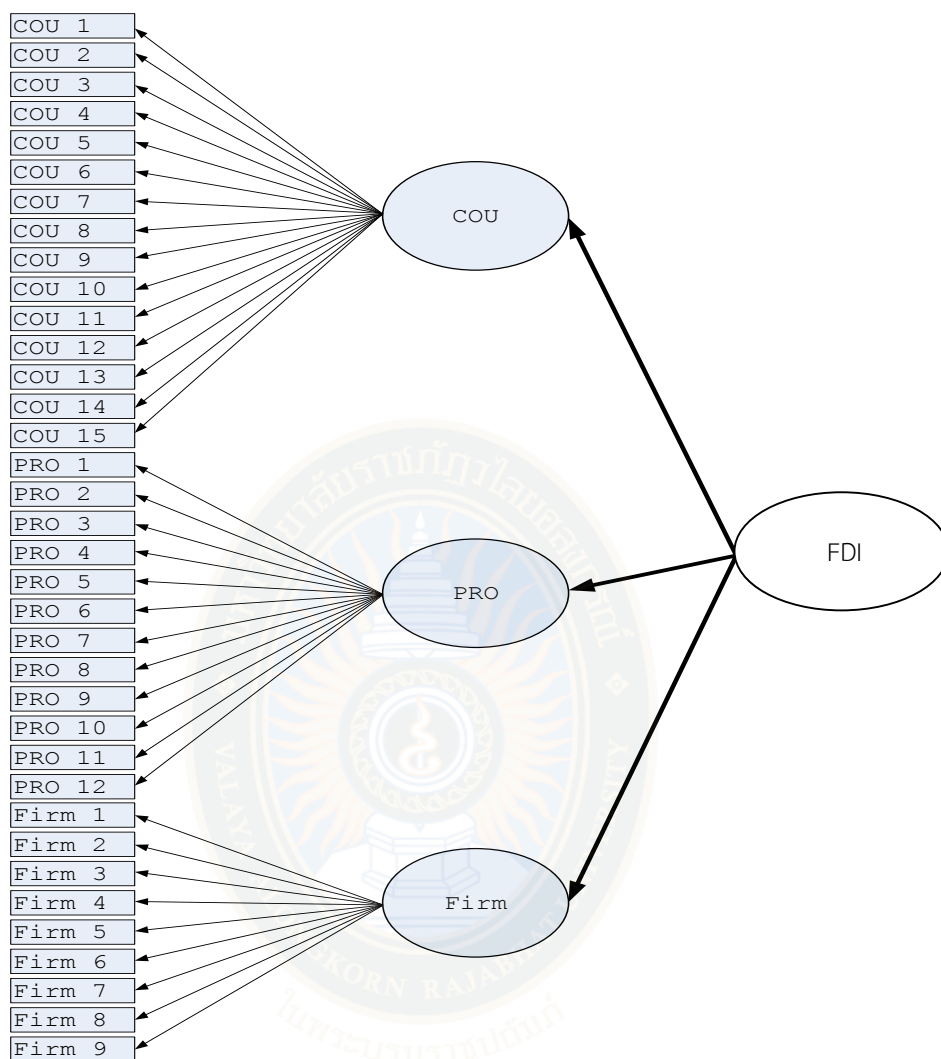
4.1.2 ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์ความเหมาะสมของตัวแปรสังเกตได้ ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (Bartlett's Test of Sphericity) และค่าดัชนีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออลคิน เพื่อตรวจสอบว่า ตัวแปรสังเกตได้สามารถอธิบายตัวแปรแฝงได้ ดังแสดงในตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (Bartlett's Test of Sphericity) และค่าดัชนีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออลคิน

ตัวแปร	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (Bartlett's Test of Sphericity)	P-Value	ค่าดัชนีไคเซอร์ - ไมเยอร์-ออลคิน
ตัวแปรสังเกตได้	2778.67	.00	0.78

จากตารางที่ 4.29 พบว่า ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (Bartlett's Test of Sphericity) มีค่าเท่ากับ 2778.67 ($p = .00$) ซึ่งหมายถึง เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออลคิน ยังพบว่า มีค่าเท่ากับ 0.78 ซึ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยครั้งนี้ มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ต่างๆ ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง ในส่วนของภาพวาดแบบจำลองของงานวิจัย ดังภาพที่ 4.20

ภาพที่ 4.20 แบบจำลองการวิจัย
ที่มา: วัชรီ ถิ่นธานี (2557)

4.1.3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยที่พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งแบบจำลองนั้นมีลักษณะความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นที่มีทิศทางของตัวแปรแบบทางเดียว (Recursive Model) และตัวแปรแฝงไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่ต้องวัดจากตัวแปรสังเกตได้ ซึ่งย่อมมีความคลาดเคลื่อนในการวัดเกิดขึ้นได้ โดยการวิเคราะห์หาค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนปรับและหลังปรับแบบจำลองการวิจัย ซึ่งการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนปรับแบบจำลองการวิจัย ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4.30

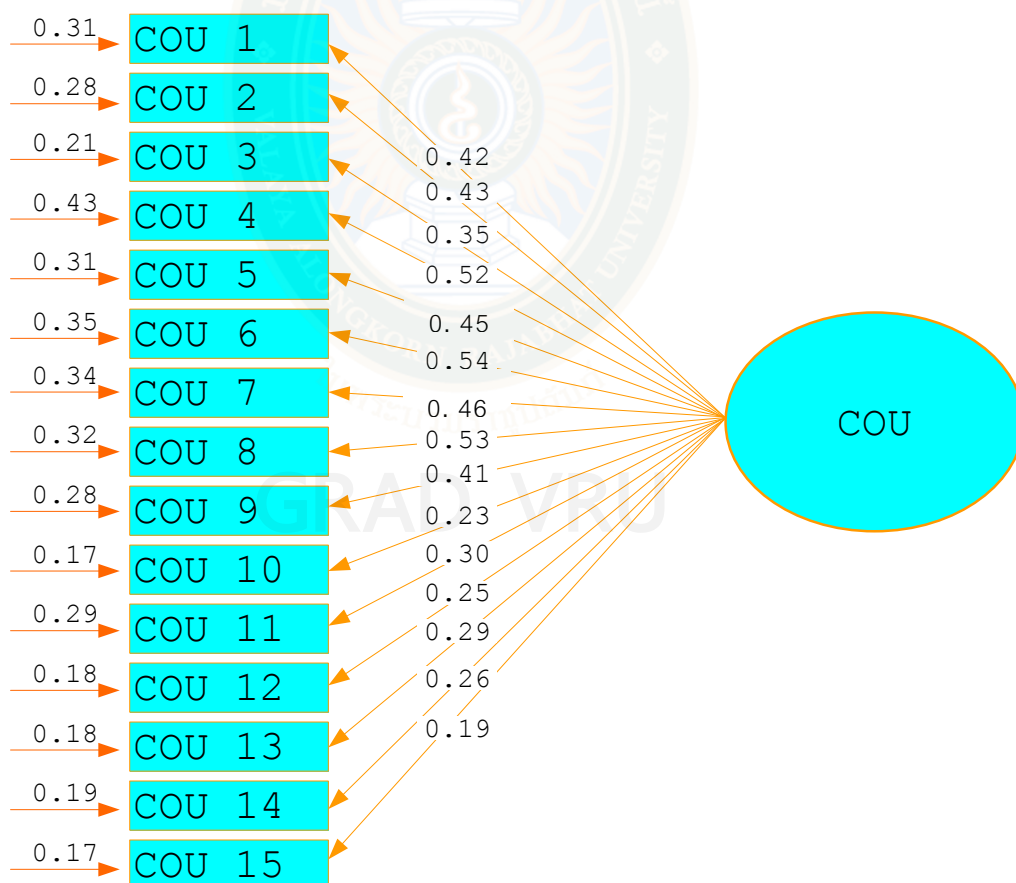
ตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ก่อนปรับแบบจำลองการวิจัย

ค่าดัชนี	เกณฑ์	ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
P-Value of χ^2	> .05	.01	ไม่ผ่านเกณฑ์
χ^2/df	< 3.00	1244.25/168 = 7.41	ไม่ผ่านเกณฑ์
GFI	> 0.90	0.79	ไม่ผ่านเกณฑ์
AGFI	> 0.90	0.73	ไม่ผ่านเกณฑ์
CFI	> 0.90	0.79	ผ่านเกณฑ์
RMR	< 0.05	0.08	ไม่ผ่านเกณฑ์
RMSEA	< 0.05	0.08	ไม่ผ่านเกณฑ์
CN	> 200	72.92	ไม่ผ่านเกณฑ์
Q-Plot	เส้นกราฟมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุม	เส้นกราฟมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุม	ผ่านเกณฑ์

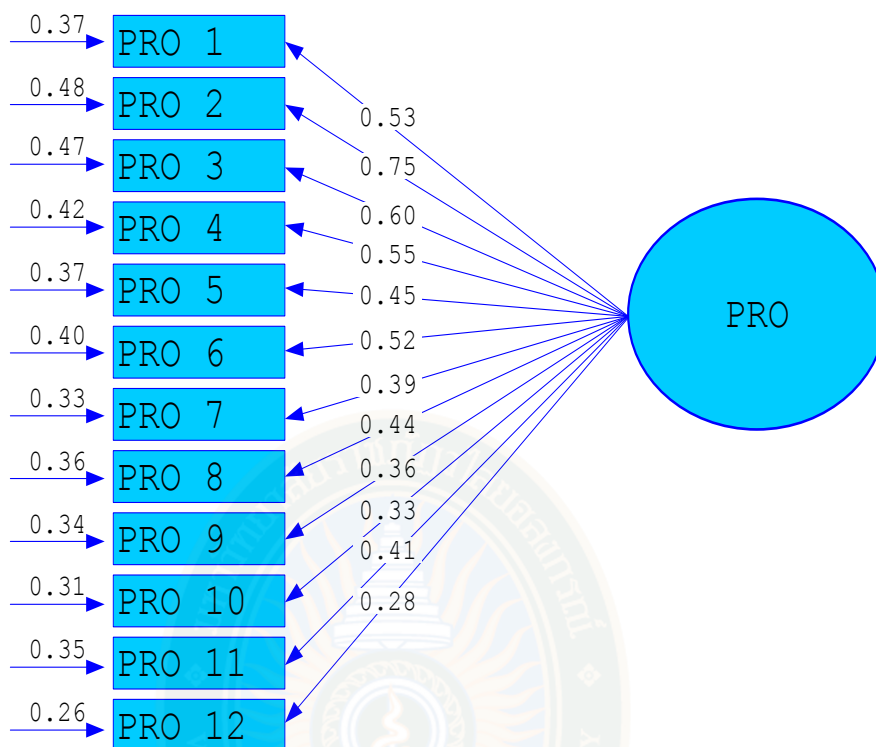
จากตารางที่ 4.30 การวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนปรับแบบจำลองการวิจัย ซึ่งมีสมมติฐานว่า แบบจำลองการวิจัยปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า มีค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 1,244.25 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 168 และค่านัยสำคัญทางสถิติ (P-Value) เท่ากับ .01 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .05 ต้องปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % แบบจำลองการวิจัยปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่เนื่องจาก ค่าไค-สแควร์ มีความไวต่อขนาดของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือถ้ากลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่มาก จะส่งผลให้ค่าไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ และถ้ากลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็กการแจกแจงของสถิติทดสอบจะไม่ใกล้เคียงกับการกระจายของสถิติไค-สแควร์ที่เป็นมาตรฐาน ทั้งนี้เพราะ โอกาสในการค้นพบว่า แบบจำลองผิดจะมีสูงขึ้น แม้ว่า แบบจำลองผิดเพียงเล็กน้อย โดยวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวคือควรพิจารณาใช้ค่าสถิติอื่นๆ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ค่าไค-สแควร์ต่อค่าองศาอิสระ (χ^2/df) ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (RMR) ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) และค่าขนาดตัวอย่างวิกฤติ (CN) โดยก่อนการปรับแบบจำลองการวิจัย มีค่าเท่ากับ 7.41, 0.79, 0.73, 0.08, 0.08 และ 72.92 ตามลำดับ ซึ่งยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ยังใช้ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) และเส้นกราฟ (Q-Plot) โดยก่อนการปรับแบบจำลองการวิจัย มีค่าเท่ากับ 0.79 และมีเส้นกราฟที่ชันมากกว่าเส้นทแยงมุม ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองค่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า ผลจากการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องอื่นๆ ดังกล่าวข้างต้น ก่อนปรับแบบจำลองการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า มีทั้งอยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้และยอมรับไม่ได้ ดังนั้น จึงต้องปรับแบบจำลองของการวิจัยต่อไป โดยพิจารณาจากความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีและค่าดัชนีตัดแปรแบบจำลอง (Model Modification Index: MI) ที่โปรแกรมเสนอแนะ หรือที่มีค่าไค-สแควร์มากที่สุดก่อน ซึ่งเท่ากับ ค่าไค-สแควร์ ที่เป็นค่าสถิติเฉพาะของพารามิเตอร์แต่ละตัวที่ลดลง เมื่อกำหนดให้พารามิเตอร์ตัวนั้น เป็นพารามิเตอร์อิสระ หรือมีการผ่อนคลายข้อกำหนดเงื่อนไขบังคับของพารามิเตอร์ตัวนั้น ด้วยการกำหนดให้มีความคลาดเคลื่อนในการวัดตัวแปรสังเกตได้ และความคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กันได้ โดยผลจากการปรับแบบจำลองการวิจัย ทำให้ได้ตัวบ่งชี้การวิจัยที่พัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังแสดงตารางที่ 4.31

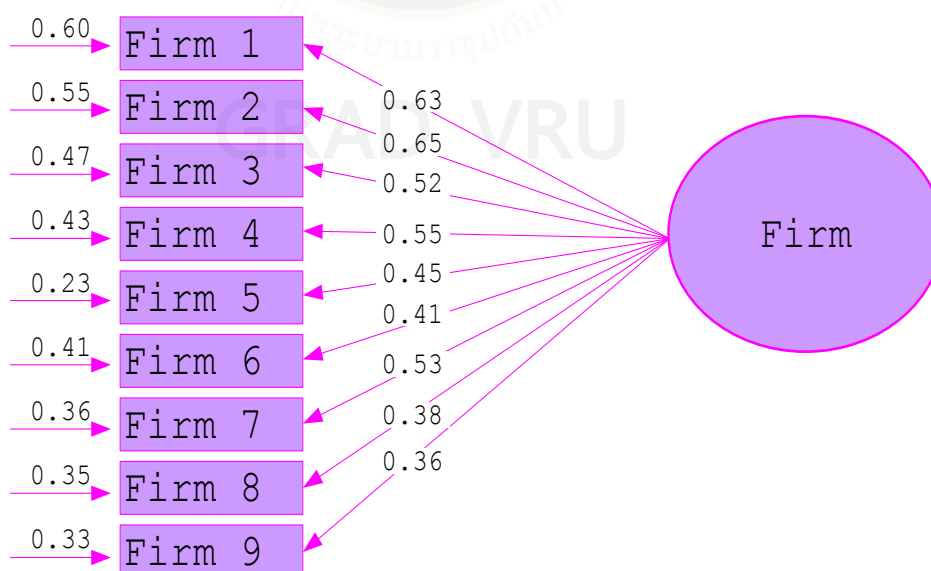
ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยทั้ง 3 ด้าน คือด้านปัจจัยระดับประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด และปัจจัยระดับบริษัท กับองค์ประกอบย่อย โดยมีผลที่ได้ดังภาพที่ 4.21-4.23

ภาพที่ 4.21 องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยระดับประเทศ
ที่มา: วชิร ถิ่นธานี (2557)

ภาพที่ 4.22 องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยระดับจังหวัด
ที่มา: วัชรီ ถิ่นธานี (2557)

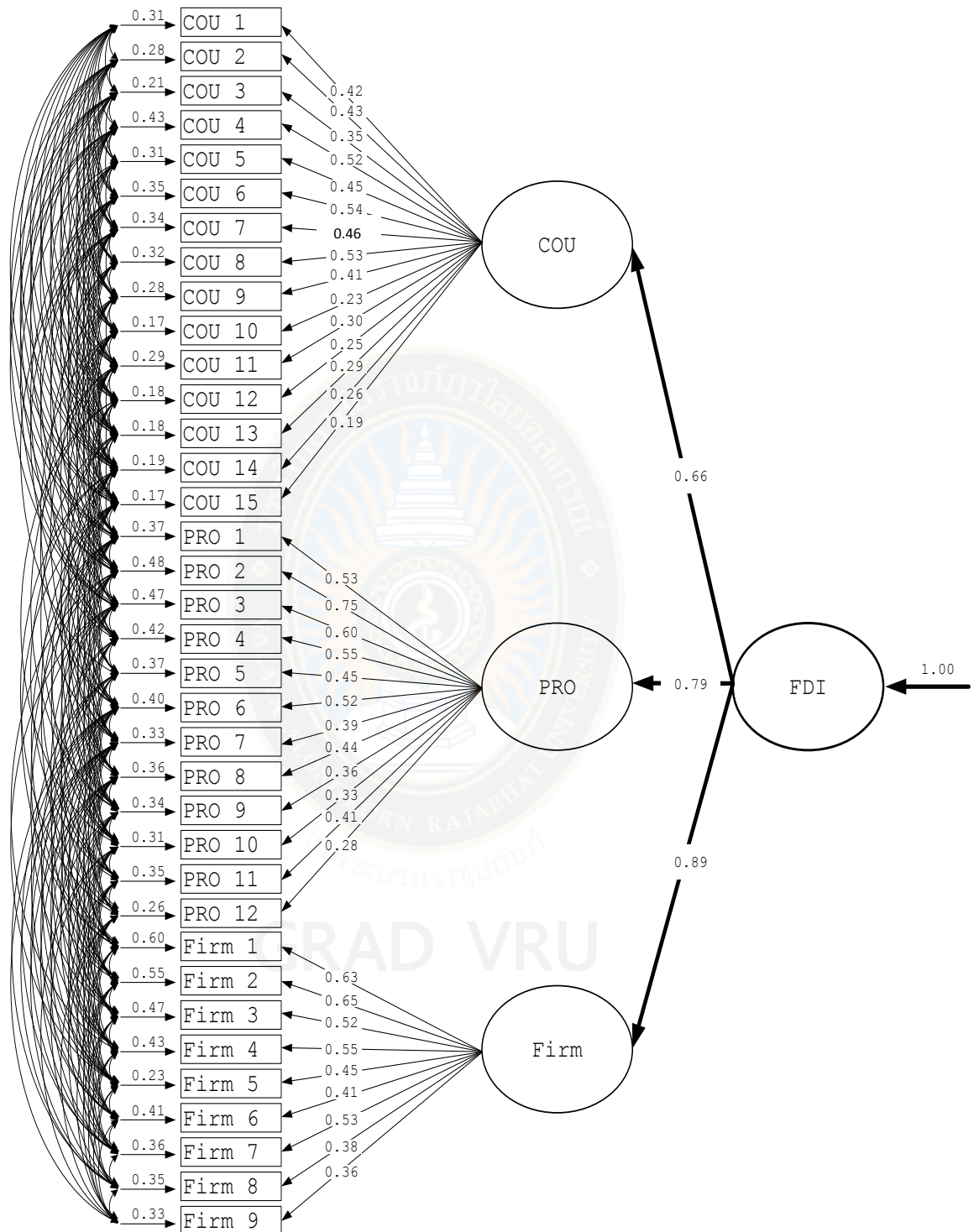

ภาพที่ 4.23 องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งของปัจจัยระดับบริษัท
ที่มา: วัชรီ ถิ่นธานี (2557)

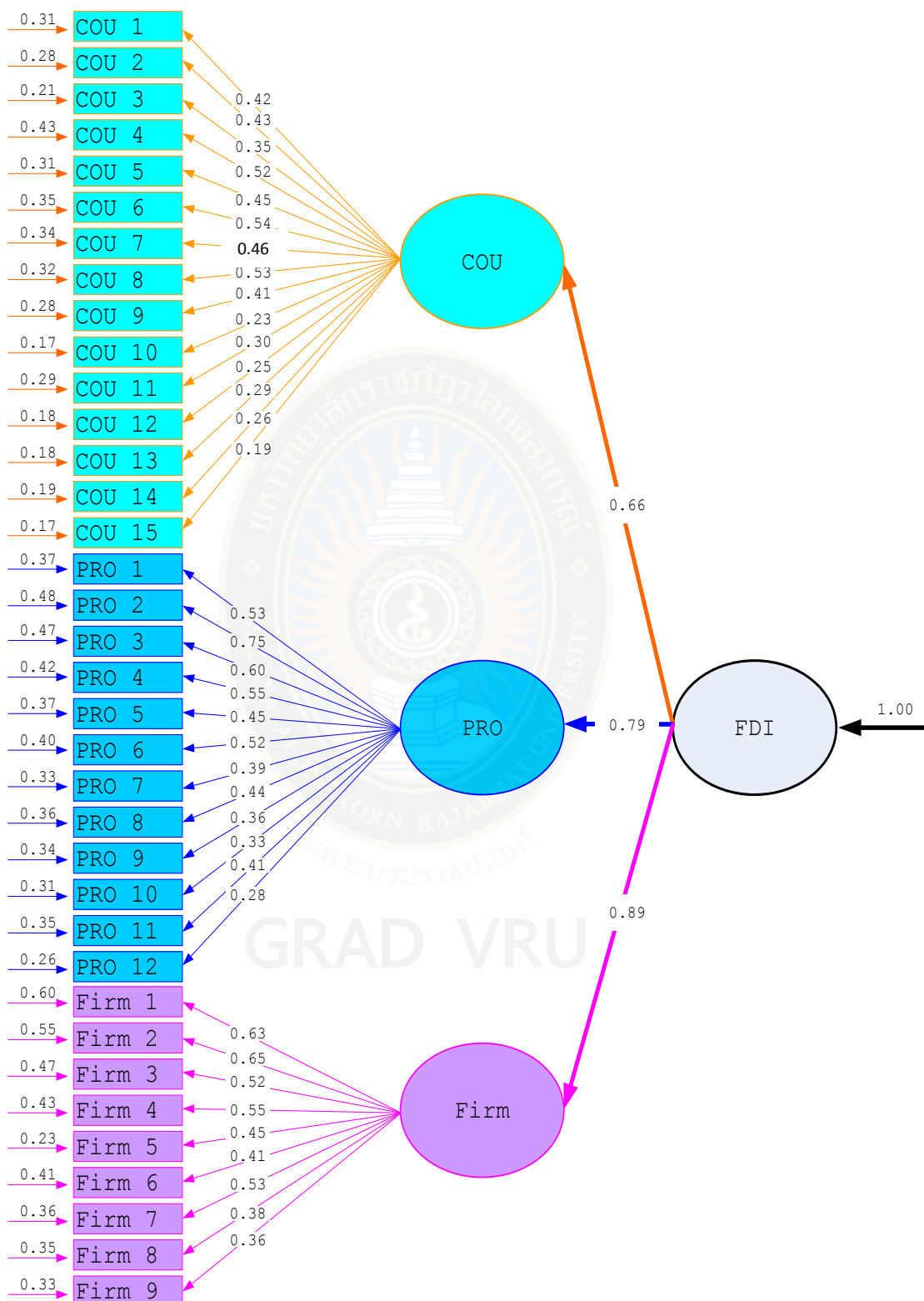
ตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หลังปรับแบบจำลองการวิจัย

ค่าดัชนี	เกณฑ์	ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
P-Value of χ^2	> .05	.07	ผ่านเกณฑ์
χ^2/df	< 3.00	309.38/137 = 2.25	ผ่านเกณฑ์
GFI	> 0.90	0.94	ผ่านเกณฑ์
AGFI	> 0.90	0.92	ผ่านเกณฑ์
CFI	> 0.90	0.99	ผ่านเกณฑ์
RMR	< 0.05	0.04	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	<0.05	0.04	ผ่านเกณฑ์
CN	> 200	298.55	ผ่านเกณฑ์
Q-Plot	เส้นกราฟมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุม	เส้นกราฟมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุม	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องของแบบจำลองการวิจัยปัจจัย ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยกับข้อมูลเชิงประจักษ์หลังปรับแบบจำลอง พบว่า มีค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 309.38 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 137 และค่านัยสำคัญทางสถิติ (P-Value) เท่ากับ .07 ซึ่งมากกว่า .05 ต้องยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% กล่าวคือ แบบจำลองการวิจัยปัจจัยการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ส่วนผลจากการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องอื่นๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ต่อค่าองศาอิสระ (χ^2/df) มีค่าเท่ากับ 2.25 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.94 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.90 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.92 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.90 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) มีค่าเท่ากับ 0.99 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.90 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.04 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 ค่าขนาดตัวอย่างวิกฤติ (CN) มีค่าเท่ากับ 298.55 ซึ่งมีค่ามากกว่า 200 และเส้นกราฟ (Q-Plot) มีเส้นกราฟที่ชันมากกว่าเส้นทแยงมุม ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าสถิติความสอดคล้องอื่นๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังกล่าวข้างต้น พบว่า เป็นไปตามเงื่อนไขหรือระดับการยอมรับได้ แสดงว่า แบบจำลองการวิจัยปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ ยังได้วิเคราะห์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ หรือค่าความเชื่อถือได้ของตัวแปรหลังปรับแบบจำลองการวิจัย ซึ่งแสดงรายละเอียดดังภาพที่ 4.24-4.25 และตารางที่ 4.32

ภาพที่ 4.24 หลังปรับแบบจำลองการวิจัย
 ที่มา: วัชรီ ถิ่นธานี (2557)

ภาพที่ 4.25 หลังปรับแบบจำลองการวิจัย
 ที่มา: วัชรီ ถิ่นธานี (2557)

ตารางที่ 4.32 ผลการวิเคราะห์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ หรือค่าความเชื่อถือได้ของตัวแปร หลังปรับแบบจำลองการวิจัย

	ตัวแปร	b	t	R ²
การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่หนึ่ง				
Cou	Cou1	0.42	12.35**	0.31
	Cou2	0.43	12.06**	0.28
	Cou3	0.35	11.83**	0.21
	Cou4	0.52	10.21**	0.43
	Cou5	0.45	12.27**	0.31
	Cou6	0.54	13.73**	0.35
	Cou7	0.46	14.11**	0.34
	Cou8	0.53	14.24**	0.32
	Cou9	0.41	14.23**	0.28
	Cou10	0.23	8.37*	0.17
	Cou11	0.30	10.47*	0.29
	Cou12	0.25	8.85*	0.18
	Cou13	0.29	10.12*	0.18
	Cou14	0.26	8.92*	0.19
	Cou15	0.19	7.74*	0.17
Pro	Pro1	0.53	13.32**	0.37
	Pro2	0.75	16.14**	0.48
	Pro3	0.60	15.97**	0.47
	Pro4	0.55	14.07**	0.42
	Pro5	0.45	13.38**	0.37
	Pro6	0.52	14.03**	0.40
	Pro7	0.39	12.51**	0.33
	Pro8	0.44	13.27**	0.36
	Pro9	0.36	11.09**	0.34
	Pro10	0.33	10.80**	0.31
	Pro11	0.41	12.97**	0.35
	Pro12	0.28	9.16*	0.26
Firm	Firm1	0.63	17.92**	0.60
	Firm2	0.65	18.76**	0.55
	Firm3	0.52	11.90**	0.47

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

	ตัวแปร	b	t	R ²
	Firm4	0.55	12.55**	0.43
	Firm5	0.45	11.30**	0.23
	Firm6	0.41	10.37**	0.41
	Firm7	0.53	13.28**	0.36
	Firm8	0.38	9.94*	0.35
	Firm9	0.36	8.84*	0.33
การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่สอง				
FDI	Cou	0.66	11.77**	0.63
	Pro	0.79	12.79**	0.47
	Firm	0.89	17.16**	0.71

หมายเหตุ * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (P <.05)

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (P <.01)

จากตารางที่ 4.32 การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่หนึ่งในภาพรวม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ของตัวแปรสังเกตได้ขององค์ประกอบแต่ละด้าน ทุกตัวมีค่าเป็นบวก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 (พิจารณาจากค่าสถิติที่ (t) ในตาราง) และมีค่าตั้งแต่ 0.19 ถึง 0.89 โดยตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

4.1.4 การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่หนึ่ง

การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่หนึ่ง ด้านปัจจัยระดับประเทศ พบว่า ผลที่ได้มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละปัจจัย เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้

- 1) ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย มีค่าน้ำหนัก 0.54
- 2) ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย มีค่าน้ำหนัก 0.53
- 3) หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล มีค่าน้ำหนัก 0.52
- 4) ตลาดอาเซียน มีค่าน้ำหนัก 0.46
- 5) ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ มีค่าน้ำหนัก 0.45
- 6) เสถียรภาพทางการเมือง มีค่าน้ำหนัก 0.43
- 7) ผลกระทบมวลรวมภายในประเทศ มีค่าน้ำหนัก 0.42
- 8) ระดับการเปิดเสรีทางการค้า มีค่าน้ำหนัก 0.41
- 9) สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน มีค่าน้ำหนัก 0.35
- 10) ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน มีค่าน้ำหนัก 0.30
- 11) คุณภาพของแรงงานไทย มีค่าน้ำหนัก 0.29
- 12) อัตราค่าจ้างแรงงาน มีค่าน้ำหนัก 0.26

- 13) ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน มีค่าน้ำหนัก 0.25
- 14) ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน มีค่าน้ำหนัก 0.23
- 15) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ มีค่าน้ำหนัก 0.19

การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบอันดับที่หนึ่ง ด้านปัจจัยระดับจังหวัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละปัจจัย เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้

- 1) สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น มีค่าน้ำหนัก 0.75
- 2) การมีส่วนร่วมของชุมชน มีค่าน้ำหนัก 0.60
- 3) สภาพแวดล้อมทางสังคม มีค่าน้ำหนัก 0.55
- 4) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน มีค่าน้ำหนัก 0.53
- 5) ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า มีค่าน้ำหนัก 0.52
- 6) ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ มีค่าน้ำหนัก 0.45
- 7) คุณภาพของแรงงานในจังหวัด มีค่าน้ำหนัก 0.44
- 8) ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ มีค่าน้ำหนัก 0.41
- 9) ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด มีค่าน้ำหนัก 0.39
- 10) อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด มีค่าน้ำหนัก 0.36
- 11) ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง มีค่าน้ำหนัก 0.33
- 12) ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต มีค่าน้ำหนัก 0.28

การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบอันดับที่หนึ่ง ด้านปัจจัยระดับบริษัท พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละปัจจัย เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้

- 1) ต้นทุนค่าขนส่ง มีค่าน้ำหนัก 0.65
- 2) ต้นทุนการผลิต มีค่าน้ำหนัก 0.63
- 3) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท มีค่าน้ำหนัก 0.55
- 4) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ มีค่าน้ำหนัก 0.53
- 5) ต้นทุนการดำเนินการ มีค่าน้ำหนัก 0.52
- 6) อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท มีค่าน้ำหนัก 0.45
- 7) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร มีค่าน้ำหนัก 0.41
- 8) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล มีค่าน้ำหนัก 0.38
- 9) การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน มีค่าน้ำหนัก 0.36

4.1.5 การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบอันดับที่สอง

การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบอันดับที่สอง พบว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้

- 1) ปัจจัยระดับบริษัท มีค่าน้ำหนัก 0.89
- 2) ปัจจัยระดับจังหวัด มีค่าน้ำหนัก 0.79
- 3) ปัจจัยระดับประเทศ มีค่าน้ำหนัก 0.66

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติที่สนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล ที่เป็นไปตามคุณสมบัติเป้าหมายแบบเฉพาะเจาะจง โดยผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้มีความเชี่ยวชาญหรือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนี้อย่างแท้จริง ที่เมื่อนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ผลแล้ว จะสามารถพัฒนาทำให้บรรลุไปสู่ทฤษฎีหรือองค์ความรู้ที่แสวงหา ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจนอิ่มตัวแล้ว ก่อนจะทำการวิเคราะห์และสรุปผล โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้บริหารบริษัทต่างชาติ จำนวน 80 บริษัท ได้แก่ กิจการผลิตพืช ผัก และผลไม้ บรรจุกะป๋อง กิจการผลิตยางรถยนต์ กิจการผลิตยางเครื่องบิน กิจการผลิตเครื่องสุขภัณฑ์ กิจการผลิตรองเท้าหนัง กิจการผลิตอุปกรณ์ทางการแพทย์ กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และกิจการบริการ พบว่า มีบริษัทที่สนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย จำนวน 10 บริษัท ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้บริหารบริษัทที่สนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยเหล่านี้ ซึ่งครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเปิดให้การส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ กิจการผลิตยางรถยนต์และยางเครื่องบิน ซึ่งใช้ผลิตผลทางการเกษตร คือยางธรรมชาติ เป็นวัตถุดิบหลัก กิจการผลิตเครื่องสุขภัณฑ์ กิจการผลิตรองเท้า ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมเบา กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ กิจการผลิตเซรามิกน้ำ ซึ่งเป็นเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตแผงโซลาร์เซลล์ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตอุตสาหกรรมและกิจการนำวัสดุที่ไม่ต้องการใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งเป็นกิจการบริการ สำหรับสรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติ พบว่า ปัจจัยระดับประเทศที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สำคัญ ได้แก่ การมีตลาดในประเทศไทยและตลาดอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย ซึ่งเป็นศูนย์กลางทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ นอกจากนี้รัฐบาลไทยยังมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยการให้สิทธิประโยชน์พิเศษแก่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ทั้งสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวกับภาษีอากร และสิทธิประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร สำหรับปัจจัยระดับบริษัทที่สำคัญ ได้แก่ การมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าขยายการลงทุนในประเทศตนเอง และการมีค่าขนส่งต่ำกว่าการผลิตในประเทศตนเอง แล้วส่งออกมาจำหน่ายยังประเทศแถบอาเซียน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 1 ผู้บริหารกิจการผลิตผลิตภัณฑ์ยางรถยนต์ส่วนบุคคลและยางเครื่องบิน บริษัทก่อตั้งในปี พ.ศ. 2552 โดยได้รับใบรับรองมาตรฐานสากล (ISO 9001, ISO 14001, ISO 18001) ในส่วนของการลงทุนนั้น ได้แบ่งโครงการเป็น 3 ระยะ กล่าวคือ ระยะที่ 1 ปี พ.ศ. 2552-2557 มีกำลังผลิตยางรถยนต์ส่วนบุคคลและยางเครื่องบิน ปีละประมาณ 15 ล้านเส้น ระยะที่ 2 ในปี พ.ศ. 2558-2561 จะมีกำลังผลิตปีละประมาณ 18 ล้านเส้น และระยะที่ 3 ในปี พ.ศ. 2562-2565 จะมีกำลังการผลิตปีละประมาณ 50 ล้านเส้น ซึ่งในปัจจุบัน มีกำลังผลิต ปีละประมาณ 9 ล้านเส้น มูลค่ายอดขายมากกว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่งออกประมาณร้อยละ 80 โดยมีตลาดหลัก ได้แก่ สหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป มีการจ้างงานประมาณ 100 คน เนื่องจากกระบวนการผลิตใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ใช้แรงงานคนน้อย เน้นการวิจัยและพัฒนา โดยมีนักวิจัย 20 คน บริษัท

สนใจที่จะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มีดังนี้

- 1) ใกล้แหล่งวัตถุดิบ เนื่องจากในการผลิตบริษัทใช้ยางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบหลัก และปัจจุบันนำเข้าจากประเทศไทย
- 2) ใกล้ตลาดอาเซียนซึ่งเป็นตลาดใหม่ บริษัทต้องการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อผลิตยางรถยนต์ เพื่อจำหน่ายในประเทศกลุ่มอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดใหม่ที่ใหญ่และกำลังขยายตัว
- 3) ที่ตั้งของประเทศไทยเหมาะสม เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของอาเซียน
- 4) ประเทศไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน
- 5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุน ซึ่งทำให้บริษัทได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย

บริษัทผลิตผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะรายใหญ่ โดยวัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิต คือ ยางธรรมชาติ ซึ่งประเทศไทยมีแหล่งวัตถุดิบมากเกินความต้องการภายในประเทศ และประเทศไทยเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางพาราไปจำหน่ายต่างประเทศได้เป็นอันดับหนึ่งของโลก การเข้ามาลงทุนในประเทศไทยของบริษัทเป็นการเข้ามาลงทุนในแหล่งวัตถุดิบ ทำให้ต้นทุนด้านวัตถุดิบของบริษัทต่ำกว่า การขยายการลงทุนในประเทศตนเอง ซึ่งปัจจุบันต้องนำเข้ายางพาราจากประเทศไทย นอกจากนี้ การเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ซึ่งมีที่ตั้งเป็นศูนย์กลางของกลุ่มอาเซียน จะทำให้บริษัทมีความสะดวกในการผลิตเพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังตลาดอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว จะทำให้บริษัทสามารถขยายตลาดได้มากขึ้น ประกอบกับประเทศไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานมากกว่าประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ และรัฐบาลไทยกำหนดให้กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะจากยางธรรมชาติ เป็นกิจการที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ ทำให้บริษัทได้รับสิทธิพิเศษมากในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย

4.2.2 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 2 ผู้บริหารกิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องไฮดรอลิก ซึ่งเป็นเครื่องจักรขนาดใหญ่ ที่ใช้ในการผลิตพลังงานไฟฟ้า กระบวนการผลิตใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย บริษัทก่อตั้งปี พ.ศ. 2548 ได้รับใบรับรองมาตรฐานสากล (ISO 9001) โดยมีมูลค่ายอดขายรวมปีละประมาณ 5 ล้านบาทสหรัฐ ส่งออกประมาณร้อยละ 40 ของมูลค่ายอดขายทั้งสิ้น โดยมีตลาดส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ ยุโรปตะวันออก เอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ อัฟริกา ตะวันออกกลาง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยุโรปตะวันตก อเมริกากลาง ยุโรปเหนือ ยุโรปใต้ และ ส.ป.ป. ลาว ปัจจุบันบริษัทมีการจ้างงานรวมมากกว่า 500 คน เป็นนักวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ 30 คน บริษัทสนใจที่จะเข้ามาขยายการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มีดังต่อไปนี้

- 1) การมีตลาดในอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว ทำให้บริษัทมีตลาดใหญ่
- 2) ทำเลที่ตั้งของประเทศไทยเหมาะสม
- 3) โครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคพร้อม
- 4) ค่าแรงงานในประเทศไทยถูกกว่า
- 5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

บริษัทผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนาดใหญ่ ปัจจุบันมีการส่งออกมาจำหน่ายยังประเทศกลุ่มอาเซียน การเข้ามาลงทุนในประเทศไทย จะทำให้บริษัทสามารถขยายตลาดในอาเซียนได้มากขึ้น ประกอบกับที่ตั้งของประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของอาเซียน การตั้งโรงงานในประเทศไทย จะทำให้ต้นทุนค่าขนส่งของบริษัทลดลง ทำให้บริษัทสามารถลดต้นทุนการผลิตได้ นอกจากนี้กิจการผลิตเครื่องจักร รัฐบาลไทยกำหนดให้เป็นกิจการที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศเป็นพิเศษ ทำให้บริษัทได้รับสิทธิประโยชน์ในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น

4.2.3 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 3 ผู้บริหารกิจการผลิตเครื่องสุขภัณฑ์คุณภาพสูง มีiehื่อเป็นของตนเอง บริษัทก่อตั้งในปี พ.ศ. 2537 ปัจจุบันบริษัทผลิตเครื่องสุขภัณฑ์รายใหญ่ที่สุดในสาธารณรัฐประชาชนจีน มีสาขาทั้งหมด 1,000 แห่ง ผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ยุโรป รัสเซีย ญี่ปุ่น อียิปต์ ยูเครน ปากีสถาน และบรูไน ปัจจุบันบริษัทมีการจ้างงาน 450 คน เป็นนักวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ 45 คน กระบวนการผลิตใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มีดังต่อไปนี้

- 1) ตลาดอาเซียน
- 2) ประเทศไทยมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค
- 3) ต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการขยายการลงทุนในประเทศตน
- 4) ต้นทุนค่าขนส่งต่ำกว่าการส่งผลิตภัณฑ์มาจากประเทศตน
- 5) รัฐบาลไทยส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

บริษัทผลิตเครื่องสุขภัณฑ์โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้มีiehื่อเป็นของตนเอง บริษัทมีการวิจัยและพัฒนา ทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ได้มีคุณภาพสูง สามารถส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศหลายประเทศ บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยเพื่อขยายตลาด ทั้งตลาดในประเทศไทยและตลาดอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว การตั้งโรงงานในประเทศไทย จะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าขยายการลงทุนในประเทศตน และมีต้นทุนค่าขนส่งต่ำกว่าการขยายการผลิตในประเทศตนเอง แล้วส่งออกมาจำหน่ายยังประเทศกลุ่มอาเซียน ซึ่งจะทำให้ความสามารถในการแข่งขันของบริษัทมีมากขึ้น และจะทำให้บริษัทสามารถขยายตลาดได้ ทั้งตลาดภายในประเทศไทย ตลาดในกลุ่มอาเซียน และตลาดในประเทศอื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียงได้มากขึ้น

4.2.4 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 4 ผู้บริหารกิจการผลิตรองเท้าหนัง บริษัทมีปริมาณการจำหน่ายปีละประมาณ 2 ล้านคู่ โดยผลิตเพื่อส่งออกทั้งสิ้น มีมูลค่าส่งออกปีละประมาณ 70 ล้านเหรียญสหรัฐ ปัจจุบันบริษัทมีสำนักงานขายอยู่ในประเทศเยอรมนีและรัสเซีย มีการจ้างงานประมาณ 2,000 คน โดยเป็นนักวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ 105 คน บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย สำหรับปัจจัยสำคัญที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุน มีดังนี้

- 1) ตลาดในประเทศไทยและตลาดอาเซียน เป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัวสูงมาก
- 2) ค่าจ้างแรงงานในประเทศไทยต่ำกว่าค่าจ้างในประเทศตน และแรงงานไทยมีฝีมือ ประณีต แรงงานไทยมีความคิดสร้างสรรค์ดี เหมาะสมกับอุตสาหกรรมรองเท้า ซึ่งเป็นสินค้าแฟชั่น
- 3) การลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าประเทศตน
- 4) รัฐบาลไทยส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยให้สิทธิประโยชน์พิเศษ

บริษัทผลิตรองเท้าหนังเพื่อส่งออกทั้งสิ้น โดยมีตลาดหลักในทวีปยุโรป บริษัทสนใจจะขยายการลงทุนในประเทศไทย เพื่อขยายตลาดส่งออกมายังกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดใหม่ที่ใหญ่ และกำลังขยายตัว นอกจากนี้ กิจกรรมผลิตรองเท้าเป็นกิจการที่ใช้แรงงานฝีมือ ซึ่งแรงงานไทยเป็นแรงงานที่มีฝีมือ และค่าจ้างต่ำกว่าค่าจ้างแรงงานในประเทศตนเอง การเข้ามาลงทุนในประเทศไทยจะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าขยายการลงทุนในประเทศตนเอง ทำให้บริษัทมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น ซึ่งจะทำให้บริษัทขยายตลาดในประเทศไทยและอาเซียนได้มากขึ้น

4.2.5 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 5 ผู้บริหารระดับสูงกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้แก่ แผงโซลาร์เซลล์ (Solar Cell) บริษัทก่อตั้ง ปี พ.ศ. 2550 มีกระบวนการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ปัจจุบันบริษัทมีการจ้างงาน 300 คน เป็นนักวิจัยและพัฒนา 45 คน บริษัทมีมูลค่าส่งออกปีละประมาณ 600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีตลาดส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ ยุโรป และอเมริกา ปัจจุบันบริษัทประสบปัญหาด้านการส่งออกไปยังยุโรป เกี่ยวกับปัญหาด้านการทุ่มตลาด ทำให้ปริมาณการส่งออกลดลง บริษัทจึงสนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย แทนการลงทุนในประเทศตนเอง มีดังนี้

- 1) การย้ายฐานการผลิตมายังประเทศไทย ปัจจุบันยังไม่มีปัญหาด้านการส่งออกไปยุโรป
- 2) ตลาดในประเทศไทยและตลาดอาเซียนกำลังขยายตัวอย่างมาก โดยเฉพาะด้านก่อสร้างอาคารที่พักอาศัยและอาคารโรงงาน
- 3) ที่ตั้งของประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของอาเซียน การเข้ามาลงทุนจะทำให้ต้นทุนค่าขนส่งต่ำกว่าการขนส่งจากประเทศตน เพื่อมาจำหน่ายยังประเทศในกลุ่มอาเซียนและประเทศอื่นๆ
- 4) ประเทศไทยมีท่าเรือน้ำลึก ทำให้สะดวกในการขนส่งสินค้าไปจำหน่ายยังประเทศอื่นๆ ใกล้เคียง
- 5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยให้สิทธิพิเศษต่างๆ

บริษัทผลิตแผงโซลาร์เซลล์เพื่อส่งออกเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันบริษัทประสบปัญหาเรื่องการทุ่มตลาด สำหรับสินค้าที่ส่งออกไปจำหน่ายยังยุโรป บริษัทจึงต้องการจะย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่นๆ ที่ไม่มีปัญหาด้านการส่งออก ซึ่งการผลิตแผงโซลาร์เซลล์ในประเทศไทย แล้วส่งออกไปจำหน่ายยังยุโรป ปัจจุบันยังไม่มีปัญหาเรื่องการทุ่มตลาด บริษัทจึงสนใจจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย นอกจากนี้ ตลาดอาเซียนกำลังขยายตัว การตั้งโรงงานในประเทศไทย ซึ่งเป็นศูนย์กลางของอาเซียน จะทำให้บริษัทสามารถขยายตลาดในอาเซียนได้มากขึ้น ประกอบกับกิจการประเภทนี้ รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้บริษัทได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษมาก

4.2.6 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 6 ผู้บริหารกิจการผลิตเซรามิกน้ำ (Liquid Ceramic) ซึ่งเป็นวัตถุดิบที่ใช้ผสมในการผลิตเครื่องสุขภัณฑ์ กระเบื้องปูพื้น กระเบื้องบุผนัง และผลิตภัณฑ์กระเบื้องอื่นๆ เซรามิกน้ำเป็นวัตถุดิบชนิดใหม่ เมื่อผลิตเป็นผลิตภัณฑ์จะทำให้ผิวของผลิตภัณฑ์ไม่มีรอยขีดและโดนไฟไม่ไหม้ ปัจจุบันบริษัทจำหน่ายผลิตภัณฑ์ภายในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นหลัก มีมูลค่ายอดขายปีละประมาณ 170 ล้านดอลลาร์สหรัฐ บริษัทใช้เทคโนโลยีที่

ทันสมัย ปัจจุบันมีการจ้างงาน 250 คน เป็นนักวิจัยและพัฒนา 20 คน บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยในขั้นแรกจะเข้ามาจำหน่ายผลิตภัณฑ์ก่อน หลังจากนั้นจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ซึ่งบริษัทได้เข้ามาสำรวจตลาดแล้ว พบว่า ตลาดมีความต้องการผลิตภัณฑ์ของบริษัทจำนวนมาก สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจที่จะเข้ามาขยายการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย มีดังนี้

- 1) เพื่อขยายตลาดในประเทศไทยและกลุ่มอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่ และกำลังขยายตัว
- 2) ทำเลที่ตั้งของประเทศไทยเหมาะสม เป็นศูนย์กลางของอาเซียน ทำให้มีความสะดวก
- 3) การตั้งโรงงานในประเทศไทย มีความสะดวกในการขนส่งไปจำหน่ายยังประเทศอื่นๆ
- 4) การตั้งโรงงานในประเทศไทย จะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตและต้นทุนการขนส่งต่ำ
- 5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างเท่าเทียมกันหมด

บริษัทผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ ปัจจุบันจำหน่ายภายในประเทศทั้งสิ้น โดยจำหน่ายในสาธารณรัฐประชาชนจีน บริษัทต้องการจะขยายตลาดและขยายการลงทุนไปยังต่างประเทศ ซึ่งบริษัทสนใจที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อขยายตลาดมายังกลุ่มอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดใหม่ที่ใหญ่และกำลังขยายตัว และต้องการจะขยายการลงทุนในประเทศไทย เนื่องจากจะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการขยายการลงทุนในประเทศตนเอง ตลอดจนถึงที่ตั้งของประเทศไทยเหมาะสม เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของอาเซียน การเข้ามาลงทุนในประเทศไทย จะทำให้บริษัทมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น ซึ่งจะทำให้บริษัทสามารถขยายตลาดได้มากขึ้น ทั้งตลาดในประเทศไทยและอาเซียน

4.2.7 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 7 ผู้บริหารระดับสูงกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ มอเตอร์สำหรับเครื่องปั่นไฟฟ้า บริษัทก่อตั้งมานานกว่า 20 ปี บริษัทใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ปัจจุบันมีการจ้างงาน 2,000 คน เป็นนักวิจัยและพัฒนา 60 คน บริษัทมีสำนักงานในต่างประเทศ 4 แห่ง ได้แก่ เปรู ออฟริกาใต้ เนเธอร์แลนด์ และบังคลาเทศ บริษัทมีโรงงานผลิตผลิตภัณฑ์ในต่างประเทศ 5 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย อินโดนีเซีย บราซิล ตุรกี และปากีสถาน ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ บริษัทสนใจจะขยายการลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น เพื่อรองรับการขยายตัวของตลาด โดยบริษัทสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนในประเทศไทยให้มากขึ้น สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย มีดังนี้

- 1) ตลาดประเทศไทย กลุ่มอาเซียน และประเทศใกล้เคียงมีขนาดใหญ่และกำลังขยายตัว
- 2) ประเทศไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานดีกว่าประเทศอื่นๆ หลายประเทศ
- 3) ต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการผลิตหรือขยายการลงทุนในประเทศตนเอง โดยเฉพาะค่าแรงงาน

4) ต้นทุนค่าขนส่งต่ำกว่าการผลิตในประเทศตน แล้วส่งออกมาจำหน่ายยังกลุ่มอาเซียน

5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยให้สิทธิประโยชน์

บริษัทผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อส่งออก ปัจจุบันมีโรงงานในประเทศไทยแล้ว 1 แห่ง บริษัทสนใจจะขยายการลงทุนในประเทศไทย เนื่องจากตลาดในประเทศไทยและกลุ่มอาเซียน กำลังขยายตัว และการขยายการลงทุนในประเทศไทย จะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการขยายการลงทุนในประเทศตนเอง ต้นทุนค่าขนส่งต่ำกว่าการผลิตแล้วส่งออกมาจำหน่ายยังประเทศกลุ่มอาเซียน ประกอบกับกิจการประเภทนี้ รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้บริษัทได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษต่างๆ ทั้งสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร และไม่ใช่อุตสาหกรรม

4.2.8 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 8 ผู้บริหารกิจการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อส่งออกเป็นหลัก บริษัทมีมูลค่าส่งออกปีละประมาณ 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ บริษัทเข้ามาลงทุนกิจการผลิตน้ำมันเชื้อเพลิงจากยางรถยนต์เก่าในประเทศไทยแล้ว 2 โครงการ โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ตั้งโรงงานที่จังหวัดสระบุรีและระยอง ผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศไทยร้อยละ 40 และส่งออกร้อยละ 60 บริษัทสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนกิจการผลิตน้ำมันเชื้อเพลิงจากยางรถยนต์เก่าในประเทศไทยอีก 1 โครงการ โดยในการผลิตจะใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนในประเทศไทย มีดังนี้

1) ตลาดในประเทศไทย ตลาดกลุ่มอาเซียน และประเทศใกล้เคียงมีขนาดใหญ่ และกำลังขยาย

2) ความเพียงพอของยางรถยนต์เก่า ซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิตน้ำมันเชื้อเพลิง

3) การมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าประเทศตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นทุนด้านวัตถุดิบ

4) ประเทศไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานมากกว่าประเทศอื่นๆ หลายประเทศ

5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทำให้บริษัทได้กำไรมากขึ้น

บริษัทสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนกิจการผลิตน้ำมันเชื้อเพลิงจากยางรถยนต์เก่า โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เนื่องจากมีตลาดในประเทศไทยและอาเซียน และวัตถุดิบภายในประเทศไทยมีเพียงพอต่อการผลิต การเข้ามาลงทุนในประเทศไทยจะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการขยายการลงทุนในประเทศตนเอง และทำให้บริษัทมีกำไรมากขึ้น นอกจากนี้รัฐบาลไทยยังกำหนดให้กิจการผลิตเชื้อเพลิงจากเศษหรือของเสียเป็นกิจการที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศเป็นพิเศษ ทำให้บริษัทได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษต่างๆ ทั้งสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรและไม่ใช่อุตสาหกรรม

4.2.9 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 9 ผู้บริหารกิจการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ รถจักรยานยนต์ และรถยนต์ ใหญ่อันดับ 1 ในมหานครฉงชิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน และติดอันดับ

หนึ่งในห้าร้อยบริษัทใหญ่ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปี พ.ศ. 2556 บริษัทมีปริมาณการผลิตและจำหน่ายรถยนต์ 370,800 คัน รถจักรยานยนต์ 1,488,900 คัน มีมูลค่าส่งออก 865 ล้านเหรียญสหรัฐ มีการจ้างงาน 16,253 คน มีนักวิจัยและพัฒนา 150 คน มีกระบวนการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย บริษัทสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนกิจการผลิตรถจักรยานยนต์และรถยนต์ในประเทศไทยเพื่อจำหน่ายทั้งในประเทศไทยและส่งออก ปัจจัยสำคัญที่ทำให้บริษัทสนใจเข้ามาลงทุน มีดังนี้

- 1) ตลาดในประเทศไทย กลุ่มอาเซียน และประเทศใกล้เคียงมีขนาดใหญ่และกำลังขยาย
- 2) แหล่งที่ตั้งของประเทศไทยมีความเหมาะสม เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของกลุ่มอาเซียน
- 3) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลของประเทศไทย ต่ำกว่าประเทศอื่นๆ หลายประเทศ
- 4) ประเทศไทยมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานมากกว่าประเทศอื่น
- 5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยให้สิทธิประโยชน์

บริษัทสนใจจะขยายการลงทุนในประเทศไทย เพื่อขยายฐานการผลิตและขยายตลาดในอาเซียน เนื่องจากมีตลาดในประเทศไทยและตลาดอาเซียน ประเทศไทยมีแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสม เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของอาเซียน ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ การตั้งโรงงานในประเทศไทยจะทำให้บริษัทสะดวกในการส่งออก และมีค่าขนส่งต่ำกว่าการผลิตแล้วส่งออกมาจำหน่ายยังประเทศอาเซียน นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานมากกว่าประเทศอื่นๆ หลายประเทศในอาเซียน และมีอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียนหลายประเทศ และรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ทำให้บริษัทได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษต่างๆ จากการลงทุน ทั้งสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรและไม่ใช่ภาษีอากร

4.2.10 บทสรุปคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 10 ผู้บริหารกิจการเขตอุตสาหกรรมในประเทศไทย ปัจจุบันมีจำนวนผู้ประกอบการจากสาธารณรัฐประชาชนจีนอยู่ในนิคมฯ ทั้งสิ้น 50 ราย สำหรับปัจจัยที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุน หรือขยายการลงทุนในประเทศไทย มีดังนี้

- 1) ประเทศไทยมีตลาดที่ใหญ่ รวมทั้งตลาดในกลุ่มอาเซียน ซึ่งมีประชากรมากกว่า 600 ล้านคน
- 2) ประเทศไทยมีวัตถุดิบเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งยางธรรมชาติ และมีผู้ผลิตชิ้นส่วนเพียงพอ
- 3) ต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการขยายการลงทุนในประเทศตนเอง โดยเฉพาะค่าแรงงาน
- 4) ประเทศไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน มากกว่าหลายประเทศในอาเซียน
- 5) รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยให้สิทธิประโยชน์

บริษัทเข้ามาลงทุนกิจการเขตอุตสาหกรรมในประเทศไทย เพื่อรองรับการเข้ามาลงทุนของนักลงทุนจากสาธารณรัฐประชาชนจีนในประเทศไทย โดยเลือกที่จะตั้งเขตอุตสาหกรรมที่จังหวัดระยอง เนื่องจากจังหวัดระยองมีความพร้อมในด้านโครงสร้างพื้นฐานมากกว่าจังหวัดอื่น และนักลงทุนสนใจจะเข้ามาขยายการลงทุนในประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยมีตลาดขนาดใหญ่ มีวัตถุดิบเพียงพอ มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่า และรัฐบาลไทยส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยการให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ทั้งทางด้านภาษีอากรและไม่ใช่ภาษีอากร ทำให้บริษัทมีกำไรมากขึ้น

สรุป จากผลการสัมภาษณ์เชิงลึก บุคคลผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 ท่าน ซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทต่างชาติ ที่สนใจจะเข้ามาลงทุน หรือขยายการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดให้นักลงทุนต่างชาติสนใจเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ได้แก่ การมีตลาดที่ใหญ่ ทั้งตลาดในประเทศไทย และตลาดในกลุ่มอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดใหม่และกำลังขยายตัว การมีทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม เป็นศูนย์กลางทั้งการขนส่งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ การมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าในประเทศตนเอง ทั้งทางด้านค่าจ้างแรงงาน ค่าวัตถุดิบ และอื่นๆ นอกจากนี้ ประเทศไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคมากกว่าหลายประเทศ และรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศโดยการให้สิทธิประโยชน์ ทำให้บริษัทมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นกิจการขนาดเล็ก มีขนาดเงินลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท กิจการขนาดใหญ่ที่ใช้เทคโนโลยีทันสมัยหรือเทคโนโลยีขั้นสูงยังมีน้อย และการผลิตส่วนใหญ่ยังใช้ปัจจัยแรงงานสูง โดยส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการบริการ และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้แก่ กิจการผลิตชิ้นส่วนโลหะ กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการซอฟต์แวร์ และกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการรับจ้างผลิตตามคำสั่งซื้อของลูกค้าเป็นหลัก และส่วนใหญ่ผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศ ให้กับลูกค้าที่นำไปผลิตต่อ โครงการผลิตเพื่อส่งออกเป็นส่วนใหญ่ยังมีน้อย สำหรับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ส่วนมากยังคงนำเข้าจากต่างประเทศ เนื่องจากคุณภาพวัตถุดิบในประเทศ มีคุณภาพไม่ตรงกับที่ลูกค้าต้องการ และวัตถุดิบบางอย่างในประเทศไทยยังมีปริมาณไม่เพียงพอ หรือยังไม่ได้มาตรฐาน หรือมีราคาแพง

โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) รองลงมา ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) และตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและนิคมอุตสาหกรรม เนื่องจากมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภคมากกว่าพื้นที่อื่น และใกล้กลุ่มลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 และตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน หรือนิคมอุตสาหกรรม

นักลงทุนที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากเป็นอันดับหนึ่ง ตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา คือญี่ปุ่น สำหรับประเทศอื่นๆ ยังเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยน้อย อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนักลงทุนจากสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้สนใจที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพิ่มขึ้น โดยมีปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดการลงทุน คือการมีตลาด ทั้งตลาดในประเทศไทยและอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดใหม่ที่ใหญ่และกำลังขยายตัว นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีความเหมาะสมด้านที่ตั้ง เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของอาเซียน ทำให้มีความสะดวกทางด้านการขนส่ง ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ และรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ยังประสบปัญหาหลายด้าน ทั้งปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านเครื่องจักร ปัญหาด้านวัตถุดิบ ปัญหาด้านโลจิสติก และปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการไม่ชัดเจน สำหรับปัญหาด้านแรงงาน ได้แก่ แรงงานมีความชำนาญไม่พอ ปริมาณแรงงานไม่พอ และแรงงานที่มีฝีมือหายาก ปัญหาด้านเครื่องจักร ได้แก่ เครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศไทย เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง และประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร ปัญหาด้านวัตถุดิบ ได้แก่ คุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ และราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า ปัญหาด้านโลจิสติก ได้แก่ ปัญหาด้านการขนส่งทางบก ซึ่งถนนและระบบรางยังไม่เพียงพอ ปัญหาด้านท่าเรือ และท่าอากาศยาน และปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการที่ไม่ชัดเจน ซ้ำซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ รัฐบาลจำเป็นต้องเร่งดำเนินการแก้ไข เพื่อให้มีปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เพื่อให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ต้องการมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจการลงทุนขนาดใหญ่ ที่นักลงทุนไทยไม่สามารถลงทุนได้ และเพื่อให้มีการเข้ามาลงทุนจากประเทศอื่นๆ มากขึ้น เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมประเทศไทย ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยปัญหา และอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งปัจจัยระดับประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด และปัจจัยระดับบริษัท ในบทนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 การอภิปรายผลการวิจัย
- 5.3 ข้อเสนอแนะของการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ภาพรวมของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน สรุปได้ดังนี้

1) ด้านประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง (ร้อยละ 27.41) รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการและสาธารณูปโภค (ร้อยละ 21.66) กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า (ร้อยละ 16.85) กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก (ร้อยละ 13.15) กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร (ร้อยละ 12.41) อุตสาหกรรมเบา (ร้อยละ 5.74) และกิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน (ร้อยละ 2.78) ตามลำดับ

2) ด้านลักษณะการลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย (ร้อยละ 62.22) รองลงมา โครงการใหม่ (ร้อยละ 37.78) ตามลำดับ

3) ด้านระยะเวลาในการเข้ามาลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเข้ามาลงทุน 6-10 ปี (ร้อยละ 38.14) รองลงมา ได้แก่ เข้ามาลงทุน 3-5 ปี (ร้อยละ 22.77) เข้ามาลงทุนมากกว่า 10 ปี (ร้อยละ 20.39) และเข้ามาลงทุนต่ำกว่า 3 ปี (ร้อยละ 18.70) ตามลำดับ

4) ด้านทุนจดทะเบียน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียน 21-200 ล้านบาท (ร้อยละ 38.51) รองลงมา ได้แก่ มีทุนจดทะเบียน 201-500 ล้านบาท (ร้อยละ 25.37) มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 500 ล้านบาท (ร้อยละ 23.90) และมีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 20 ล้านบาท (ร้อยละ 12.22) ตามลำดับ

5) ด้านสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 100 (ร้อยละ 52.04) รองลงมา ได้แก่ มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 51-99 (ร้อยละ 18.15) มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติไม่เกินร้อยละ 21-50 (ร้อยละ 16.29) และต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 20 (ร้อยละ 13.52) ตามลำดับ

6) ด้านการจ้างแรงงาน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีการจ้างงาน 51-200 คน (ร้อยละ 42.77) รองลงมา ได้แก่ จ้างงาน 201-500 คน (ร้อยละ 27.03) จ้างงานไม่เกิน 50 คน (ร้อยละ 18.70) และจ้างงานเกิน 500 คน (ร้อยละ 11.50) ตามลำดับ

7) ด้านที่ตั้งสถานประกอบการ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) (ร้อยละ 45.55) รองลงมา ได้แก่ ตั้งสถานประกอบการในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) ร้อยละ 30.92 และตั้งสถานประกอบการในเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ร้อยละ 23.53 ตามลำดับ

8) ด้านพื้นที่ตั้งสถานประกอบการ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีพื้นที่ที่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน (ร้อยละ 54.45) รองลงมา ได้แก่ ตั้งสถานประกอบการอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม (ร้อยละ 30.18) และตั้งสถานประกอบการในพื้นที่ทั่วไป (ร้อยละ 15.37) ตามลำดับ

9) ด้านตลาดการจำหน่ายสินค้า พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ส่งออกมากกว่าร้อยละ 50 (ร้อยละ 30.18) รองลงมา ได้แก่ จำหน่ายในประเทศไทยมากกว่าร้อยละ 50 (ร้อยละ 29.62) จำหน่ายในประเทศไทยทั้งสิ้น (ร้อยละ 26.85) และส่งออกทั้งสิ้น (ร้อยละ 13.35) ตามลำดับ

10) ด้านมูลค่าการส่งออก พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีมูลค่าการส่งออกต่อปี ไม่เกิน 1,000 ล้านบาท (ร้อยละ 50.92) รองลงมา ได้แก่ มูลค่าส่งออกต่อปี 1,000–5,000 ล้านบาท (ร้อยละ 35.92) มูลค่าส่งออกต่อปี 5,001–10,000 ล้านบาท (ร้อยละ 9.07) และมูลค่าส่งออกต่อปี เกิน 10,000 ล้านบาท (ร้อยละ 4.09) ตามลำดับ

11) ด้านตลาดส่งออกที่สำคัญ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีตลาดส่งออกที่สำคัญ คือสาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และสิงคโปร์ ตามลำดับ

12) ด้านลักษณะของลูกค้าในต่างประเทศ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ลักษณะลูกค้าในต่างประเทศเป็นตัวแทนจำหน่าย (ร้อยละ 31.29) รองลงมา ได้แก่ ผู้ซื้อนำไปผลิตต่อ (ร้อยละ 26.48) ผู้ค้าส่ง (ร้อยละ 17.03) ผู้ค้าปลีก (ร้อยละ 15.00) และผู้บริโภคร (ร้อยละ 10.20) ตามลำดับ

13) ด้านแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36.66) รองลงมา ได้แก่ ใช้วัตถุดิบในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 33.88) ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น (ร้อยละ 15.92) และใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น (ร้อยละ 13.54) ตามลำดับ

14) ด้านสาเหตุที่บริษัทนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่เนื่องจากวัตถุดิบนำเข้ามีคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 29.25) รองลงมา ได้แก่ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ (ร้อยละ 25.37) บริษัทมีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ (ร้อยละ 22.40) ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 17.40) และราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 5.58) ตามลำดับ

5.1.2 ปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ประสบปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านวัตถุดิบ ปัญหาด้านเครื่องจักร ปัญหาด้านโลจิสติก และปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ สรุปได้ดังนี้

1) ปัญหาด้านแรงงาน พบว่า ส่วนมากบริษัทประสบปัญหาด้านแรงงานมีความชำนาญไม่พอ (ร้อยละ 28.33) รองลงมา ได้แก่ ปริมาณแรงงานไม่เพียงพอ (ร้อยละ 25.02) แรงงานที่มีฝีมือหายาก (ร้อยละ 20.92) แรงงานเรียกร้องค่าจ้างสูงเกินไป (ร้อยละ 15.18) และแรงงานเข้า-ออกบ่อย (ร้อยละ 10.55) ตามลำดับ

2) ปัญหาด้านวัตถุดิบ พบว่า ส่วนมากบริษัทประสบปัญหาด้านคุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี (ร้อยละ 35.57) รองลงมา ได้แก่ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ (ร้อยละ 31.85) ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า (ร้อยละ 16.66) และไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย (ร้อยละ 15.92) ตามลำดับ

3) ปัญหาด้านเครื่องจักร พบว่า ส่วนมากบริษัทประสบปัญหาด้านเครื่องจักรหลักไม่มีผลิตในประเทศไทย (ร้อยละ 49.62) รองลงมา ได้แก่ เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง (ร้อยละ 32.40) ประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร (ร้อยละ 15.00) และอื่นๆ (ร้อยละ 2.98) ตามลำดับ

4) ปัญหาด้านโลจิสติก พบว่า ส่วนมากบริษัทประสบปัญหาด้านการขนส่งทางถนนและระบบราง (ร้อยละ 44.62) รองลงมา ได้แก่ ปัญหาด้านท่าเรือ (ร้อยละ 36.66) ปัญหาด้านท่าอากาศยาน (ร้อยละ 12.03) และอื่นๆ (ร้อยละ 6.69) ตามลำดับ

5) ปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ พบว่า ส่วนมากบริษัทประสบปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการที่ไม่ชัดเจน (ร้อยละ 44.25) รองลงมา ได้แก่ ปัญหาด้านกฎ ระเบียบซับซ้อนต้องติดต่อหลายหน่วยงาน (ร้อยละ 40.00) และอื่นๆ (ร้อยละ 15.75) ตามลำดับ

5.1.3 ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

การศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ในที่นี้ศึกษาทั้งปัจจัยระดับประเทศ ปัจจัยระดับจังหวัด และปัจจัยระดับบริษัท โดยมีวิธีการศึกษาแบบผสมวิธี ทั้งการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ จากการออกแบบสอบถามความคิดเห็นของบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน จำนวน 540 บริษัท ครอบคลุมทุกประเภทกิจการที่เปิดให้การส่งเสริมการลงทุน ทั้ง 7 หมวด ดังนี้

หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร ได้แก่ กิจการเพาะขยายพันธุ์พืชและปรับปรุงพันธุ์พืช กิจการเพาะปลูกด้วยระบบไฮโดรโปนิก (Hydroponics) กิจการปลูกป่า กิจการผลิตปุ๋ยชีวภาพ ปุ๋ยอินทรีย์ หรือสารปรับปรุงดิน กิจการขยายพันธุ์สัตว์หรือเลี้ยงสัตว์ กิจการผลิตอาหารสัตว์หรือส่วนผสมอาหารสัตว์ กิจการฆ่าและชำแหละสัตว์ กิจการฟอกหนัง แต่งสำเร็จหนังสัตว์ หรือการตกแต่งขนสัตว์ กิจการผลิตหรือถนอมอาหาร หรือสิ่งปรุงแต่งอาหาร โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย (ยกเว้นการผลิตน้ำตาลและไอศกรีม) กิจการผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชหรือสัตว์ กิจการผลิตแป้งจากพืช หรือเดกตริน หรือโมดิไฟด์สตาร์ช กิจการคัดคุณภาพและบรรจุ เก็บรักษา พืช ผัก ผลไม้ หรือดอกไม้ โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากพืชสมุนไพร (ยกเว้นยา สบู่ ยาสระผม ยาสีฟัน และเครื่องสำอาง) กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากผลพลอยได้หรือเศษวัสดุทางการเกษตร กิจการผลิตแอลกอฮอล์หรือเชื้อเพลิงจากผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งเศษ หรือขยะ หรือของเสีย กิจการห้องเย็น หรือกิจการห้องเย็นและขนส่งห้องเย็น กิจการศูนย์กลางการค้าสินค้าเกษตร ฯลฯ

หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน ได้แก่ กิจการทำเหมืองแร่หรือแต่งแร่ (ยกเว้นแร่ดีบุก) กิจการผลิตเซรามิก กิจการผลิตแก้วหรือผลิตภัณฑ์แก้ว กิจการผลิตวัสดุทนไฟหรือฉนวนกันความร้อน (ยกเว้นอิฐมวลเบา อิฐน้ำหนักเบา) กิจการผลิตแผ่นยิปซัมหรือผลิตภัณฑ์จากยิปซัม กิจการผลิตผลิตภัณฑ์คอนกรีตอัดแรงสำหรับงานสาธารณูปโภค กิจการผลิตผงโลหะ กิจการผลิตเฟอร์โรอัลลอย กิจการผลิตเหล็กขั้นต้นและเหล็กขั้นกลาง กิจการผลิตเหล็กขั้นปลาย กิจการผลิตท่อเหล็กหรือท่อเหล็กไร้สนิม กิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กหล่อ กิจการผลิตชิ้นส่วนเหล็กทุบ กิจการรีด ดึง หล่อ หรือทุบโลหะที่มีไขเหล็ก กิจการตัดและแปรรูปโลหะ ฯลฯ

หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตแผ่นซีเมนต์ กิจการผลิตรองเท้าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตกระเป๋าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตเครื่องกีฬาหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์หรือหนังเทียม กิจการผลิตที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ กิจการผลิตเลนส์ หรือแว่นตา หรือส่วนประกอบ (ยกเว้นเลนส์สายตา) กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์ กิจการผลิตเครื่องมือวิทยาศาสตร์ กิจการผลิตเครื่องเขียนหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตของเล่น กิจการผลิตสิ่งประดิษฐ์ (ยกเว้นผลิตภัณฑ์จากไม้หวงห้าม) กิจการผลิตเครื่องเรือนหรือชิ้นส่วน ฯลฯ

หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ได้แก่ กิจการผลิตเครื่องมือช่างและเครื่องมือวัด กิจการผลิตเครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ รวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ กิจการชุบหรือเคลือบผิว กิจการอบ-ชุบโลหะ กิจการต่อเรือหรือซ่อมเรือ กิจการผลิต ซ่อม หรือตัดแปลงอากาศยาน รวมทั้งชิ้นส่วนอุปกรณ์อากาศยาน หรือเครื่องใช้บนอากาศยาน กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการผลิตรถจักรยานยนต์ กิจการผลิตรถยนต์ กิจการผลิตเครื่องยนต์นอกประมงหรืออุปกรณ์ กิจการผลิตยานพาหนะ และเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ กิจการผลิตเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell) กิจการซ่อมชิ้นส่วนยานพาหนะ อุปกรณ์ไฟฟ้า หรือ

อิเล็กทรอนิกส์ กิจการซ่อมเครื่องจักรหรืออุปกรณ์เพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตหรือซ่อมบำรุงรักษา
ตู้สินค้าแบบคอนเทนเนอร์ กิจการผลิตโครงสร้างโลหะสำหรับงานก่อสร้างหรืองานอุตสาหกรรม
กิจการผลิตบ้านสำเร็จรูป ฯลฯ

หมวด 5 ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้แก่ กิจการผลิตเครื่องใช้
ไฟฟ้าสำหรับงานอุตสาหกรรม กิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับ
เครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ
ชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ กิจการ
ซอฟต์แวร์ กิจการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ

หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก ได้แก่ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการ
ผลิตผลิตภัณฑ์เคมีเพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม กิจการผลิตยา
และหรือสารออกฤทธิ์สำคัญในยา กิจการผลิตปุ๋ยเคมี กิจการผลิตยาปราบศัตรูพืชหรือยากำจัดวัชพืช
กิจการผลิตสี กิจการผลิตสิ่งปรุงแต่งสำหรับประติมากรรม กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี กิจการ
ผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก กิจการผลิตเยื่อกระดาษ กิจการผลิตกระดาษ
กิจการผลิตสิ่งของจากเยื่อหรือกระดาษ กิจการผลิตสิ่งพิมพ์ ฯลฯ

หมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค ได้แก่ กิจการสาธารณูปโภคและบริการ
พื้นฐาน กิจการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น กิจการบริการที่จอดรถท่องเที่ยว กิจการเดินเรือ
ท่องเที่ยวหรือให้เช่าเรือท่องเที่ยว และกิจการสวนสนุก เป็นต้น กิจการสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น
กิจการโรงแรม กิจการบ้านพักและศูนย์สวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุ และกิจการศูนย์ฟื้นฟูสุขภาพ
 เป็นต้น กิจการที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง กิจการสร้างภาพยนตร์ไทย หรือการ
ให้บริการแก่ธุรกิจสร้างภาพยนตร์ หรือบริการมัลติมีเดีย (Multimedia) กิจการพัฒนาพื้นที่สำหรับ
กิจการอุตสาหกรรม กิจการขนส่งมวลชนและสินค้าขนาดใหญ่ เช่น กิจการขนส่งทางเรือ กิจการขนส่ง
ทางอากาศ เป็นต้น กิจการศูนย์กระจายสินค้าด้วยระบบที่ทันสมัย กิจการศูนย์กระจายสินค้าระหว่าง
ประเทศด้วยระบบที่ทันสมัย กิจการศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ กิจการ
สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน กิจการธุรกิจรับจ้างบริหารระบบ
ธุรกิจระหว่างประเทศ กิจการบริการด้านจัดการพลังงาน กิจการพัฒนาศูนย์บริการมนุษย์ กิจการ
เทคโนโลยีชีวภาพ กิจการวิจัยและพัฒนา กิจการบริการทดสอบทางวิทยาศาสตร์ กิจการบริการสอบ
เทียบมาตรฐาน กิจการออกแบบผลิตภัณฑ์ กิจการบริการบำบัดน้ำเสีย กำจัด หรือขนถ่ายกาก
อุตสาหกรรมหรือสารเคมีที่เป็นพิษ และกิจการนำวัสดุที่ไม่ต้องการใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่

ครอบคลุมทุกพื้นที่ในประเทศไทย ทั้งเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม
นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) เขต 2 (จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี
นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง)
และเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ตามการแบ่งเขตของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ทั้ง
บริษัทที่ตั้งสถานประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน
และพื้นที่ทั่วไป

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
มีค่าน้ำหนัก เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้

ด้านปัจจัยระดับประเทศ

- 1) ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย (มีค่าน้ำหนัก 0.54)
- 2) ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย (มีค่าน้ำหนัก 0.53)
- 3) หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล (มีค่าน้ำหนัก 0.52)
- 4) ตลาดอาเซียน (มีค่าน้ำหนัก 0.46)
- 5) ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ (มีค่าน้ำหนัก 0.45)
- 6) เสถียรภาพทางการเมือง (มีค่าน้ำหนัก 0.43)
- 7) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (มีค่าน้ำหนัก 0.42)
- 8) ระดับการเปิดเสรีทางการค้า (มีค่าน้ำหนัก 0.41)
- 9) สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน (มีค่าน้ำหนัก 0.35)
- 10) ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน (มีค่าน้ำหนัก 0.30)
- 11) คุณภาพของแรงงานไทย (มีค่าน้ำหนัก 0.29)
- 12) อัตราค่าจ้างแรงงาน (มีค่าน้ำหนัก 0.26)
- 13) ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน (มีค่าน้ำหนัก 0.25)
- 14) ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน (มีค่าน้ำหนัก 0.23)
- 15) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (มีค่าน้ำหนัก 0.19)

ด้านปัจจัยระดับจังหวัด

- 1) สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น (มีค่าน้ำหนัก 0.75)
- 2) การมีส่วนร่วมของชุมชน (มีค่าน้ำหนัก 0.60)
- 3) สภาพแวดล้อมทางสังคม (มีค่าน้ำหนัก 0.55)
- 4) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน (มีค่าน้ำหนัก 0.53)
- 5) ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า (มีค่าน้ำหนัก 0.52)
- 6) ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ (มีค่าน้ำหนัก 0.45)
- 7) คุณภาพของแรงงานในจังหวัด (มีค่าน้ำหนัก 0.44)
- 8) ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ (มีค่าน้ำหนัก 0.41)
- 9) ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด (มีค่าน้ำหนัก 0.39)
- 10) อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด (มีค่าน้ำหนัก 0.36)
- 11) ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง (มีค่าน้ำหนัก 0.33)
- 12) ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต (มีค่าน้ำหนัก 0.28)

ด้านปัจจัยระดับบริษัท

- 1) ต้นทุนค่าขนส่ง (มีค่าน้ำหนัก 0.65)
- 2) ต้นทุนการผลิต (มีค่าน้ำหนัก 0.63)
- 3) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท (มีค่าน้ำหนัก 0.55)
- 4) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ (มีค่าน้ำหนัก 0.53)
- 5) ต้นทุนการดำเนินการ (มีค่าน้ำหนัก 0.52)
- 6) อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท (มีค่าน้ำหนัก 0.45)

7) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร (มีค่าน้ำหนัก 0.41)

8) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (มีค่าน้ำหนัก 0.38)

9) การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน (มีค่าน้ำหนัก 0.36)

โดยปัจจัยระดับบริษัท มีค่าน้ำหนักมากที่สุด (มีค่าน้ำหนัก 0.89) รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยระดับจังหวัด (มีค่าน้ำหนัก 0.79) และปัจจัยระดับประเทศ (มีค่าน้ำหนัก 0.66) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า องค์การธุรกิจสำคัญที่สุด ในการตัดสินใจออกไปลงทุนต่างประเทศ เมื่อ องค์การธุรกิจตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศแล้ว อันดับต่อมา องค์การธุรกิจจะเลือกแหล่งที่ตั้งสถานประกอบการว่า ควรจะตั้งสถานประกอบการอยู่ที่ใด เพื่อให้องค์การธุรกิจสามารถแข่งขันได้ และมีกำไรสูงสุด

2) ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้บริหารบริษัทต่างชาติ จำนวน 80 บริษัท พบว่า มี 10 บริษัท ที่สนใจจะลงทุนในประเทศไทย หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติ ที่สนใจจะเข้ามาลงทุนหรือขยายการลงทุนในประเทศไทย จำนวน 10 ท่าน ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งครอบคลุมทุกประเภทที่เปิดให้มีการส่งเสริมการลงทุน ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารบริษัทต่างชาติทั้ง 10 ท่าน พบว่า สอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณ กล่าวคือปัจจัยดึงดูดการลงทุนที่ทำให้บริษัทสนใจจะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ได้แก่ การมีตลาดในประเทศไทย และตลาดอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว ประเทศไทยมีที่ตั้งเหมาะสม เป็นศูนย์กลางของอาเซียน ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ การเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยจะทำให้บริษัทสะดวกในการส่งสินค้าไปจำหน่ายยังประเทศอื่นๆ ในอาเซียน ประเทศไทยมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดีกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียนหลายประเทศ รัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างชาติ และการตั้งโรงงานผลิตในประเทศไทย จะทำให้บริษัทมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าการขยายการลงทุนในประเทศตนเอง ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ จะทำให้บริษัทมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น และทำให้บริษัทสามารถขยายตลาดได้มากขึ้น ทั้งตลาดในประเทศไทย และตลาดในกลุ่มอาเซียน ซึ่งมีขนาดใหญ่และกำลังขยายตัว

5.2 การอภิปรายผล

5.2.1 การส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ในระยะเวลาที่ผ่านมาสรุปได้ดังนี้

1) ด้านประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการบริการและสาธารณูปโภค และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่ง โดยเข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า แต่ต่อมา ญี่ปุ่นได้เข้ามาลงทุนกิจการบริการและสาธารณูปโภคเพิ่มขึ้น ซึ่งถือเป็นการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ของญี่ปุ่น ที่เน้นการลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิต และในขณะเดียวกันก็เน้นลงทุนในธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องกัน เช่น กิจการศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ และกิจการสนับสนุน

การค้าและการลงทุน เป็นต้น สหภาพยุโรปเข้ามาลงทุนมากเป็นอันดับสอง ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการบริการและสาธารณูปโภค รองลงมา ลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า สำหรับการลงทุนจากอาเซียนส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า รองลงมา กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการบริการและสาธารณูปโภค

2) ด้านขนาดการลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท และเป็นลักษณะการรับจ้างผลิต ตามคำสั่งซื้อของลูกค้าหรือบริษัทแม่ในต่างประเทศ กิจการขนาดใหญ่ที่ใช้เทคโนโลยีทันสมัยหรือเทคโนโลยีขั้นสูง หรือกิจการที่มีการวิจัยและพัฒนาอย่างน้อยมาก โดยเข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งมากที่สุด (ร้อยละ 27.41) ซึ่งกิจการประเภทนี้ส่วนมากเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะรวมทั้งชิ้นส่วนโลหะ กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ และกิจการผลิตโครงสร้างโลหะสำหรับงานก่อสร้างหรืองานอุตสาหกรรม เป็นต้น รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการและสาธารณูปโภค (ร้อยละ 21.66) เช่น กิจการสาธารณูปโภคและบริการพื้นฐาน ประเภทกิจการผลิตพลังงานไฟฟ้า หรือพลังงานไฟฟ้าและไอน้ำ กิจการผลิตน้ำประปา น้ำเพื่ออุตสาหกรรม หรือไอน้ำ กิจการเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว กิจการขนส่งมวลชน และสินค้าขนาดใหญ่ กิจการการค้าระหว่างประเทศ กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน และกิจการนำวัสดุที่ไม่ต้องการใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่ เป็นต้น ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า (ร้อยละ 16.85) เช่น กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ กิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า กิจการผลิตชิ้นส่วนและหรืออุปกรณ์ไฟฟ้า และกิจการซอฟต์แวร์ เป็นต้น กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก (ร้อยละ 13.15) เช่น กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์เคมีเพื่อการอุตสาหกรรม กิจการผลิตสี กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก กิจการผลิตเยื่อกระดาษ กิจการผลิตกระดาษ กิจการผลิตสิ่งของจากเยื่อหรือกระดาษ และกิจการผลิตสิ่งพิมพ์ เป็นต้น กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร (ร้อยละ 12.41) เช่น กิจการผลิตหรือถนอมอาหาร หรือสิ่งปรุงแต่งอาหาร โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย (ยกเว้นกิจการผลิตน้ำดื่มและไอศกรีม) กิจการผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชหรือสัตว์ กิจการผลิตแป้งจากพืช กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากผลพลอยได้หรือเศษวัสดุทางการเกษตร และกิจการผลิตเชื้อเพลิงจากผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งเศษวัสดุ หรือขยะ หรือของเสียที่ได้จากผลผลิตทางการเกษตร เป็นต้น อุตสาหกรรมเบา (ร้อยละ 5.74) เช่น กิจการผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตรองเท้าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตกระเป๋าหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตเครื่องกีฬาหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์หรือหนังเทียม กิจการผลิตที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ กิจการผลิตเลนส์หรือแว่นตา หรือส่วนประกอบ กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์ กิจการผลิตเครื่องเขียนหรือชิ้นส่วน กิจการผลิตของเล่น และกิจการผลิตเครื่องเรือนหรือชิ้นส่วน เป็นต้น และกิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน (ร้อยละ 2.78) เช่น กิจการสำรวจแร่ กิจการทำเหมืองแร่หรือแต่งแร่ (ยกเว้นแร่ดีบุก) กิจการทำเหมืองหินอ่อนหรือหินแกรนิต กิจการถลุงแร่ กิจการผลิตเซรามิก กิจการผลิตแก้ว

หรือผลิตภัณฑ์แก้ว กิจการผลิตวัสดุทนไฟหรือฉนวนกันความร้อน (ยกเว้นอิฐมวลเบาหรืออิฐน้ำหนักเบา) กิจการผลิตเหล็ก และกิจการผลิตท่อเหล็ก

3) ด้านลักษณะการลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย รองลงมาเป็นโครงการใหม่ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนของญี่ปุ่น ส่วนใหญ่ยังคงเป็นโครงการขยาย กล่าวคือบริษัทได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทยและได้มีการขยายการลงทุน ซึ่งหากพิจารณาย้อนหลัง 5 ปี พบว่า ญี่ปุ่นมีการลงทุนในลักษณะขยายกิจการมากกว่าการลงทุนโครงการใหม่ โดยในปี พ.ศ. 2552 โครงการขยายที่ยื่นขอรับการส่งเสริม คิดเป็นร้อยละ 62.00 ของจำนวนโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น ปี พ.ศ. 2553 โครงการขยายร้อยละ 63.74 ปี พ.ศ. 2554 โครงการขยายร้อยละ 50.54 ปี พ.ศ. 2555 โครงการขยายร้อยละ 74.77 และปี พ.ศ. 2556 โครงการขยายร้อยละ 63.35 ตามลำดับ รองลงมาเป็นการลงทุนจากสหภาพยุโรป ในช่วงที่ผ่านมาโครงการลงทุนส่วนใหญ่จะเป็นโครงการใหม่ แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2556 ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย เช่นเดียวกับอาเซียน ในช่วงที่ผ่านมา โครงการลงทุนส่วนใหญ่จะเป็นโครงการใหม่ แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2556 ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย

4) ด้านระยะเวลาในการเข้ามาลงทุน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเข้ามาลงทุน 6-10 ปี รองลงมา ได้แก่ เข้ามาลงทุน 3-5 ปี เข้ามาลงทุนมากกว่า 10 ปี และเข้ามาลงทุนต่ำกว่า 3 ปี ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก โครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยายการลงทุน กล่าวคือบริษัทได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทย และได้มีการขยายการลงทุน เพราะส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากญี่ปุ่น ซึ่งเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นเวลานานกว่า 50 ปี และกระแสการลงทุนได้เข้ามาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 อย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้การลงทุนของสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา และอาเซียน ซึ่งเป็นประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากระดัดต้นๆ ส่วนใหญ่ยังเป็นโครงการขยายการลงทุนของบริษัทที่ได้จัดตั้งขึ้นแล้วในประเทศไทย

5) ด้านทุนจดทะเบียน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียน 21-200 ล้านบาท รองลงมา ได้แก่ มีทุนจดทะเบียน 201-500 ล้านบาท มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 500 ล้านบาท และมีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 20 ล้านบาท ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นโครงการขนาดเล็ก มีขนาดการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ทั้งโครงการลงทุนจากญี่ปุ่น ซึ่งเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากเป็นอันดับ 1 โครงการลงทุนจากสหภาพยุโรป โครงการลงทุนจากสหรัฐอเมริกา และโครงการลงทุนจากอาเซียน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท

6) ด้านสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 100 รองลงมา ได้แก่ มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ ร้อยละ 51-99 มีสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติไม่เกินร้อยละ 21-50 และต่างชาติถือหุ้น ไม่เกินร้อยละ 20 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า การลงทุนโดย

ตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการลงทุนที่มีต่างชาติถือหุ้นทั้งสิ้น มากกว่าโครงการร่วมทุนระหว่างนักลงทุนไทยกับนักลงทุนต่างชาติ ทั้งนี้เนื่องจากส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งทั้งเทคโนโลยีการผลิตและตลาดเป็นของนักลงทุนต่างชาติ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร่วมทุนกับนักลงทุนไทย สำหรับกิจการบริการส่วนใหญ่เป็นโครงการร่วมทุนระหว่างนักลงทุนไทยกับต่างชาติ

เมื่อพิจารณาในแต่ละประเภทกิจการ พบว่า สัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติยังขึ้นอยู่กับประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน โดยกิจการเกษตรกรรมและผลผลิตจากการเกษตรมักมีเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นใหญ่เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย แต่ในส่วนของกิจการผลิตหรือถนอมอาหาร หรือสิ่งปรุงแต่งอาหาร โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ พบว่าการลงทุนส่วนใหญ่เป็นการร่วมทุนระหว่างนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างชาติ หรือถือหุ้นโดยชาวต่างชาติทั้งสิ้น กิจการเหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน พบว่า มีสัดส่วนการถือหุ้นของบุคคลผู้มีสัญชาติไทยร้อยละ 43.00 และมีสัดส่วนการถือหุ้นของชาวต่างชาติร้อยละ 57.00 โดยนักลงทุนต่างชาติส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตเหล็กและโลหะขั้นมูลฐาน และส่วนใหญ่เป็นการลงทุนของญี่ปุ่น อุตสาหกรรมเบา ในส่วนของกิจการผลิตอุปกรณ์ทางการแพทย์ และกิจการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับ ซึ่งเป็นกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง การลงทุนส่วนใหญ่มีสัดส่วนการถือหุ้นของชาวต่างชาติสูง ส่วนการผลิตสิ่งทอส่วนใหญ่มีสัดส่วนการถือหุ้นของบุคคลผู้มีสัญชาติไทย กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ส่วนใหญ่ต่างชาติถือหุ้น โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 73.00 บุคคลผู้มีสัญชาติไทยถือหุ้นเพียงร้อยละ 27.00 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ธุรกิจนี้พึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกิจการผลิตรถยนต์ กิจการผลิตเครื่องยนต์สำหรับยานพาหนะ กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการผลิตรถจักรยานยนต์ และกิจการผลิตโครงสร้างโลหะสำหรับงานก่อสร้างหรืองานอุตสาหกรรม เป็นต้น กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า พบว่า มีสัดส่วนการถือหุ้นของนักลงทุนต่างชาติร้อยละ 60.00 และมีสัดส่วนการถือหุ้นของบุคคลผู้มีสัญชาติไทยร้อยละ 40.00 แสดงให้เห็นว่า กิจการประเภทนี้ยังต้องพึ่งพาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เนื่องจากเป็นกิจการที่เทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีในการผลิต เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก พบว่า มีสัดส่วนการถือหุ้นของนักลงทุนต่างชาติร้อยละ 55.00 และมีสัดส่วนการถือหุ้นของบุคคลผู้มีสัญชาติไทยร้อยละ 45.00 แสดงให้เห็นว่า กิจการประเภทนี้ยังต้องพึ่งพาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และกิจการบริการและสาธารณูปโภค พบว่า สัดส่วนการถือหุ้นของบุคคลผู้มีสัญชาติไทยและนักลงทุนต่างชาติไม่แตกต่างกันมากนัก แต่อาจแตกต่างกันในแต่ละกิจการ เช่น กิจการเขตอุตสาหกรรม มีสัดส่วนการถือหุ้นของบุคคลผู้มีสัญชาติไทยทั้งสิ้น กิจการสาธารณูปโภคและบริการพื้นฐาน มีทั้งผู้ถือหุ้นที่เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย กิจการร่วมทุนระหว่างนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างชาติ และกิจการที่นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นทั้งสิ้น

7) การจ้างแรงงาน พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีการจ้างงาน 51-200 คน รองลงมา ได้แก่ จ้างงาน 201-500 คน จ้างงานไม่เกิน 50 คน และจ้างงานเกิน 500 คน ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจาก

ต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง กิจการบริการและสาธารณสุข และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งเป็นกิจการที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง เมื่อเทียบกับเงินลงทุน ซึ่งส่วนใหญ่มีขนาดการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท

8) ด้านที่ตั้งสถานประกอบการ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง) รองลงมา ได้แก่ ตั้งสถานประกอบการในเขต 1 (กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร) และตั้งสถานประกอบการในเขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ) ตามลำดับ เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 เพราะมีความพร้อมด้านสาธารณสุขมากกว่าเขต 3 ตลอดจนใกล้ลูกค้า และได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนมากกว่าตั้งสถานประกอบการในเขต 1 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิทธิประโยชน์ด้านการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล นอกจากนี้ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มาจากญี่ปุ่น ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 เช่นเดียวกับการลงทุนจากอาเซียน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 ทำให้ในภาพรวม โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขต 2 รองลงมาเป็นการลงทุนโดยตรงจากสหภาพยุโรป ซึ่งส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการบริการและสาธารณสุข และตั้งสถานประกอบการในเขต 1 สำหรับเขต 3 ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในจังหวัดที่มีนิคมอุตสาหกรรม หรือจังหวัดที่มีความเพียงพอด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณสุข ได้แก่ จังหวัดลำพูนซึ่งมีนิคมอุตสาหกรรมและจังหวัดเชียงใหม่ในภาคเหนือ จังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดสงขลาในภาคใต้ จังหวัดนครราชสีมาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และจังหวัดที่อยู่ติดกับเขต 2 ได้แก่ จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งอยู่ติดกับจังหวัดอ่างทองที่เป็นเขต 2 จังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งอยู่ติดกับจังหวัดนครนายกที่เป็นเขต 2 จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งอยู่ติดกับจังหวัดสระบุรีที่เป็นเขต 2 และจังหวัดเพชรบุรี ซึ่งอยู่ติดกับจังหวัดราชบุรีที่เป็นเขต 2 เป็นต้น เขต 3 ที่อยู่ห่างไกลจากกรุงเทพมหานคร ยังมีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศน้อยมาก

เมื่อพิจารณาตามประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน พบว่า กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร ส่วนใหญ่กระจายตัวอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ในแหล่งที่ใกล้วัตถุดิบ กิจการเหมืองแร่ เซรามิกและโลหะขั้นมูลฐาน ส่วนใหญ่อยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ เช่น ใกล้แหล่งแร่ สำหรับกิจการผลิตโลหะขั้นมูลฐาน เช่น กิจการผลิตเหล็ก จะอยู่ใกล้ท่าเรือน้ำลึก เพื่อความสะดวกในการนำเข้าวัตถุดิบ คือ เหล็กถลุง กิจการบางอย่างเลือกที่ตั้งสถานประกอบการ ใกล้ทั้งแหล่งวัตถุดิบและลูกค้า หรือใกล้ตลาด กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการใกล้ลูกค้า หรือใกล้ตลาด กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในแหล่งที่สะดวกสำหรับการนำเข้าวัตถุดิบ และการส่งออกผลิตภัณฑ์ กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก ในส่วนของการผลิตปิโตรเคมี ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม

มาบตาพุด จังหวัดระยอง กิจกรรมผลิตกระดาษและเยื่อกระดาษ ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการใกล้แหล่งวัตถุดิบ ส่วนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2

9) ด้านพื้นที่ตั้งสถานประกอบการ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน รองลงมา ตั้งสถานประกอบการอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม และตั้งในพื้นที่ทั่วไปตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากญี่ปุ่น ที่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งสถานประกอบการในเขต 2 และตั้งสถานประกอบการในเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนหรือนิคมอุตสาหกรรม เนื่องจากมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคมากกว่าตั้งสถานประกอบการในเขต 3 ตลอดจนถึงใกล้ลูกค้า และได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนมากกว่าตั้งสถานประกอบการในเขต 1 หรือตั้งสถานประกอบการในพื้นที่ทั่วไปนอกเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนหรือนิคมอุตสาหกรรม

10) ด้านตลาดการจำหน่ายสินค้า พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ส่งออกมากกว่าร้อยละ 50 รองลงมา ได้แก่ จำหน่ายในประเทศไทยมากกว่าร้อยละ 50 จำหน่ายในประเทศไทยทั้งสิ้น และส่งออกทั้งสิ้นตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศเป็นหลัก ทั้งนี้เนื่องมาจากการขยายตัวของตลาดภายในประเทศ และการเข้ามาลงทุนในกิจการบริการมากขึ้น สำหรับกิจการที่ผลิตเพื่อส่งออกมากที่สุด คือผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง รองลงมา ได้แก่ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมเบา ตามลำดับ

11) ด้านมูลค่าการส่งออก พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีมูลค่าการส่งออกต่อปี ไม่เกิน 1,000 ล้านบาท รองลงมา ได้แก่ มูลค่าส่งออก 1,000-5,000 ล้านบาท มูลค่าส่งออก 5,001-10,000 ล้านบาท และมูลค่าส่งออกเกิน 10,000 ล้านบาท ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก โครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท และโครงการลงทุนผลิตเพื่อการส่งออกลดลงอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา แสดงให้เห็นแนวโน้มการลงทุนของต่างชาติ ที่เปลี่ยนจากการใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตเพื่อส่งออก เป็นการผลิตเพื่อรองรับตลาดภายในประเทศไทยมากขึ้น

12) ด้านตลาดส่งออกที่สำคัญ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่มีตลาดส่งออกที่สำคัญ คือสาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และสิงคโปร์ ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก สาธารณรัฐประชาชนจีน มีขนาดตลาดที่ใหญ่ ด้วยจำนวนประชากรมากกว่า 1,300 ล้านคน และเป็นฐานการผลิตทั้งการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศ และการผลิตเพื่อส่งออก

13) ด้านลักษณะของลูกค้าในต่างประเทศ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่ลักษณะลูกค้าในต่างประเทศเป็นตัวแทนจำหน่าย รองลงมา ได้แก่ ผู้ซื้อนำไปผลิตต่อ ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก และผู้บริโภค ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นการผลิตชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ เพื่อส่งออกไปประกอบเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในประเทศอื่น เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นตลาดชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์อันดับ 1 ของประเทศไทย เป็นต้น

14) ด้านแหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน บริษัทใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ รองลงมา ได้แก่ ใช้วัตถุดิบในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น และใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่ทำด้วยโลหะ วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิต คือ สลวดเหล็ก รวมไปถึงแม่พิมพ์สำหรับการปั๊มหัวและรีดเกลียว ส่วนใหญ่ยังคงต้องพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศ นอกจากนี้ ในการผลิตชิ้นส่วนโลหะมีเหล็กหลายชนิดต้องนำเข้าจากต่างประเทศ สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมสนับสนุนในประเทศยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ทำให้อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของไทยจำเป็นต้องพึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบและชิ้นส่วนในปริมาณค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผงวงจรไฟฟ้าและแผ่นวงจรพิมพ์ ต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศในสัดส่วนสูง

15) ด้านสาเหตุที่บริษัทนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน บริษัทนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่เนื่องจากวัตถุดิบนำเข้าคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย รองลงมา ได้แก่ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ บริษัทมีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย และราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจาก การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นการเข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ซึ่งชิ้นส่วนโลหะที่มีคุณภาพต้องนำเข้าจากต่างประเทศ รวมทั้งโลหะหลายชนิดไม่มีผลิตภายในประเทศ และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมสนับสนุนภายในประเทศไทยยังมีไม่เพียงพอ และไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ทำให้คุณภาพของวัตถุดิบที่ผลิตได้ภายในประเทศ ยังไม่เป็นไปตามความต้องการของลูกค้า

5.2.2 การอภิปรายผลเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการวิจัยพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ประสบปัญหาหลายด้าน ทั้งปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านวัตถุดิบ ปัญหาด้านเครื่องจักร ปัญหาด้านโลจิสติก และปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการ ซึ่งในแต่ละปัญหาสรุปได้ดังนี้

1) ปัญหาด้านแรงงาน พบว่า บริษัทประสบปัญหาแรงงานมีความชำนาญไม่พอ รองลงมา ได้แก่ ปริมาณแรงงานไม่พอ แรงงานที่มีฝีมือหายาก แรงงานเรียกค่าจ้างสูงเกินไป และแรงงานเข้า-ออกบ่อย ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นเนื่องจากหลายสาเหตุ ดังนี้

1.1) อุตสาหกรรมที่เข้ามาลงทุนส่วนใหญ่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง

ในช่วงที่ผ่านมา การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ส่วนมากเป็นกิจการลงทุนขนาดเล็ก มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท

และเข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ได้แก่ กิจการผลิตชิ้นส่วนเครื่องจักร กิจการผลิตชิ้นส่วนโลหะ และกิจการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งเป็นกิจการที่ใช้ปัจจัยแรงงานสูง และปัจจุบันโครงสร้างประชากรของไทยเปลี่ยนแปลงไป โดยประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น ประชากรในวัยทำงานมีสัดส่วนลดลง จากสถิติสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ปัจจุบันประเทศไทย ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไปมีจำนวน 55.00 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นกำลังแรงงานรวม 38.50 ล้านคน ซึ่งเป็นผู้มีงานทำรวม 38.20 ล้านคน ผู้ว่างงาน 0.20 ล้านคน และผู้รอฤดูกาล 0.10 ล้านคน ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน 16.50 ล้านคน ในจำนวนนี้ทำงานบ้าน 4.80 ล้านคน เรียนหนังสือ 4.60 ล้านคน และอื่นๆ รวม 7.10 ล้านคน (ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ รวบรวมโดยกองวิจัยตลาดแรงงาน กรมการจัดหางาน ข้อมูล ณ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2557) และเมื่อพิจารณาจำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามภาคการผลิต การบริการ และภาคเกษตรกรรม พบว่า จำนวนผู้มีงานทำภาคการผลิตเพิ่มขึ้นน้อยมากในช่วงระยะเวลา 5 ปี ที่ผ่านมา กล่าวคือในช่วงปี พ.ศ. 2552 ผู้มีงานทำภาคการผลิตมีจำนวน 7.83 ล้านคน เพิ่มขึ้นเป็น 8.65 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2556 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.47 ผู้มีงานทำภาคการบริการ ในช่วงปี พ.ศ. 2552 มีจำนวน 15.18 ล้านคน เพิ่มขึ้นเป็น 15.45 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2556 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.78 ผู้มีงานทำภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 14.69 ล้านคน เพิ่มขึ้นเป็น 14.71 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2556 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.14 อย่างไรก็ตาม ในช่วงปี พ.ศ. 2557 จำนวนผู้มีงานทำภาคเกษตรกรรมลดลงเป็น 12.58 ล้านคน หรือลดลงร้อยละ 0.14 จำนวนผู้มีงานทำภาคบริการเพิ่มขึ้นเป็น 16.51 ล้านคน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.86 สำหรับภาคการผลิต จำนวนผู้มีงานทำเพิ่มขึ้นน้อยมาก เพิ่มขึ้นเป็น 8.94 ล้านคน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.35 ซึ่งเพิ่มขึ้นน้อยกว่าภาคบริการ แสดงให้เห็นว่า แรงงานไทยมีแนวโน้มสนใจทำงานด้านบริการมากขึ้น

สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า มีปัญหาการขาดแคลนแรงงานอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากตั้งโรงงานอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงหรือตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งแรงงานมีความสะดวกในการเปลี่ยนงานหรือย้ายที่ทำงาน และกิจการประเภทนี้มีความจำเป็นต้องใช้แรงงานจำนวนมาก

1.2) การดำเนินนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน เท่ากันหมดทั่วประเทศ ทำให้ปัญหาในเรื่องของแรงงานที่ความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากแรงงานไม่จำเป็นที่จะต้องหางานทำในพื้นที่ที่มีความเจริญเท่านั้น แต่สามารถทำงานในพื้นที่ใดก็ได้ในประเทศ ทำให้บริษัทยังหาแรงงานได้ยากมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ บริษัทส่วนใหญ่จึงต้องจูงใจให้แรงงานเข้ามาทำงานด้วยการให้สวัสดิการที่ดีกว่า หรือให้ค่าแรงงานที่มากกว่าค่าแรงขั้นต่ำ พร้อมทั้งยกระดับค่าจ้างแรงงานในทุกระดับด้วย ทำให้บริษัทต้องมีต้นทุนค่าแรงงานที่เพิ่มสูงขึ้น

1.3) แรงงานสามารถโยกย้ายไปทำงานในโรงงานการผลิตอื่น ที่มีสวัสดิการหรือค่าแรงสูงกว่าได้ เนื่องจากบริษัทส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม หรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งมีโรงงานจำนวนมากและอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน

1.4) การเติบโตทางเศรษฐกิจ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจ จากเดิมระบบเศรษฐกิจที่มีโครงสร้างหลักเป็นการผลิตแบบดั้งเดิม ไปสู่ระบบเศรษฐกิจที่มีการรวมตัวกัน รวมถึงการรวมกลุ่มอาเซียน ทำให้ธุรกิจต่างๆ มีความต้องการแรงงานที่มีทักษะมากขึ้น สำหรับแรงงานไทย

ส่วนใหญ่ไม่มีทักษะและมีความรู้ที่น้อย ทำให้บริษัทมีปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะมากขึ้น

2) ปัญหาด้านวัตถุดิบ บริษัทประสบปัญหาด้านคุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ตีรองลงมา ได้แก่ วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า และไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นเนื่องจากหลายสาเหตุ ทั้งประเภทกิจการที่เข้ามาลงทุน และเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ อธิบายได้ดังนี้

2.1) บริษัทส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งมีความจำเป็นต่องานนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ เนื่องจากวัตถุดิบในประเทศไทยไม่มี เช่น กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะ ซึ่งมีโลหะหลายชนิดที่ประเทศไทยไม่สามารถผลิตได้ และบางชนิดคุณภาพยังไม่ดีพอ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ และมีมูลค่าการนำเข้าสูง ได้แก่ ลวดเหล็กคุณภาพสูง เหล็กแผ่นไร้สนิมรีดร้อน เหล็กแผ่นรีดเย็น เหล็กแผ่น และเหล็กโครงสร้างรูปพรรณ สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งเป็นกิจการที่มีการนำเข้าวัตถุดิบในสัดส่วนสูง การนำเข้าวัตถุดิบในประเทศไทยมีสัดส่วนน้อย แม้ว่า วัตถุดิบหรือชิ้นส่วนบางอย่างจะสามารถผลิตได้ในประเทศก็ตาม แต่คุณภาพไม่ได้ตามที่ต้องการ จึงทำให้บริษัทจำเป็นต้องมีการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูง

2.2) ประเทศไทยยังมีการวิจัยและพัฒนาที่น้อยมาก ซึ่งการวิจัยและพัฒนาเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาสินค้า หรือทำให้เกิดการคิดค้นสิ่งใหม่ๆ ซึ่งปัจจุบันการวิจัยและพัฒนา ยังคงอาศัยการดำเนินการโดยบริษัทแม่ในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศญี่ปุ่น การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง หรือการผลิตชิ้นส่วนที่สำคัญ หรือการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ยังอยู่ในประเทศของตนเอง แต่การผลิตที่มีระดับเทคโนโลยีต่ำลงมา หรือการผลิตที่ไม่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง หรือการผลิตชิ้นส่วนที่ไม่สำคัญ จะเข้าไปลงทุนในประเทศอื่น รวมทั้งประเทศไทย ซึ่งจากข้อมูลของสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) พบว่า ค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาของไทยน้อยมาก คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ซึ่งต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซีย

3) ปัญหาด้านเครื่องจักร บริษัทประสบปัญหาด้านเครื่องจักรไม่มีผลิตในประเทศไทย รองลงมา ได้แก่ เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง และประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักรขนาดใหญ่ ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นเนื่องจากประเทศไทยสามารถผลิตเครื่องจักรหลักที่ใช้ในอุตสาหกรรมต่างๆ ได้น้อย เครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ยังไม่สามารถผลิตได้ในประเทศ บริษัทต้องนำเข้าเครื่องจักรหลักจากต่างประเทศ นอกจากนี้ ในการซ่อมเครื่องจักรหลักที่ใช้ในการผลิต บริษัทต้องส่งเครื่องจักรหลักไปซ่อมต่างประเทศ ทำให้ต้นทุนด้านเครื่องจักรสูง

สำหรับกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า เทคโนโลยีการผลิตมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้บริษัทต้องมีการเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต ซึ่งบริษัทต้องนำเข้าเครื่องจักรจากต่างประเทศ เนื่องจากเครื่องจักรไม่มีผลิตในประเทศไทย

4) ปัญหาด้านโลจิสติกส์ บริษัทประสบปัญหาด้านการขนส่งทางถนนและระบบราง ซึ่งยังไม่เพียงพอต่อความต้องการ รองลงมา ได้แก่ ปัญหาด้านท่าเรือและท่าอากาศยาน ซึ่งปัญหา

ต่างๆ เหล่านี้ เกิดจากการลงทุนทางด้านโครงสร้างพื้นฐานยังไม่เพียงพอ แม้ว่า โครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยจะดีกว่าหลายประเทศในอาเซียน ซึ่งข้อมูลจากสถาบันเพื่อพัฒนาการจัดการ สรุปได้ดังนี้

4.1) สถานะโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยในปัจจุบัน สาขาการขนส่งทางถนน มีระยะทางรวม 469,016 กิโลเมตร เป็นถนนคอนกรีตและลาดยาง (ร้อยละ 67.00) ระยะทาง 315,665 กิโลเมตร และถนนลูกรัง (ร้อยละ 33.00) ระยะทาง 153,351 กิโลเมตร สาขาขนส่งทางรถไฟทางเดี่ยว (ร้อยละ 93.00) ระยะทาง 3,763 กิโลเมตร ทางคู่และทางสาม (ร้อยละ 7.00) ระยะทาง 280 กิโลเมตร สาขาขนส่งทางน้ำ ท่าเรือแหลมฉบัง มีความสามารถที่จะรองรับได้ 7.70 ล้านเที่ยวต่อปี และสาขาขนส่งทางอากาศ มีท่าอากาศยานทั้งหมด 38 แห่ง โดยท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ มีความสามารถในการรองรับผู้โดยสารได้จำนวน 45 ล้านคนต่อปี และท่าอากาศยานดอนเมือง มีความสามารถในการรองรับผู้โดยสารได้จำนวน 18.50 ล้านคนต่อปี

4.2) คุณภาพและความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย เปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน พบว่า ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 5 ของกลุ่มประเทศอาเซียน แสดงให้เห็นว่า คุณภาพและความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยยังดีกว่าหลายประเทศในอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณภาพโครงข่ายทางรางอยู่ในอันดับที่ 2 ของกลุ่มประเทศอาเซียน แสดงให้เห็นว่า โครงข่ายทางรางของประเทศไทยมีความพร้อมมากกว่าหลายประเทศในกลุ่มอาเซียน เป็นรองเฉพาะประเทศสิงคโปร์ และขีดความสามารถของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิอยู่ในอันดับ 2 และท่าอากาศยานดอนเมืองอยู่ในอันดับ 6 (ที่มา: บริษัทท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน), 2557)

4.3) ความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยคงที่อยู่ที่อันดับ 48 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 ถึง ปี พ.ศ. 2557 รองจากประเทศสิงคโปร์ (อันดับที่ 12 และ 10 ในปี พ.ศ. 2556 และปี พ.ศ. 2557 ตามลำดับ) และประเทศมาเลเซีย (อันดับที่ 25 ทั้งในปี พ.ศ. 2556 และปี พ.ศ. 2557) แต่สูงกว่าประเทศอินโดนีเซีย (อันดับที่ 56 และ 54 ในปี พ.ศ. 2556 และปี พ.ศ. 2557 ตามลำดับ)

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยดีกว่าหลายประเทศในกลุ่มอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านท่าอากาศยาน ซึ่งเป็นรองเพียงประเทศสิงคโปร์ ส่วนด้านถนน ประเทศไทยเป็นรองหลายประเทศ และเนื่องจากโครงสร้างการขนส่งสินค้าภายในประเทศไทย ยังต้องพึ่งพาการขนส่งทางถนนเป็นหลัก (ร้อยละ 80.00) ฉะนั้นหากมีการพัฒนาทางด้านถนน จะทำให้ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่ำลง และจะช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการได้

5) ปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการที่ไม่ชัดเจนและซ้ำซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน ได้แก่ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว (พ.ศ. 2542) รวมทั้งกฎหมายเฉพาะสำหรับอุตสาหกรรม กฎหมายศุลกากร สรรพสามิต การขอวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ รัฐบาลพยายามแก้ไข โดยได้มีการปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายต่างๆ ให้ชัดเจนมากขึ้น สำหรับการลดขั้นตอนการติดต่อหน่วยงานราชการนั้น ปัจจุบันรัฐบาลได้มีการจัดตั้งศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน (One Start One Stop Investment Center: OSOS) เพื่อให้บริการและอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนแบบเบ็ดเสร็จในสถานที่เดียว โดยมีหน่วยงานต่างๆ ที่

เกี่ยวข้องกับด้านการลงทุนกว่า 20 หน่วยงาน มาช่วยเหลือนักลงทุน ทั้งนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างชาติ ทั้งที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ในการขอใบอนุญาตต่างๆ ได้แก่ การจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท การขอรับการส่งเสริมการลงทุน การขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม การอนุญาตให้ที่ดินเพื่อประกอบกิจการอุตสาหกรรม และการขอใช้สาธารณูปโภคพื้นฐาน ฯลฯ แต่อย่างไรก็ตาม ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน ปัจจุบันยังมีเพียงแห่งเดียว ที่อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้นที่ 18 กรุงเทพมหานคร ซึ่งยังไม่เพียงพอในการให้บริการนักลงทุน

5.2.3 การอภิปรายผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยครั้งนี้ สอดคล้องกับทฤษฎีการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ และผลการศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ สรุปได้ดังนี้

1) ปัจจัยระดับประเทศ

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยระดับประเทศ เรียงลำดับความสำคัญ ดังนี้ 1. ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย ซึ่งเป็นศูนย์กลางของอาเซียน ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ 2. ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย 3. อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ซึ่งต่ำกว่าประเทศอื่นในอาเซียน ยกเว้นประเทศสิงคโปร์ 4. ตลาดอาเซียน ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว 5. ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ 6. เสถียรภาพทางการเมือง 7. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ 8. การเปิดเสรีทางการค้า 9. นโยบายส่งเสริมการลงทุน 10. ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน 11. คุณภาพของแรงงานไทย 12. อัตราค่าจ้างแรงงาน 13. ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน 14. ความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน และ 15. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีและผลการศึกษาที่ผ่านมา ดังนี้

1.1) ปัจจัยด้านความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้ง

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น มูลเหตุหรือปัจจัยจูงใจสำคัญ คือการมีความได้เปรียบในเรื่องแหล่งที่ตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเป็นแหล่งที่ตั้งที่มีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ และการเป็นแหล่งแรงงานราคาถูก ซึ่งจะสามารถทำให้ต้นทุนการผลิตของนักลงทุนต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง เช่นเดียวกับ บัคเคิล (Buckley, 1985) ระบุว่า ความแตกต่างของปัจจัยแหล่งที่ตั้งระหว่างประเทศผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับการลงทุนมีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เนื่องจากแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อการลดต้นทุนให้ต่ำสุด หรือการทำการกำไรสูงสุด ประเทศที่สามารถดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จะต้องมีความได้เปรียบบางประการในด้านแหล่งที่ตั้ง เช่น การมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า และการมีวัตถุดิบอุดมสมบูรณ์ เป็นต้น มอติโม และเวกการา (Mortimore & Vergara, 2004) ระบุว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน คือแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสม อาจอยู่ใกล้ปัจจัยการผลิตหรือใกล้ตลาดก็ได้ และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม

การลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ คือ ประเทศไทยมีพื้นที่อยู่ในตำแหน่งที่ตั้งที่สำคัญ และเป็นประตูสู่เอเชีย ซึ่งในปัจจุบันเป็นตลาดเศรษฐกิจที่มีการเติบโตที่ใหญ่ที่สุด นอกจากนี้ ประเทศไทยยังเป็นประเทศที่ช่วยให้สามารถติดต่อค้าขายกับสาธารณรัฐประชาชนจีน อินเดีย และประเทศต่างๆ ในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) ได้อย่างสะดวก และสามารถเข้าถึงอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง เพื่อการบุกเบิกตลาดใหม่ในการสร้างศักยภาพให้กับธุรกิจ

1.2) ปัจจัยด้านการตลาด

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1993) ที่ระบุว่า แรงจูงใจ หรือสาเหตุที่บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศนั้น เพื่อแสวงหาตลาดที่มีขนาดใหญ่ หรือตลาดมีแนวโน้มเติบโตที่สูง เช่นเดียวกับ จักรบาตี (Chakrabarti, 2001) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือขนาดของตลาด ประเทศใดมีตลาดที่ใหญ่ จะดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้มาก ฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือความสะดวกในการเข้าสู่ตลาดและการแสวงหาตลาด และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ระบุว่า จุดแข็งของประเทศไทย คือการเป็นตลาดเศรษฐกิจที่มีการเติบโตที่ใหญ่ที่สุด ที่ช่วยให้สามารถติดต่อค้าขายกับสาธารณรัฐประชาชนจีนและอินเดียได้อย่างสะดวก และสามารถเข้าถึงอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง เพื่อการบุกเบิกตลาดใหม่ในการสร้างศักยภาพให้กับธุรกิจ

1.3) ปัจจัยด้านอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของโบลนิเกน (Blonigen, 2011) ที่ระบุว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อตัดสินใจลงทุนในต่างประเทศ ได้แก่ ภาษี (Taxes) การเก็บภาษีของประเทศเจ้าบ้านยิ่งเพิ่มขึ้น ก็ยิ่งกระตุ้นให้องค์การธุรกิจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศมากขึ้น

1.4) การเข้าร่วมประชาคมอาเซียน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า จุดแข็งของประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ คือประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกผู้เริ่มก่อตั้งสมาคมอาเซียน โดยเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดทำ และพัฒนาข้อตกลงในเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ปี พ.ศ. 2553 สำหรับประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนเริ่มแรกจำนวน 6 ประเทศ (ASEAN-6) (ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน) โดยประเทศสมาชิกจะต้องลดภาษีนำเข้าของตนให้เหลือศูนย์ ส่วนประเทศในกลุ่มกัมพูชา สปป.ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม (CLMV) จะเข้าร่วมสมาคมในปี พ.ศ. 2558

1.5) ปัจจัยด้านความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1993) ที่ระบุว่า แรงจูงใจ หรือสาเหตุที่ทำให้บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศนั้น เพื่อแสวงหาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ หรือมีแหล่งวัตถุดิบเพียงพอ เช่นเดียวกับฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการเข้าถึงปัจจัยการผลิต มอติโม และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) ระบุว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ได้แก่ การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงาน

1.6) ปัจจัยด้านเสถียรภาพทางการเมือง

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของจักราบาตี (Chakrabarti, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการมีเสถียรภาพทางการเมือง เช่นเดียวกับ บิสวาส (Biswas, 2002) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในทางบวก คือรูปแบบการปกครองประเทศ ในช่วงที่ประเทศไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง การลงทุนจากต่างประเทศจะลดลง

1.7) ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของจักราบาตี (Chakrabarti, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ซึ่งแสดงถึงขนาดของตลาดภายในประเทศ ประเทศใดมีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีมูลค่าสูง แสดงให้เห็นว่า ประเทศนั้นมีขนาดตลาดภายในประเทศใหญ่ ซึ่งจะดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น ประเทศใดมีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีมูลค่าต่ำ แสดงให้เห็นว่า ประเทศนั้นมีขนาดตลาดภายในประเทศเล็ก

1.8) ปัจจัยด้านการเปิดเสรีทางการค้า

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของจักราบาตี (Chakrabarti, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือระดับการเปิดประเทศ ประเทศที่มีการเปิดเสรีทางการค้ามาก จะทำให้นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนมากขึ้น เนื่องจากมีความคล่องตัวทางการค้า และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงจุดแข็งของประเทศไทยว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ ปัจจัยหนึ่งดึงดูดให้บริษัทข้ามชาติชั้นนำใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตที่สำคัญ คือการสนับสนุนการค้าเสรีของรัฐบาล และการทำข้อตกลงด้านการค้าเสรีต่างๆ

1.9) ปัจจัยด้านนโยบายส่งเสริมการลงทุน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1973) ที่ระบุว่า นโยบายของรัฐบาลมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เช่นเดียวกับ เกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน คอนนิง (Konings, 2001) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ หรือไม่ เช่น นโยบายการคุ้มกัน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มอติโม และเวกาธา (Mortimore & Vergara, 2004) ระบุว่า ปัจจัยในการตัดสินใจลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุน เช่น นโยบายการค้า นโยบายการคุ้มกันอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ได้กล่าวถึงปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศว่า ประเทศไทยรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลงทุนที่สนับสนุนการพัฒนาทักษะ เทคโนโลยี และนวัตกรรมใหม่ๆ จะได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากรัฐบาล โดยรัฐบาลมีการให้มาตรการจูงใจทางภาษีอากรผ่านทางคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร จะไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับสัดส่วนการถือ

หุ้นของต่างชาติในภาคการผลิต รวมทั้งไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบหรือชิ้นส่วนภายในประเทศ และไม่มีเงื่อนไขด้านการส่งออก ทำให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อใช้ประเทศไทยเป็นฐานในการผลิตเพื่อส่งออก

1.10) ปัจจัยด้านความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อสร้างความสะดวกในการผลิตและขนส่ง และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ระบุว่า จุดแข็งของประเทศไทย ที่เป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนระดับประเทศ คือการมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี การมีระบบทางหลวงเชื่อมต่อพื้นที่ต่างๆ ที่ครอบคลุมทุกจังหวัดในประเทศไทย และเชื่อมต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น สปป.ลาว กัมพูชา และเวียดนาม การมีระบบขนส่งมวลชนในเมืองที่ทันสมัย นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีสนามบินนานาชาติ 7 แห่ง มีท่าเรือน้ำลึก 6 แห่ง และมีท่าเรือนานาชาติ 2 แห่ง ที่รองรับตู้คอนเทนเนอร์ ถึงเก็บขนาดใหญ่ และสินค้าประเภทของเหลว และตามแผนการพัฒนาของประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2555-2565 ประกอบด้วย เครือข่ายรถไฟความเร็วสูง ที่จะเชื่อมต่อพื้นที่ทั้ง 4 ด้าน คือเชื่อมต่อกับทิวเขา ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตกของประเทศไทย ไปจนถึงทางใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน พร้อมกับการขยายระบบขนส่งมวลชนไปยังพื้นที่รอบนอก ขยายการลงทุนด้านการขนส่งทางน้ำและการขนส่งทางอากาศ ตามความต้องการที่เพิ่มสูงขึ้น

1.11) ปัจจัยด้านคุณภาพของแรงงาน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) ที่ระบุว่า การมีสัดส่วนของแรงงานที่มีทักษะอยู่มากเพียงใด จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น และฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการเข้าถึงปัจจัยการผลิต ได้แก่ แรงงาน การที่แรงงานมีคุณภาพดี จึงเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

1.12) ปัจจัยด้านอัตราค่าจ้างแรงงาน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1973) ที่ระบุว่า ปัจจัยแรงงานเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดการลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะขยายการลงทุนไปยังประเทศที่มีต้นทุนด้านแรงงานต่ำ เช่นเดียวกับ ชไนเดอร์ และเฟรย์ (Schneider & Frey, 1985) ที่ระบุว่า การที่ประเทศผู้รับการลงทุนหรือประเทศเจ้าบ้านมีปัจจัยแรงงานปริมาณมากและมีค่าจ้างแรงงานถูก จะเป็นปัจจัยหนึ่งดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เพราะทำให้นักลงทุนสามารถผลิตสินค้าได้โดยเสียต้นทุนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน เกี่ยวกับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศ และยิ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เนื่องจากประเทศเจ้าของทุนเผชิญกับภาวะค่าแรงที่สูงขึ้น นักลงทุนต่างชาติจึงเลือกที่จะเข้าไปลงทุนในกลุ่มประเทศที่มีค่าแรงถูกกว่า จักรบาตี (Chakrabarti, 2001) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คืออัตราค่าจ้างแรงงาน ฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ปัจจัยหนึ่ง คือการมีค่าจ้างแรงงานต่ำ และโคจิมา (Kojima, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมีปัจจัยดึงดูดที่สำคัญปัจจัยหนึ่ง ได้แก่ ค่าจ้างแรงงานถูก

1.13) ปัจจัยด้านความพอเพียงของปริมาณแรงงาน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของมอติโม และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) ที่ระบุว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ได้แก่ การเป็นแหล่งแรงงานราคาถูก เช่นเดียวกับ ฮิราสึกะ (Hiratsuka, 2006) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการเข้าถึงปัจจัยการผลิต ซึ่งแรงงานเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญ

1.14) ปัจจัยด้านความพร้อมของสาธารณูปโภค

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น ประเทศนั้นต้องมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน เพื่อทำให้มีต้นทุนต่ำ และบิสวาส (Biswas, 2002) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทางบวก คือสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน

1.15) ปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของคองนิง (Konings, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ การมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของประเทศผู้รับการลงทุน เพราะว่า หากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราไม่มีเสถียรภาพ อาจมีผลทำให้องค์การธุรกิจนั้น ต้องประสบการขาดทุน หรือได้ผลกำไรน้อยกว่าที่คาดคะเนไว้ และมูลค่าของทรัพย์สินเมื่อคิดอยู่ในหน่วยของเงินตราต่างประเทศอาจมีค่าลดลงได้ ทำให้มีความเสี่ยงภัยมากขึ้น ซึ่งเป็นการเสี่ยงภัยอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ เช่นเดียวกับ มอติโม และเวอการา (Mortimore & Vergara, 2004) ระบุว่า ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ได้แก่ ความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นปัจจัยบวก ในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และโบลนิเกน (Blonigen, 2011) ระบุว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate Effects) การแข็งค่าของอัตราแลกเปลี่ยน จะส่งผลให้เกิดการออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ในประเทศที่มีอัตราแลกเปลี่ยนอ่อนค่าลง

2) ปัจจัยระดับจังหวัด

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศระดับจังหวัด ได้แก่ นโยบายของท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของชุมชน สภาพแวดล้อมทางสังคม สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ คุณภาพของแรงงานในจังหวัด ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง และความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีและผลการศึกษาที่ผ่านมา ดังนี้

2.1) นโยบายของท้องถิ่น

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของคองนิง (Konings, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เพื่อลดการต่อต้านสินค้า นำเข้าของคนท้องถิ่น ซึ่งเป็นตลาดของตน เนื่องจากบางประเทศนโยบายของท้องถิ่น รวมถึงความรู้สึกขานตินิยมของคนในท้องถิ่น มีการต่อต้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ ทำให้องค์การธุรกิจไม่สามารถส่งสินค้าเข้าไปขายได้ ดังนั้นเพื่อรักษาตลาดของตนเองไว้ องค์การธุรกิจจึง

เลือกที่จะเข้าไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ในประเทศที่คนท้องถิ่นต่อต้านสินค้านำเข้า โดยอาจจะร่วมลงทุนกับนักลงทุนท้องถิ่น เพื่อลดการต่อต้านดังกล่าว เนื่องจากเป็นการผลิตสินค้าในประเทศ ไม่ใช่เป็นสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ

2.2) การมีส่วนร่วมของชุมชน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ปัจจัยหนึ่ง คือความเป็นมิตรของผู้คน และวัฒนธรรมไทยที่หลากหลาย ทำให้ผู้มาเยือนรู้สึกปลอดภัยเหมือนอยู่บ้าน เมื่อมาที่ประเทศไทย

2.3) สภาพแวดล้อมทางสังคม

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ปัจจัยหนึ่ง คือประเทศไทยมีสภาพแวดล้อมทางสังคมดี คนไทยเป็นมิตรกับต่างชาติ

2.4) สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษจากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน ทั้งสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวกับภาษีอากร ได้แก่ การยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรสำหรับเครื่องจักร การยกเว้นภาษีอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเพื่อส่งออก และการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลตามระยะเวลาที่กำหนด และสิทธิประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร ได้แก่ การอนุญาตให้นำคนต่างด้าวเข้ามาศึกษาสู่ทางการลงทุน การอนุญาตให้นำช่างฝีมือและผู้ชำนาญการเข้ามาทำงาน ในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน การอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน และการอนุญาตให้ส่งออกเงินตราต่างประเทศ

2.5) ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของฮิราซูกะ (Hiratsuka, 2006) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือความสะดวกในการเข้าสู่ตลาด เพื่อจำหน่ายสินค้าขององค์การธุรกิจ และโคจิมา (Kojima, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมีปัจจัยดึงดูดสำคัญ ได้แก่ การสามารถขยายการส่งออกสินค้าได้

2.6) ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น มูลเหตุ หรือปัจจัยจูงใจสำคัญ คือการมีความได้เปรียบในเรื่องแหล่งทรัพยากรหรือแหล่งวัตถุดิบ ดันนิง (Dunning, 1993) ระบุว่า แรงจูงใจหรือสาเหตุที่บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศนั้น เพื่อแสวงหาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ หรือมีแหล่งวัตถุดิบเพียงพอ เช่นเดียวกับ เฮอร์เซอร์ (Herzer, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์หนึ่ง เพื่อการจัดหาวัตถุดิบ โดยเฉพาะการลงทุนของประเทศที่ประสบความสำเร็จทางอุตสาหกรรม แต่ขาดแคลนวัตถุดิบและทรัพยากรภายในประเทศ จึงต้องมีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีวัตถุดิบ หรือมีทรัพยากรที่สมบูรณ์ เพื่อให้สามารถซื้อวัตถุดิบได้ในราคาถูก ซึ่งจะทำให้ต้นทุนการผลิตลดลง

2.7) คุณภาพของแรงงานในจังหวัด

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการเข้าถึงปัจจัยการผลิต การที่แรงงานมีคุณภาพดี จึงเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลงทุนในอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้แรงงานฝีมือ หรือแรงงานที่มีคุณภาพ

2.8) ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น ประเทศนั้นต้องมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน เพื่อทำให้มีต้นทุนต่ำ บิสวาส (Biswas, 2002) ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทางบวก คือสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ

2.9) ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของคองนิง (Konings, 2001) ที่อธิบายว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ การเป็นแหล่งแรงงาน หรือแรงงานมีราคาถูก เนื่องจากทำให้องค์การธุรกิจมีต้นทุนการผลิตต่ำลง เช่นเดียวกับ ฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) อธิบายว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการเข้าถึงปัจจัยการผลิต ซึ่งแรงงานเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญ การเข้าไปลงทุนในประเทศที่แรงงานมีเพียงพอ จะทำให้ต้นทุนการผลิตต่ำลง

2.10) อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของคองนิง (Konings, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ การเป็นแหล่งแรงงานถูก ทำให้องค์การธุรกิจมีต้นทุนต่ำลง เช่นเดียวกับ ฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการมีค่าจ้างแรงงานต่ำ และโคจิมา (Kojima, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ มีปัจจัยดึงดูดปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ได้แก่ ค่าจ้างแรงงานถูก

2.11) ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น ประเทศนั้นต้องมีความสะดวกด้านการคมนาคมขนส่ง ซึ่งทำให้ค่าใช้จ่ายในการขนส่งต่ำ และฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง

2.12) ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ที่ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต ได้แก่ การรักษาพยาบาล และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ปัจจัยหนึ่ง คือความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต ได้แก่ การศึกษาและการบริการด้านการดูแลสุขภาพ โรงพยาบาล สำหรับมาตรฐานการศึกษาในประเทศไทย ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานตรวจสอบนานาชาติจำนวนมาก นอกจากนี้

โรงเรียนและวิทยาลัยนานาชาติอีกหลายแห่งในประเทศไทย ยังมีมาตรฐานการศึกษาในระดับโลก ในขณะที่การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีความโดดเด่น และในส่วนของบริการด้านการดูแลสุขภาพ ประเทศไทยได้รับการยอมรับจากทั่วโลก ด้วยทีมแพทย์และเจ้าหน้าที่ ที่ได้รับการรับรองในระดับนานาชาติ พร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่ทันสมัย นอกจากนี้ การให้บริการทางการแพทย์ของไทยยังถูกกว่าหลายประเทศ

3) ปัจจัยระดับบริษัท

จากการศึกษาพบว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ สิ่งที่สำคัญที่สุด คือองค์การธุรกิจ ซึ่งในการตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศนั้น ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศระดับบริษัท ได้แก่ ต้นทุนค่าขนส่ง ต้นทุนการผลิต ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ ต้นทุนการดำเนินการ อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และการได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีและผลการศึกษาที่ผ่านมา สรุปได้ดังนี้

3.1) ต้นทุนค่าขนส่ง

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนต่างประเทศจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น เหตุผลหนึ่งเนื่องจากต้นทุนค่าขนส่งต่ำ เช่นเดียวกับ ฮิราสึกะ (Hiratsuka, 2006) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือต้นทุนค่าขนส่ง และเฮอเซอร์ (Herzer, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดต้นทุนค่าขนส่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลิตภัณฑ์ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง ทำให้องค์การธุรกิจต้องย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศที่มีค่าขนส่งต่ำกว่า

3.2) ต้นทุนการผลิต

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1973) ที่ระบุว่า ปัจจัยการผลิตต่างๆ มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะขยายการลงทุนไปยังประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ เช่นเดียวกับ ดันนิง (Dunning, 1981) ระบุว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น เนื่องจากต้นทุนการผลิตของนักลงทุนต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง ดันนิง (Dunning, 1993) ระบุว่า แรงจูงใจ หรือสาเหตุที่บริษัทออกไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศนั้น เพื่อให้มีต้นทุนการผลิตต่ำ ดังคอ และฮอกแมน (Djankov & Hoekman, 2000) ระบุว่า การลงทุนโดยตรง (Direct Investment) นั้น เนื่องจากต้นทุนการผลิตในประเทศที่เข้าไปลงทุนต่ำกว่าต้นทุนการผลิตในประเทศผู้ลงทุน โคจิม่า (Kojima, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศมีปัจจัยดึงดูดสำคัญ ได้แก่ ต้นทุนการผลิตต่ำ และเฮอเซอร์ (Herzer, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดต้นทุนการผลิต ซึ่งเป็นแนวคิดที่อยู่บนพื้นฐานทฤษฎีความได้เปรียบระหว่างประเทศ ที่จะเลือกผลิตสินค้าในประเทศที่มีต้นทุนต่ำที่สุด

3.3) ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1993) ที่ระบุว่า แรงจูงใจ หรือสาเหตุที่บริษัทต่างชาติออกไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศนั้น เพื่อแสวงหา

ประสิทธิภาพที่มีความสามารถ หรือความถนัดในการผลิตสินค้า เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขันของบริษัท เช่นเดียวกับ เกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด เช่น การสร้างอำนาจผูกขาด การรักษาสถานภาพในการแข่งขัน และการทดแทนการค้าต่างประเทศ ฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการมีประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจ และเฮอเซอร์ (Herzer, 2007) ระบุว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศเป็นการเข้าไปลงทุนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการแข่งขันกับคู่แข่งที่ไปลงทุนในต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยลดช่องว่างทางการตลาดของคู่แข่ง เนื่องจากหากปล่อยให้คู่แข่งมีส่วนแบ่งตลาดสูงขึ้นเรื่อยๆ จะทำให้คู่แข่งมีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่ต่ำกว่า นอกจากนี้ การปล่อยให้คู่แข่งไปดำเนินธุรกิจในประเทศอื่นก่อน จะทำให้คู่แข่งมีความชำนาญกับการดำเนินธุรกิจในประเทศนั้นมากกว่า ซึ่งจะลำบากในการแข่งขันในภายหลัง

3.4) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเพื่อส่งออก ซึ่งจะทำให้ต้นทุนการผลิตต่ำลง

3.5) ต้นทุนการดำเนินการ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1981) ที่ระบุว่า การที่นักลงทุนจะเลือกทำการลงทุนโดยตรงในประเทศใดนั้น นักลงทุนจะเลือกแหล่งลงทุนที่ทำให้ต้นทุนการดำเนินการต่ำกว่าการลงทุนในประเทศตนเอง

3.6) อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท

ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีของดันนิง (Dunning, 1973) ที่ระบุว่า ปัจจัยตลาด ได้แก่ ขนาดของตลาด การขยายตัวของตลาด ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ และสภาพการแข่งขันในตลาด เป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งนักลงทุนจะเลือกลงทุนในแหล่งที่ใกล้ตลาด เพราะจะทำให้สามารถเข้าถึงตลาดได้ สอดคล้องกับ ดังคอค และฮอกแมน (Djankov & Hoekman, 2000) ที่ระบุว่า การลงทุนโดยตรงต่างประเทศของนักลงทุนต่างชาติ นั้นมีวัตถุประสงค์หนึ่งเพื่อผลิตสินค้าในประเทศที่เป็นตลาดของตน ทดแทนการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ หรือทดแทนการส่งสินค้าเข้าสำหรับประเทศที่รับการลงทุนดังกล่าว เช่นเดียวกับ ผลการศึกษาของจักรบาตี (Chakrabarti, 2001) ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือขนาดของตลาด ประเทศใดมีตลาดที่ใหญ่ จะดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้มาก ฮิราสุกะ (Hiratsuka, 2006) ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือความสะดวกในการเข้าสู่ตลาด และการแสวงหาตลาด และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งดึงดูดการลงทุน คือตลาดในประเทศไทย ซึ่งเป็นตลาดที่สำคัญ ที่มีจำนวนผู้บริโภคถึง 67 ล้านคน

3.7) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการ

ลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรเครื่องจักร ซึ่งจะทำให้ต้นทุนของผู้ประกอบการลดลง

3.8) การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2555) ที่ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่ตั้งดูการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการได้รับสิทธิประโยชน์จากการลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลตามเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้องค์การธุรกิจมีกำไรมากขึ้น ซึ่งมีประโยชน์สำหรับผู้ถือหุ้นในการที่จะได้รับเงินปันผลมากขึ้น และองค์การธุรกิจจะมีกำไรสะสมมากขึ้น อันจะมีประโยชน์สำหรับใช้ในการขยายการลงทุนต่อไป

3.9) การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการศึกษาของเกอมา และเวคลิน (Girma & Wakelin, 2001) ที่ระบุว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยด้านที่ดิน ซึ่งผู้ลงทุนจะต้องได้ประโยชน์ด้านที่ดิน สำหรับประเทศไทย บริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในกิจการผลิตจะได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ ทำให้นักลงทุนต่างชาติมีความมั่นใจในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า นักลงทุนต่างชาติยังสนใจที่จะเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ทั้งนี้เนื่องจากประเทศไทยมีปัจจัยหลายด้านที่ดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุน ได้แก่ ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย ที่เป็นศูนย์กลางของอาเซียน ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มอาเซียน ซึ่งตลาดอาเซียนเป็นตลาดที่ใหญ่และกำลังขยายตัว การมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าขยายการลงทุนในประเทศตนเอง และรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มาตลอดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย ยังประสบปัญหาหลายด้าน ทั้งปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านวัตถุดิบ ปัญหาด้านเครื่องจักร ปัญหาด้านโลจิสติก และปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการที่ไม่ชัดเจน และซ้ำซ้อนหลายหน่วยงาน และปัจจุบันประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานมากขึ้น ตลอดจนการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานที่ล่าช้า ทำให้ศักยภาพในการแข่งขันของประเทศไทยลดลงเรื่อยๆ ดังนั้น เพื่อให้ศักยภาพในการแข่งขันของประเทศไทยเพิ่มขึ้น และเพื่อสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี เพื่อให้มีปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ต้องการมากขึ้น หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรดำเนินการดังนี้

5.3.1 ด้านแรงงาน จากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ปี พ.ศ. 2556 ประเทศไทยมีอัตราการว่างงานเพียงร้อยละ 0.70 และในไตรมาสที่ 4 ของปี พ.ศ. 2557 มีอัตราการว่างงานเพียงร้อยละ 0.90 ซึ่งน้อยมาก เมื่อเทียบกับประเทศต่างๆ ทั่วโลก และมีอัตราการลดลงจากเดิมปี พ.ศ. 2552 ซึ่งมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.50 แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยมีการขาดแคลนแรงงาน ทั้งแรงงานทั่วไป (แรงงานไร้ฝีมือ) และแรงงานฝีมือ ซึ่งรัฐบาลจำเป็นต้องรีบแก้ไขปัญหานี้ เพื่อเพิ่มขีดความ

สามารถในการแข่งขันของประเทศ เนื่องจากแรงงานเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาความรู้ พัฒนาฝีมือ พัฒนาทักษะ และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษา ให้เป็นไปตามความต้องการของภาคการผลิตและภาคบริการของประเทศ เพื่อลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน และเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

จะเห็นว่า ปัญหาการขาดแคลนแรงงานระดับล่าง สาเหตุมาจากการเริ่มตั้งตัวจากปัจจัยทางประชากรและการศึกษา การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและการศึกษา ประชากรวัยแรงงานเริ่มเพิ่มน้อยลง และในที่สุดจะลดลง และคนเหล่านี้อยู่ในตลาดแรงงาน เชื่อมโยงสู่ระบบการศึกษาที่ส่งเสริมการเรียนในโรงเรียนเพิ่มขึ้น แต่ยังขาดการเชื่อมโยงกับส่วนของตลาดแรงงานรองรับ จึงเกิดปัญหาการเรียนไม่ตรงสาขาที่ตลาดต้องการ และแรงงานจำนวนมากขาดคุณภาพ จึงไม่สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้ เกิดปรากฏการณ์ที่มีตำแหน่งงานว่าง แต่หาคนทำงานไม่ได้ และในภาพรวม คนจบการศึกษาระดับสูงมีปริมาณเกินความต้องการ

การพัฒนาคุณภาพของแรงงานนอกระบบด้านการศึกษา น่าจะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแก้ไขปัญหาแรงงานนอกระบบของประเทศ เพื่อให้การแก้ปัญหา และการพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการควบคู่ไปกับการสร้างความคุ้มครองทางสังคมของแรงงานนอกระบบ บางที่อาจจะต้องมองให้ลึกไปถึงการพัฒนากระบวนการศึกษาของประเทศ เพื่อให้คนไทยส่วนใหญ่ ที่เป็นแรงงานของประเทศ ได้รับความเสมอภาค และมีความเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น และเป็นการลดความเหลื่อมล้ำของสังคมให้น้อยลง ด้วยแนวคิดที่ว่า พัฒนาคนให้มีคุณภาพ ก็คือการพัฒนาที่ยั่งยืนนั่นเอง

การแก้ปัญหาที่ยั่งยืน จึงควรพัฒนาระบบข้อมูลความต้องการแรงงาน ที่ทันสมัยและเข้าถึงง่าย และการวางแผนกำลังคนเชิงรุกในทุกระดับทั้งภาครัฐและเอกชน การให้คำแนะนำการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาบุคลากรก่อนเข้าทำงานและขณะทำงาน การปรับทิศทางภาคอุตสาหกรรมและบริการให้สอดคล้องกับอุปทานกำลังคน การบริหารจัดการกำลังคนทั้งในและระหว่างประเทศ และการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

5.3.2 ด้านวัตถุดิบ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนกิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง ได้แก่ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ กิจการผลิตชิ้นส่วนโลหะ กิจการผลิตยานพาหนะ และกิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้แก่ กิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งจะมีการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากวัตถุดิบบางอย่างที่ใช้ในการผลิตไม่มีในประเทศไทย และแม้ว่าจะสามารถผลิตวัตถุดิบได้ในประเทศไทย แต่วัตถุดิบที่ผลิตได้นั้น คุณภาพยังไม่ตรงกับความต้องการ เพื่อแก้ปัญหานี้ เห็นควรสนับสนุนให้มีการวิจัยและพัฒนาเพื่อพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตให้มีคุณภาพดีขึ้น และตรงกับความต้องการของภาคธุรกิจมากขึ้น เพื่อลดปัญหาด้านคุณภาพของวัตถุดิบในประเทศไม่ดี ทำให้ผู้ประกอบการต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ

5.3.3 ด้านเครื่องจักร เห็นควรส่งเสริมให้มีการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ภายในประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เครื่องจักรหลักที่ใช้ในการผลิตในอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อลดปัญหาด้าน

เครื่องจักรหลักไม่มีผลิตในประเทศ หรือเครื่องจักรหลักที่ผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง ตลอดจนส่งเสริมให้มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักรขนาดใหญ่ เพื่อลดปัญหาการที่ผู้ประกอบการต้องส่งเครื่องจักรออกไปซ่อมต่างประเทศ

5.3.4 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรขยายการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน หรือเร่งการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ การขยายถนน รถไฟรางคู่ ท่าเรือ น้ำลึก และสนามบิน เพื่อลดปัญหาด้านโลจิสติก และเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนในภูมิภาค

การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) นับเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนสนับสนุนการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า ทั้งในด้านการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน การกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค และการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในระยะยาว สำหรับประเทศไทย ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ได้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่อง มีการลงทุนในระดับร้อยละ 5-6 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยจะเป็นการพัฒนาโครงการในลักษณะจากภาครัฐ ส่งผลให้การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโดยรวม สามารถตอบสนองต่อความต้องการได้ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านปริมาณ อย่างไรก็ตาม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของไทย ยังประสบปัญหาที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ ปัญหาคุณภาพการให้บริการ และการกระจายบริการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ยังคงมีความจำเป็นต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่องต่อไป

5.3.5 ด้านกฎหมายหรือระเบียบราชการ เห็นควรให้มีการทบทวน และแก้ไขกฎหมายต่างๆ เพื่อให้มีความชัดเจนมากขึ้น ตลอดจนลดความซ้ำซ้อนในการติดต่อหลายหน่วยงาน เมื่อเข้ามาลงทุนในประเทศไทย

การปรับบทบาทภารกิจและโครงสร้างระบบราชการใหม่ จะทำให้ระบบราชการมีความกระชับ ชัดเจน และเป็นเอกภาพในการบริหารงานและการให้บริการมากขึ้น ซึ่งคาดว่าจะส่งผลให้ลดความซ้ำซ้อนของหน่วยงานราชการ และประหยัดงบประมาณ ในระยะยาวหน่วยราชการแต่ละหน่วยมีบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจน การจัดสรรทรัพยากร การวัดผลงาน และการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลมีความสะดวก และมีความชัดเจนมากขึ้นกว่าในอดีต การปรับบทบาทของหน่วยงานราชการให้ทำบทบาทหลักและเลิกภารกิจที่ไม่จำเป็น ภารกิจที่ท้องถิ่นและภาคเอกชนสามารถดำเนินการได้ จะทำให้ภาคราชการส่วนกลางเน้นการทำงานด้านนโยบายอย่างจริงจัง ทำงานเชิงคุณภาพ และจะมีขนาดเล็กลงได้ในอนาคต มีหน่วยงานใหม่ๆ มาดูแลภารกิจหลักที่สำคัญของประเทศในสังคมยุคใหม่ เช่น กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น การปรับระบบการบริหารราชการใหม่ จะต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการปรับโครงสร้าง เพื่อที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพ มีความชัดเจนในการบริหารงาน บทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ และสร้างความมั่นใจว่า กระทรวง ทบวง กรม มีการทำงานเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนเป็นหลัก และมีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล

5.3.6 ด้านการส่งเสริมการลงทุน เห็นควรเร่งส่งเสริมและชักจูงให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือเทคโนโลยีขั้นสูง โดยเฉพาะอุตสาหกรรม 6 สาขาหลัก ซึ่ง

ถือเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศ ได้แก่ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเกษตร พลังงานทดแทน ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร แพชั่น และบริการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมบันเทิง บริการเพื่อสุขภาพ และการท่องเที่ยว เพื่อลดปัญหาด้านการขาดแคลน ปริมาณแรงงาน ส่งเสริมกิจการวิจัยและพัฒนา เพื่อก่อให้เกิดการผลิตที่มีคุณภาพสูงขึ้น ทั้งการผลิต วัตถุดิบ ชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป และกิจการบริการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ได้แก่ กิจการขนส่งทาง อากาศ กิจการสนามบินพาณิชย์ กิจการขนส่งทางเรือ กิจการขนถ่ายสินค้าสำหรับเรือเดินทะเล และ กิจการรถไฟขนส่ง เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก โดยควร ดำเนินการดังนี้

1) เห็นควรเน้นส่งเสริมการลงทุน โดยกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายให้สอดคล้อง กับยุทธศาสตร์ของประเทศ หรือแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 ได้แก่ กิจการที่ ไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง และมีห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ภายในประเทศที่มีความ แข็งแกร่งอยู่แล้ว เช่น กิจการผลิตรถยนต์ กิจการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรที่มีมูลค่าเพิ่มสูง เช่น กิจการผลิตอาหารทางการแพทย์ และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปจากยางธรรมชาติ เป็นต้น กิจการบริการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง เช่น กิจการบริการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ กิจการสาธารณูปโภคและบริการพื้นฐาน เช่น กิจการผลิตพลังงานไฟฟ้า หรือพลังงานไฟฟ้าและไอน้ำ กิจการผลิตน้ำประปา กิจการผลิตน้ำเพื่ออุตสาหกรรมหรือไอน้ำ กิจการขนถ่ายสินค้าสำหรับเรือ บรรทุกสินค้า กิจการสนามบินพาณิชย์ กิจการขนส่งมวลชนและสินค้าขนาดใหญ่ กิจการขนส่งทางราง กิจการขนส่งทางเรือ และกิจการศูนย์โลจิสติก

2) ส่งเสริมกิจการขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดย่อม เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศอย่างยั่งยืน และส่งเสริมให้ธุรกิจขนาดใหญ่ช่วยเหลือธุรกิจขนาดเล็ก เพื่อ แบ่งปันผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน

3) ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษบริเวณชายแดน เพื่อลดปริมาณแรงงาน ต่างด้าวไร้ฝีมือ ที่จะเข้ามาทำงานในประเทศอย่างถาวร

4) ในการส่งเสริมการลงทุน ไม่ควรพิจารณาเฉพาะมูลค่าเพิ่มของโครงการลงทุน เท่านั้น แต่ควรพิจารณาถึงมูลค่าเพิ่มต่อเศรษฐกิจของประเทศด้วย เพื่อให้การประเมินผลถูกต้องมาก ยิ่งขึ้น

5) ส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ เพื่อให้นักลงทุนไทยสามารถออกไปลงทุน ต่างประเทศมากขึ้น ทั้งการออกไปลงทุนเพื่อแสวงหาวัตถุดิบ และการออกไปลงทุนเพื่อขยายตลาด

6) ผ่อนผันให้ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน สามารถใช้แรงงานต่างด้าวไร้ฝีมือ ที่ถูกต้องตามกฎหมาย ในโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนได้ โดยมีการกำหนดระยะเวลา เพื่อให้ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ได้มีเวลาในการปรับเปลี่ยนแผนการผลิต ให้เหมาะสมกับ สถานการณ์ปัจจุบัน

5.3.7 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

เห็นควรให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มากขึ้น โดย ศึกษาในเชิงลึกเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากประเทศต่างๆ ที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศที่เข้ามาลงทุนในระดับต้นๆ โดยศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับผลกระทบทาง

เศรษฐกิจ ทั้งทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ การส่งออก การนำเข้า การจ้างงาน การจัดเก็บภาษีของรัฐบาล และอื่นๆ หรือศึกษาเชิงลึกเป็นรายอุตสาหกรรม ที่เป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย เพื่อประโยชน์ในการกำหนดนโยบายส่งเสริมและชักจูงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และเพื่อประโยชน์สำหรับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการนำผลที่ได้จากการศึกษาไปดำเนินการต่อไป เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศชาติต่อไป

บรรณานุกรม

GRAD VRU

บรรณานุกรม

- งามพิศ สัตย์สงวน. (2547). การวิจัยเชิงคุณภาพทางมานุษยวิทยา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทวีศักดิ์ นพเกษร. (2549). **คู่มือปฏิบัติการวิจัยประยุกต์เพื่อพัฒนาคน องค์กร ชุมชน สังคม.** นครราชสีมา: โขศเจริญมาร์เกตติ้ง.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิทยา สุวพันธ์. (2549). การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีนในไทยและผลกระทบ **ต่อความสัมพันธ์ไทย-จีน.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และคนอื่นๆ. (2545). **ระเบียบวิธีการวิจัย.** กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์
- ศิวะกุล ธงชัยสุริยา. (2552). **ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงของผู้ประกอบการได้หัวน ในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง. (2553). **โครงการศึกษาวิจัยแนวทางการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้ากับกลุ่มประเทศเครือข่าย.** สืบค้นจาก <http://www.thaifita.com>
- สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2553). **รายงานการศึกษวิจัย เรื่อง มาตรการส่งเสริมการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ.** กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2555). **ผลการสำรวจโครงการสำรวจความเชื่อมั่น นักลงทุนต่างชาติ ปี 2555.** สืบค้นจาก <http://www.boi.go.th>
- สุชาติ กรเพชรปानी. (2546). **โมเดลสมการโครงสร้างการวิจัยการศึกษา.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2534). **ระเบียบวิจัย วิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์.** กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). **เทคนิคการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทาง สังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์.** กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2554). **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพยุคใหม่.** กรุงเทพฯ: สามลดา.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2546). **การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2548). **วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2549). **การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ตีรกานันท์. (2548). **การประเมินโครงการ: แนวทางสู่การปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสรี ชัดรัมย์. (2547). **การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน.** ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- Abdus, S. (2009). **Does FDI cause economic growth? Evidence from South-East Asia and Latin America.** Woodbury School of Business Working Paper No.1
- Agosin, M. R., & Mayer, R. (2000). **Foreign investment in developing countries: Does it crowd in domestic investment ?** UNCTAD Discussion Paper No.146.
- Agrawal, P. (2000). **Economic impact of foreign direct investment in South Asia.** Mimeo. Bombay: Indira Gandhi Institute of Development Research.
- Aizenman, J., & Marion, N. (2004). **The merits of horizontal versus vertical FDI in the presence of uncertainty.** *Journal of International Economics.* 62, 125-140.
- Ajayi, S.I (2007). **The determinants of foreign direct investment: A survey of the evidence.** In Ajayi S.I (eds) *Foreign Direct Investment in Sub Saharan Africa: Origins, Targets, Impact and Potential.* Africa Economic Research Consortium.
- Alfaro, L. (2003). **Foreign direct investment and growth: Does the sector matter?** Harvard University, Harvard Business School. Working Paper No.14.
- Aliber, R. Z. (1970). **A theory of foreign direct investment.** In Charles P. Kindleberger (ed.). *The international corporation.* Cambridge: MIT Press.
- Ayanwale, A. B. (2007). **FDI and economic growth: Evidence from Nigeria.** African
- Baltagi, B. H., Egger. P., & Pfaffermayr, M. (2007). **Estimating models of complex FDI: Are there third-country effects.** *Journal of Econometrics.* 140(1), 260-275.
- Banga, R. (2003). **Impact of government policies and investment agreements on FDI inflows.** Indian Council for Research on International Economic Relations (ICRIER), Working Paper No. 116
- Banga, R. (2003). **Impact of government policies and investment agreements on FDI inflows.** Indian Council for Research on International Economic Relations.
- Banga, R. (2003). **The export diversifying impact of Japanese and U.S. foreign direct investments in Indian manufacturing sector.** Indian Council for Research on International Economic Relations (ICRIER). Working Paper No. 110.
- Bartels, F.L. & Alladina, S. (2008/09). **Foreign direct investment in Sub-Saharan Africa: Motivating factors and policy issues.** Research and Statistics Branch Working Paper No. 8
- Bartok, C., & Miroudot, S. (2008). **The interaction amongst trade, investment and competition policies.** OECD Trade Policy Paper No.60
- Biswas, R. (2002). **Determination of foreign direct investment.** *Review of Development Economics.* 6(3), 492-504.

- Blomstrom, M., & Kokko, A. (2003). **The economics of foreign direct investment incentives**. NBER Working Paper No. 9489.
- Blonigen, B. A. (2005). **A review of the empirical literature on FDI determinants**. *Atlantic Economic Journal*. 33, 383-403.
- Blonigen, B. A., & Piger, J. (2011). **Determinant of foreign direct investment**. NBER Working Paper No. 16704.
- Bollen, K. A. (1989). **Structural equations with latent variables**. New York: John Wiley & Sons, Inc.
- Bollen, K. A., & Long, J. S., Eds. (1993). **Testing structural equation models**. Newbury Park, CA: Sage.
- Buckley, P. J., & Casson, M. (1985). **The economic theory of the multinational enterprise**. London: Macmillan Press Ltd.
- Campos, N., & Kinoshita, Y. (2007). **Why does FDI go where it goes? New evidence from the transition economy**. IMF Working Paper No.228.
- Campos, N., & Kinoshita, Y. (2008). **Foreign direct investment and structural reforms: Panel evidence from East Europe and Latin America**. IMF Research Conference on the Causes and Consequences of Structural Reforms.
- Carstensen, K., & Toubal, F. (2004). **Foreign direct investment in central and Eastern European Countries: A dynamic panel analysis**. *Journal of Comparative Economics*. 32(1), 3-10.
- Castro, L. (2007). **Infrastructure and the location of foreign direct investment. A regional analysis**. MPRA Paper No.6736.
- Chakrabarti, A. (2001). **The determinants of foreign direct investments: Sensitivity analyses of cross-country regressions**. *Kyklos*. 54(1), 89-114.
- Chandprapalart, A. (2000). **The determinants of U.S. direct investment in Thailand. A survey on managerial perspectives**. *Multinational Business Review*. 8(2), 82-90.
- Chang, H. (2007). **Incentives, capabilities, and space—The evolution of world trading system and the future of developing countries**. Present at UNCTAD. Meeting of expert on “FDI, Technology and Competitiveness”. Geneva, March 2007.
- Changwatchai, P. (2010). **The determinants of FDI inflows by industry to ASEAN (Indonesia, Malaysia, Philippines, Thailand and Vietnam)**. Department of Economics, The University of Utah. U.S.A

- Chantasasawat., et al. (2004). **Foreign direct investment in East Asia and Latin America: Is there a People's Republic of China effect?**. ADB Institute Discussion. Tokyo.
- Cheng, T., & Ku, Y. (2000). **The effect of foreign direct investment on firm growth: the case of Taiwan's manufacturers**. Japan and the World Economy.
- Chowdhury, A., & Mavrotas, G. (2006). **FDI and growth: What causes what?** The World Economy. 29(1), 9-19.
- Crespo, N., & Fontoura, M. P. (2007). **Determinant factors of FDI spillovers-What do we really know?**. World Development. 35(3), 410-425.
- Daude, C., & Stein, E. (2007). **The quality of institutions and foreign direct investment**. Economics and Politics.
- Demirhan, E., & Masca. M. (2008). **Determinants of foreign direct investment flows to developing countries: A cross-sectional analysis**. Prague Economic Papers. 4, 356-369.
- Dumludag, D. (2007). **An analysis of the determinants of foreign direct investment in Turkey: the role of the institutional context**. Journal of Business Economics and Management. 10(1), 15-30.
- Dunning, J. H. (1973). **The determinants of international production**. Oxford Economic Papers. 25(3), 289-336.
- Dunning, J. H. (1977). **Trade, location of economic activity and the MNE: A search for an eclectic approach: The International Allocation of Economic Activity**. London: Macmillan.
- Dunning, J. H. (1981). **International production and the multinational enterprise**. London: George Allen & Unwin.
- Dunning, J. H. (1993). **Multinational enterprises and the global economy**. Harlow: Addison-Wesley.
- Dunning, J. H. (1998). **Location and the multinational enterprise: A neglected factor?**. Journal of International Business Studies. 29(1), 45-66.
- Dunning, J. H. (2001). **The eclectic (OLI) paradigm of international production: Part, present and future**. International Journal of Economics and Business. 8, 173-190.
- Eicher, T., & Kang, J. W. (2005). **Trade, foreign direct investment or acquisition: optimal entry modes for multinationals**. Journal of Development Economics. 77(1), 207-225.

- Ericsson, J., & Irandoust, M. (2001). **On the causality between foreign direct investment and output: A comparative study.** *The International Trade Journal*. 15, 122-132.
- Faeth, I. (2009). **Determinants of foreign direct investment-A tale of nine theoretical models.** *Journal of Economic Surveys*. 23(1), 165-196.
- Frenkle, M., & Funke, K., & Stadtman, G. (2004). **A panel analysis of bilateral FDI flows to emerging economies.** *Economic Systems*. 28(3), 281-300.
- Galan, J. I., & Gonzalez-Benito, J. (2001). **Determinant factors of foreign direct investment: Some empirical evidence.** *European Business Review*. 13(5), 269-285.
- Girma, S., & Wakelin, K. (2001). **Who benefits from foreign direct investment in the UK?** *Scottish Journal of Political Economy*. 48(2), 119-133.
- Gugler, P., & Brunner, S. (2007). **FDI effects on national competitiveness: A cluster approach.** *International Advances in Economic Research*. 13(3), 268-284.
- Hair, J., Black, W., Babin, B., Anderson, R., & Tatham, R. (2006). **Multivariate data analysis.** 6th ed. Pearson Prentice Hall, Upper Saddle River, New Jersey.
- Hansen, H., & Rand, J. (2006). **On the causal links between FDI and growth in developing countries.** *The World Economy*. 29(1), 21-41.
- Hanson, G. H. (2001). **Should countries promote foreign direct investment?** G-24 Discussion Paper No. 9. New York: United Nations.
- Hermes, N., & Lensink, R. (2003). **Foreign direct investment, financial development and economic growth.** *Journal of Development Studies*. 40(1), 142-163.
- Herzer, D. (2007). **How does FDI really affect developing countries.** *Economic Development and Integration*, Johann Wolfgang Goethe University, Schumannstr, Germany.
- Herzer, D. (2012). **How does foreign direct investment really affect developing countries' growth?** *Review of International Economics*. 20(2), 396-414.
- Hiratsuka, D. (2006). **Outward FDI from and intraregional FDI in ASEAN: Trends and drivers.** Institute of Developing Economies.
- Hiratsuka, D. (2006). **Vertical intra-regional production networks in East Asia: A case study of the hard disc drive industry.** In *East Asia's De Facto Economic integration*, edited by D. Hiratsuka. London: Palgrave Macmillan.
- Holger, G., & Greenaway, D. (2001). **Foreign direct investment and intra-industry spillovers.** European Bank for Reconstruction and Development, Geneva.
- Holger, G., & Greenaway, D. (2002). **Much ado about nothing? Do domestic firms really benefit from foreign direct investment?** Research Paper. No.37.

- Hymer, S. H. (1976). **The multinational operations of national firms: A study of FDI**. Cambridge: MIT Press
- Jansen, W. J. (2003). **What do capital inflows do? Dissecting the transmission mechanism for Thailand, 1980-1996**. *Journal of Macroeconomics*. 25(4), 457-480.
- Johnson, A. (2005). **The effects of FDI inflows on host country economic growth**. Jonkoping International Business School, Jonkoping, Sweden.
- Joreskog, K.G., & Sorbom, D. (1982). **Recent developments in structural equation modeling**. *Journal of Marketing Research*. 19, 404-416.
- Joreskog, K.G., & Sorbom, D. (1989). **LISREL 7 (2nd ed.). A guide to the program and applications**. Chicago: SPSS.
- Kholdy, S., & Sohrabian, A. (2005). **Financial markets, FDI, and economic growth: granger causality tests in panel data model**. EFA 2005 Moscow Meetings.
- Kimura, H., & Yasuyuki, T. (2010). **Is foreign aid a vanguard of foreign direct investment? A Gravity-Equation Approach**. *World Development*. 38, 482-497.
- Kinano, E.O. (2006). **Determinants of foreign direct investment in Kenya**. Institut African de Developpement Economique et de Planification, Dakar.
- Kinda, T. (2010). **Investment climate and FDI in developing countries: Firm level evidence**. *World Development*. 38, 498-513.
- Kindleberger, C. P. (1966). **European integration and the international corporation**. *Columbia Journal of World Business*. 1, 65-73.
- Kindleberger, C. P. (1969). **American business abroad**. *The International Executive*. 11, 11-12.
- Kindleberger, C. P. (1974). **The formation of financial centers: A study in comparative economic history**. Princeton University.
- Kinoshita, Y., & Chia-Hui, L. (2006). **On the role of absorptive capacity: FDI matters to growth**. William Davidson Institute Working Paper No. 845.
- Kojima, K. (2007). **Kojima's contributions to FDI theory: Trade, structural, transformation, growth, and integration in East Asia**. Colorado State University.
- Konings, J. (2001). **The effects of foreign direct investment on domestic firms: Evidence from firm level panel data in emerging economies**. Catholic University of Leuven.
- Lall, S., & Narula, R. (2004). **Foreign direct investment and its role in economic development: Do we need a new agenda?** *The European Journal of Development Research*. 16(3), 447-464.

- Lauridsen, L. S. (2004). **Foreign direct investment, linkage formation and supplier development in Thailand during the 1990s: The role of state governance.** *The European Journal of Development Research*. 16(3), 561-585.
- Lipsey, R. E. (2002). **Home and host country effects of FDI.** NBER Working Paper No. 9293.
- Liu, X., Burridge, P., & Sinclair, P. J. N. (2002). **Relationships between economic growth, foreign direct investment and trade: evidence from China.** *Applied Economics*. 34, 1433-1440.
- Loewendahl, H. (2001). **A framework for FDI promotion.** *Transnational Corporations*. 10(1), 1-42.
- Long, J. S. (1983). **Confirmatory factor analysis: A preface to LISREL.** Beverly Hills, CA: Sage.
- Loungani, P., & Razin, A. (2001). **How beneficial is foreign direct.** *Finance & Development*. June, 6-9.
- Makki, S. S., & Somwaru, A. (2004). **Impact of foreign direct investment and trade on economic growth: Evidence from developing countries.** *American Journal of Agricultural Economics*. 86 (3), 795-801.
- Morrissey, O., & Udomkerdmongkol, M. (2012). **Governance, private investment and foreign direct investment in developing countries.** *World Development*. 40(3), 437-445.
- Mortimore, M., & Vergara, S. (2004). **Targeting winners: Can foreign direct investment policy help developing countries industrialise?** *The European Journal of Development Research*. 16(3), 499-530.
- Mottaleb, K. A. (2007). **Determinants of foreign direct investment and its impact on economic growth in developing countries.** MPRA.
- Mottaleb, K. A., & Kalirajan, K. (2010). **Determinants of foreign direct investment in developing countries: A comparative analysis.** Australia South Asia Research Centre, Working Paper No.13
- Nair-Reichert, U., & Weinhold, D. (2001). **Causality tests for cross-country panels: A new look at FDI and economic growth in developing countries.** *Oxford Bulletin of Economics and Statistics*. 63(2), 153-171.
- Ozturk, I., & Kalyoncu, H. (2007). **Foreign direct investment and growth: An empirical investigation based on cross-country comparison.** *Economic International*. 60(1), 75-82.

- Penrose, E. T. (1995). **The theory of the growth of the firm**. New York: Oxford University Press.
- Reichert, U. N., & Weinhold, D. (2000) **Causality tests for cross-country panels: New look at FDI and economic growth in developing countries** Presented at 1998 CCOFFE workshop in Chicago, Ill.
- Sahoo, P. (2006). **Foreign direct investment in South Asia: Policy, trends, impact and determinants**. ADB Institute Discussion Paper No. 56.
- Sangiam, P. (2006). **Japan's foreign direct investment in Thailand: Trends, patterns and determinants**. Doctor of Business Administration, Victoria Graduate School of Business, Faculty of Business and Law, Victoria University, Australia.
- Saris, W. E., & Stronkhorst, L. H. (1984). **Causal modelling in non-experimental research: Introduction to the LISREL approach. Series on structural equation models no. 3**. Sociometric Research Foundation, Amsterdam.
- Schneider, F., & Frey, B. (1985). **Economic and political determinants of foreign direct investment**. *World Development*. 13, 161-175.
- Selaya, P., & Sunesen, E. R. (2012). **Does foreign aid increase foreign direct investment?** *World Development*. 40(11), 2155-2176.
- Smarzynska, B. (2002). **Does foreign direct investment increase the productivity of domestic firms? In search of spillovers through backward linkages**. World Bank Working Paper No. 2923.
- Stefan, V. P., & Sebastian, J. (2009). **The effectiveness of tax incentives in attracting investment**. New York: Springer.
- Tiwari, A., & Mutascu. M. (2010). **Economic growth and FDI in ASIA: A panel data approach**. MPRA Working Paper No. 28172.
- Vernon, R. (1966). **International investment and international trade in the product cycle**. *Quarterly Journal of Economics*. 80, 190-207.
- Vernon, R. (1974). **The location of economic activity, Economic Analysis and the multinational enterprise**. London: George Allen & Unwin.
- Waheed, A. (2004). **Foreign capital inflows and economic growth of developing countries: A critical survey of selected empirical studies**. *Journal of Economic Cooperation*. 25, 1-36.
- Walsh, J. P., & Yu, J. (2010). **Determinants of foreign direct investment: A sectoral and institution approach**. IMF, Working Paper No.187
- Wang, M. (2002). **Manufacturing FDI and economic growth: Evidence from Asian economies**. Department of Economics, University of Oregon Mimeo.

- Xu, B. (2000). **Multinational enterprises, technology diffusion, and host country productivity growth.** *Journal of Development Economics.* 62, 477-493.
- Zhang, K. H. (2001). **Does foreign direct investment promote economic growth? Evidence from East Asia and Latin America.** *Contemporary Economic Policy.* 19(2), 175-190.

ภาคผนวก

GRAD VRU

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

GRAD VRU

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

1. ผู้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้ คือบริษัทที่มีต่างชาติถือหุ้นและเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน
2. แบบสอบถามนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิจัยเรื่อง “ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย” ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ กรุณาสละเวลาตอบคำถามด้วยตัวเอง
3. ผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลเพื่อการวิจัยเท่านั้นและจะสงวนคำตอบของท่านไว้เป็นความลับ และนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น จึงไม่มีผลกระทบต่อตัวของท่านเอง แต่จะมีความสำคัญและเกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาทางการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยต่อไป
4. แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบเลือกตอบและแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับ คุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัจจัยต่างๆที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด เกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของงานวิจัย

“แบบสอบถามมีทั้งสิ้น 7 หน้า ขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ”

*****ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงในการตอบแบบสอบถาม*****

วัชรีย์ ถิ่นธานี

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับบริษัท

1. บริษัทได้รับส่งเสริมการลงทุนกิจการประเภท
 - เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร
 - เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะขั้นมูลฐาน
 - อุตสาหกรรมเบา
 - ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง
 - อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า
 - เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก
 - กิจการบริการและสาธารณูปโภค

2. โครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เป็นโครงการใหม่ หรือ โครงการขยาย (มีโครงการเดิมที่ได้รับการส่งเสริม)
 - โครงการใหม่
 - โครงการขยาย

3. กรณีเป็นโครงการขยาย บริษัทเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นระยะเวลาานานเท่าใด?
 - ต่ำกว่า 3 ปี
 - 3 - 5 ปี
 - 6 - 10 ปี
 - มากกว่า 10 ปี

4. บริษัทมีทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น
 - ไม่เกิน 20 ล้านบาท
 - เกิน 20 - 200 ล้านบาท
 - เกิน 200 - 500 ล้านบาท
 - เกิน 500 ล้านบาท

5. บริษัทมีส่วนถือหุ้นของต่างชาติเท่าใด
 - ต่างชาติถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 20
 - ต่างชาติถือหุ้นเกินร้อยละ 20-50
 - ต่างชาติถือหุ้นเกินร้อยละ 50
 - ต่างชาติถือหุ้นร้อยละ 100

6. บริษัทมีจำนวนการจ้างงานทั้งหมด ณ ปีปัจจุบัน
 - ไม่เกิน 50 คน
 - 51 - 200 คน
 - 201 - 500 คน
 - เกิน 500 คน

7. บริษัทที่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในจังหวัดใด
 - เขต 1 (กรุงเทพฯ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร)
 - เขต 2 (กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง)
 - เขต 3 (59 จังหวัดที่เหลือ)

- อื่นๆ
 ตั้งสถานประกอบการหลายเขต
 ไม่สามารถระบุที่ตั้งได้ (เช่น กิจการเดินเรือ และกิจการขนส่งทางอากาศ เป็นต้น)
8. บริษัทที่ตั้งสถานประกอบการอยู่ในเขตพื้นที่ใด
- พื้นที่ทั่วไป นิคมอุตสาหกรรม (โปรดระบุ.....)
 เขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม
9. กรณีเป็นกิจการผลิต ตลาดการจำหน่ายสินค้าของบริษัท
- จำหน่ายในประเทศไทยมากกว่า 50%
 จำหน่ายในประเทศไทยทั้งสิ้น ส่งออกมากกว่า 50%
 ส่งออกทั้งสิ้น อื่นๆ.....
10. กรณีผลิตเพื่อส่งออก บริษัทมีมูลค่าส่งออกต่อปีทั้งสิ้นเท่าใด (เอาข้อมูลปีล่าสุด)
- ไม่เกิน 1,000 ล้านบาท 1,000 – 5,000 ล้านบาท
 5,001 – 10,000 ล้านบาท เกิน 10,000 ล้านบาท
11. ตลาดส่งออกที่สำคัญของบริษัท (เรียงลำดับ 1-3, สำคัญมากที่สุด = 1, สำคัญน้อยที่สุด = 3)
☐ ญี่ปุ่น	☐ สหรัฐอเมริกา	☐ ฮองกง	☐ สวิสเซอร์แลนด์
☐ อินเดีย	☐ จีน	☐ เยอรมนี	☐ อิตาลี
☐ อังกฤษ	☐ สิงคโปร์	☐ ฝรั่งเศส	☐ ออสเตรเลีย
☐ ออสเตรีย	☐ เนเธอร์แลนด์	☐ แคนาดา	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
12. ลูกค้าในต่างประเทศของบริษัทมีลักษณะใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- เป็นผู้ซื้อไปผลิตต่อ ตัวแทนจำหน่าย
 ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก
 ผู้บริโภค อื่นๆ โปรดระบุ.....
13. แหล่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้าของบริษัท
- ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยทั้งสิ้น
 ใช้วัตถุดิบภายในประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่
 ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่
 ใช้วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศทั้งสิ้น
 อื่นๆ.....

14. กรณีใช้วัตถุดิบนำเข้ามาจากต่างประเทศ สาเหตุที่นำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- วัตถุดิบนำเข้าคุณภาพดีกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย
- วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ
- มีข้อผูกพันต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ
- ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย
- ราคาวัตถุดิบนำเข้าถูกกว่าวัตถุดิบในประเทศไทย
- อื่นๆ.....

15. บริษัทมีปัญหาด้านแรงงานหรือไม่

- มี ไม่มี
- ถ้ามี ปัญหาอะไรบ้าง**
- แรงงานที่มีฝีมือหายาก แรงงานเข้า – ออก บ่อย
- แรงงานเรียกร้องค่าจ้างสูงเกินไป แรงงานมีความชำนาญไม่พอ
- ปริมาณแรงงานไม่เพียงพอ อื่นๆ โปรดระบุ.....

16. บริษัทมีปัญหาด้านวัตถุดิบหรือไม่

- มี ไม่มี
- ถ้ามี ปัญหาอะไรบ้าง**
- ไม่มีวัตถุดิบในประเทศไทย วัตถุดิบในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ
- ราคาวัตถุดิบในประเทศไทยแพงกว่านำเข้า
- คุณภาพวัตถุดิบในประเทศไทยไม่ดี อื่นๆ โปรดระบุ.....

17. บริษัทมีปัญหาด้านเครื่องจักรหรือไม่

- มี ไม่มี
- ถ้ามี ปัญหาอะไรบ้าง**
- เครื่องจักรหลักส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศไทย
- เครื่องจักรหลักที่มีผลิตในประเทศไทยมีราคาแพง
- ประเทศไทยไม่มีศูนย์ซ่อมเครื่องจักร
- อื่นๆ โปรดระบุ.....

18. บริษัทมีปัญหาด้านโลจิสติกหรือไม่

- มี ไม่มี
- ถ้ามี ปัญหาอะไรบ้าง**
- ท่าเรือ (เช่น.....)
- ท่าอากาศยาน (เช่น.....)
- ถนนและระบบราง (เช่น.....)
- อื่นๆ โปรดระบุ.....

19. บริษัทมีปัญหาด้านกฎ ระเบียบราชการหรือไม่

มี ไม่มี

ถ้ามี ปัญหาอะไรบ้าง

กฎ ระเบียบซ้ำซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน

กฎ ระเบียบไม่ชัดเจน (โปรดระบุ.....)

อื่นๆ โปรดระบุ.....

20. บริษัทมีปัญหาด้านอื่นๆ หรือไม่

มี ไม่มี

ถ้ามี ปัญหาอะไรบ้าง โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
คำแนะนำ ขอให้ท่านทำเครื่องหมายถูก ✓ ในช่องตามที่ท่านให้ระดับความสำคัญ

ตัวชี้วัด	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ปัจจัยระดับประเทศ					
1. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ					
2. เสถียรภาพทางการเมือง					
3. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน					
4. หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล					
5. ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ					
6. ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย					
7. ตลาดอาเซียน					
8. ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย					
9. ระดับการเปิดเสรีทางการค้า					
10. ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน					
11. ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน					
12. ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน					
13. คุณภาพของแรงงานไทย					
14. อัตราค่าจ้างแรงงาน					
15. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ					
ปัจจัยระดับจังหวัด					
1. สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน					
2. สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น					
3. การมีส่วนร่วมของชุมชน					
4. สภาพแวดล้อมทางสังคม					
5. ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ					
6. ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า					
7. ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด					
8. คุณภาพของแรงงานในจังหวัด					
9. อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด					
10. ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง					

ภาคผนวก ข

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

GRAD VRU

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อความกับวัตถุประสงค์

ลำดับ	รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ	ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน
1.	รองศาสตราจารย์ไฉ จามรมาน	คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2.	อาจารย์ ดร.อัจฉรา เกษสุวรรณ	คณะอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3.	ดร.บงกช อนุโรจน์	ผู้อำนวยการสำนักตลาดเพื่อการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
4.	ดร.รัชณี วัฒนวิศิษฐ์พร	กงสุล (ฝ่ายส่งเสริมการลงทุน) สำนักงานเศรษฐกิจการลงทุน ณ นครแฟรงก์เฟิร์ต สหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมนี
5.	รองศาสตราจารย์ สุรัชชัย ธรรมทวีธิกุล	คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ภาคผนวก ค

ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์

GRAD VRU

แบบฟอร์มการหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์

คำชี้แจง

1. ขอความกรุณาศึกษาเค้าโครงดัชนีพันธ์ที่แนบ เพื่อใช้ประกอบพิจารณาค่า I.O.C.
2. ความหมายของค่า R_i เป็นดังนี้
 - 1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง
 - 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
 - 1 หมายถึง สอดคล้อง
3. สูตรการหาค่า I.O.C. เป็นดังนี้

$$IOC = \frac{\sum_{i=1}^n R_i}{n}, i = 1, 2, \dots, n$$

n แทนด้วย จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
 ค่า I.O.C. ในแต่ละข้อจะใช้ได้ ควรมีค่า ตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์ (IOC)

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยดึงดูดการลงทุน
โดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

ข้อ	ตัวชี้วัด	1	2	3	4	5	เฉลี่ย
1	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	1	1	1	1	1	1
2	เสถียรภาพทางการเมือง	1	1	1	1	1	1
3	สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน	1	1	1	1	1	1
4	หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล	1	1	1	1	1	1
5	ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ	1	1	1	0	1	0.80
6	ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย	1	1	1	1	1	1
7	ตลาดอาเซียน	1	1	1	1	1	1
8	ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย	1	1	1	1	1	1
9	ระดับการเปิดเสรีทางการค้า	1	1	1	1	1	1
10	ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน	1	1	1	1	1	1
11	ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน	1	1	1	1	1	1
12	ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน	1	1	1	0	1	0.80
13	คุณภาพของแรงงานไทย	1	1	1	1	1	1
14	อัตราค่าจ้างแรงงาน	1	1	1	1	1	1
15	อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	1	1	1	1	1	1
16	สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน	1	1	1	0	1	0.80
17	สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น	1	1	1	0	1	0.80
18	การมีส่วนร่วมของชุมชน	1	1	1	0	1	0.80
19	สภาพแวดล้อมทางสังคม	1	1	1	0	1	0.80
20	ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ	1	1	1	1	1	1
21	ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า	1	1	1	1	1	1
22	ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด	1	1	1	0	1	0.80
23	คุณภาพของแรงงานในจังหวัด	1	1	1	0	1	0.80
24	อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด	1	1	1	0	1	0.80
25	ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง	1	1	1	0	1	0.80
26	ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ	1	1	1	0	1	0.80
27	ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต	1	1	1	0	1	0.80
28	ต้นทุนการผลิต	1	1	1	0	1	0.80

ข้อ	ตัวชี้วัด	1	2	3	4	5	เฉลี่ย
29	ต้นทุนค่าขนส่ง	1	1	1	0	1	0.80
30	ต้นทุนการดำเนินการ	1	1	1	0	1	0.80
31	ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท	1	1	1	0	1	0.80
32	อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท	1	1	1	1	1	1
33	การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร	1	1	1	1	1	1
34	การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ	1	1	1	1	1	1
35	การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	1	1	1	1	1	1
36	การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	1	1	0	1	1	0.80

GRAD VRU

ภาคผนวก ง

ตารางค่าความน่าเชื่อถือของการทดสอบใช้แบบสอบถาม 30 ชุด

GRAD VRU

ตารางค่าความน่าเชื่อถือของการทดสอบใช้แบบสอบถาม 30 ชุด
ค่า α - Coefficient นั้นมีรายละเอียดแต่ละหมวด ดังตารางข้างล่างนี้

ข้อที่	คำถาม	ค่า α - Coefficient
1	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	0.92
2	เสถียรภาพทางการเมือง	0.91
3	สัมฤทธิ์ผลของนโยบายส่งเสริมการลงทุน	0.92
4	หลักเกณฑ์การกำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล	0.92
5	ความเพียงพอของแหล่งวัตถุดิบ	0.92
6	ความเหมาะสมของแหล่งที่ตั้งของประเทศไทย	0.92
7	ตลาดอาเซียน	0.92
8	ความพร้อมในการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนของไทย	0.92
9	ระดับการเปิดเสรีทางการค้า	0.89
10	ระดับความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน	0.90
11	ระดับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน	0.88
12	ความเพียงพอของปริมาณแรงงาน	0.89
13	คุณภาพของแรงงานไทย	0.88
14	อัตราค่าจ้างแรงงาน	0.88
15	อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	0.89
	ค่ารวมในหมวดนี้	0.90
16	สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน	0.88
17	สัมฤทธิ์ผลของนโยบายของท้องถิ่น	0.89
18	การมีส่วนร่วมของชุมชน	0.88
19	สภาพแวดล้อมทางสังคม	0.89
20	ความพร้อมของแหล่งวัตถุดิบ	0.89
21	ศักยภาพของแหล่งกระจายสินค้า	0.90
22	ความเพียงพอของแรงงานในจังหวัด	0.88
23	คุณภาพของแรงงานในจังหวัด	0.89
24	อัตราค่าจ้างแรงงานในจังหวัด	0.88
25	ความสะดวกของเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง	0.89
26	ความเพียงพอของไฟฟ้าและแหล่งน้ำ	0.88
27	ความพร้อมของปัจจัยในการดำรงชีวิต	0.89
	ค่ารวมในหมวดนี้	0.90

ข้อที่	คำถาม	ค่า α - Coefficient
28	ต้นทุนการผลิต	0.90
29	ต้นทุนค่าขนส่ง	0.86
30	ต้นทุนการดำเนินการ	0.84
31	ความสามารถในการแข่งขันของบริษัท	0.86
32	อัตราการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าของบริษัท	0.86
33	การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร	0.85
34	การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ	0.86
35	การได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	0.85
36	การได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	0.85
ค่ารวมในหมวดนี้		0.90

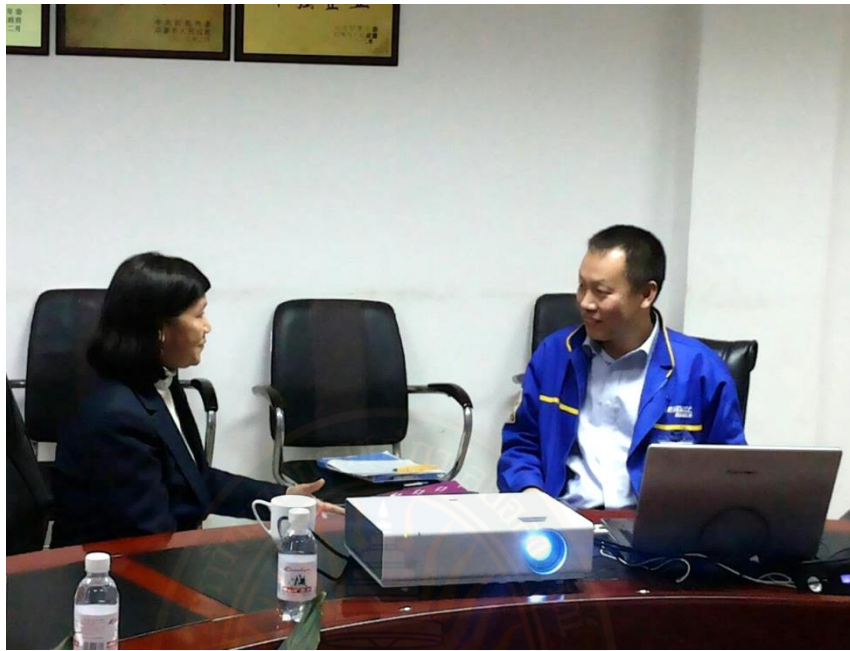
GRAD VRU

ภาคผนวก จ

รูปถ่ายในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 ท่าน

GRAD VRU

ภาพที่ 1 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 1

ภาพที่ 2 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 2

ภาพที่ 3 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 3

ภาพที่ 4 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 4

ภาพที่ 5 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 5

ภาพที่ 6 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 6

ภาพที่ 7 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 7

ภาพที่ 8 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 8

ภาพที่ 9 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 9

ภาพที่ 10 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 10

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	วัชรีย์ ถิ่นธานี
วัน เดือน ปี เกิด	29 กรกฎาคม 2499
สถานที่เกิด	จังหวัดพัทลุง
ที่อยู่ปัจจุบัน	100/419 ถนนบางกรวย-ไทรน้อย ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี 11110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2521	ปริญญาตรี สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2530	ปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2557-ปัจจุบัน	กงสุล (ฝ่ายส่งเสริมการลงทุน) สำนักงานเศรษฐกิจการลงทุน
พ.ศ. 2554	ผู้อำนวยการสำนัก สำนักสารสนเทศการลงทุน
พ.ศ. 2552	ผู้อำนวยการสำนัก สำนักพัฒนาปัจจัยสนับสนุนการลงทุน
พ.ศ. 2551	ผู้อำนวยการสำนัก สำนักบริหารการลงทุน 1
พ.ศ. 2547	ผู้อำนวยการกอง กองบริหารงานสิทธิและประโยชน์ 1
พ.ศ. 2524	เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการลงทุน 4 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรีน
พ.ศ. 2521	นักวิชาการ 3 กรมสรรพากร กระทรวงการคลัง
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	กงสุล (ฝ่ายส่งเสริมการลงทุน) สำนักงานเศรษฐกิจการลงทุน
ที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักงานเศรษฐกิจการลงทุน ถนนนครเชียงใหม่ สาธารณรัฐประชาชนจีน

GRAD VRU